PAULO COELHO

BRIDA

TÜRKÇESİ
SEÇKİN SELVİ

Paulo Coelho

BRIDA

Can Yayınları: 1872

Brida, Paulo Coelho
© Paulo Coelho, 1990
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010
Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados
(Barselona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelho.com

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Sophia Tsibikaki

1. basım: Nisan 2010
Bu kitabın 1. baskısı 50000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi
Kapak düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzelti: Füsun Güler

Kapak baskı: Çetin Ofset
İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1155-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Paulo Coelho
BRIDA

ROMAN

Türkçesi
SEÇKİN SELVİ

CAN YAYINLARI

PAULO COELHO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

SİMYACI / *roman*
PİEDRA IRMAĞININ KIYISINDA OTURDUM AĞLADIM / *roman*
BEŞİNCİ DAĞ / *roman*
VERONİKA ÖLMEK İSTİYOR / *roman*
ŞEYTAN VE GENÇ KADIN / *roman*
IŞIĞIN SAVAŞÇISININ ELKİTABI / *anlatı*
ON BİR DAKİKA / *roman*
ZAHİR / *roman*
HAC / *roman*
PORTOBELLO CADISI / *roman*
KAZANAN YALNIZDIR / *roman*

Paulo Coelho, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan Hac adlı ilk romanının ardından, 1987'de yayımlanan *Simyacı* ile dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 150 ülkede 40 milyon sattı. Coelho, *Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006) ve *Kazanan Yalnızdır* (2008) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak en çok satanlar listelerinde yer aldı. 150 ülkede, 69 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 120 milyona ulaştı. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, halen Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesi.

Seçkin Selvi, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdikten sonra öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde sürdürdü. Meslek yaşamını çevirmenlik, gazetecilik ve tiyatro eleştirmenliği dallarındaki paralel çalışmalarıyla yürüttü. 1971-1980 yılları arasında *Tiyatro 70* dergisini, 1981-1982'de *Edebiyat 81* dergisini çıkardı ve genel yayın yönetmenliğini üstlendi. 1982-1993 döneminde *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. 1986 yılından bu yana *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde 1991-1994, Yeditepe Üniversitesi Tiyatro Bölümü'nde de 1996-2006 yılları arasında öğretim görevlisi olarak eleştiri dersi verdi. 1957 yılında başlayan çevirmenlik alanında tiyatro, felsefe ve edebiyat dallarında 140 yapıt çevirdi. Çevirmenliğinin 50. yılında Çevirmenler Derneği Onur Ödülü'nü aldı. 16 yıl bir halkla ilişkiler ajansında genel müdür olarak görev yaptıktan sonra, halen Can Yayınları'nda editör olarak çalışıyor.

... on gümüş parası olan bir kadın bunlardan bir tanesini kaybetse, kandil yakıp evi süpürerek parayı bulana dek her tarafı dikkatle aramaz mı? Parayı bulunca da arkadaşlarını, komşularını çağırıp, "Benimle birlikte sevinin, kaybettiğim parayı buldum!" der.

Luka İncili 15:8-9

Mucizeler yaratan N.D.L.
o mucizelerden biri olan Christina
ve Brida için

Uyarı

Büyücünün Güncesi adlı kitabımda RAM uygulamalarından ikisini, tiyatro ile ilgilendiğim dönemde öğrendiğim algılama alıştırmalarıyla değiştirdim. Doğrusunu isterseniz, sonuçlar aynı olsa da Hocamdan müthiş bir azar işittim. Dedi ki: "Daha hızlı ve daha kolay yöntemler olabilir - bunun hiç önemi yok; önemli olan, Töre hiç değişmeden sürer."

Bu nedenle, *Brida'da* anlatılan birkaç ritüel, -deneyim ve uygulamaya dayalı özel bir gelenek olan- Ay Töresi'nin yüzyıllardır uyguladığı törenlerin aynısıdır. Bu tür törenleri kılavuzsuz yapmak tehlikeli ve gereksizdir, yapılması kesinlikle önerilmez ve Ruhsal Arayış'ı büyük ölçüde engeller.

Paulo Coelho

Prolog

Lourdes'daki bir kafede gece geç saatlere kadar otururduk. Ben kutsal Roma Yolu'ndaki bir hacıydım ve Tanrı vergisi Yeteneğimi aramak için daha günlerce yol almam gerekiyordu. Yanımdaki kadın Brida O'Fern'di, Yol'un belirli bir bölümünde rehberdi.

Kafede oturduğumuz gecelerden birinde, Hacı adaylarının Pireneler'de yürüdüğü yıldız biçimindeki yolun bir bölümünü oluşturan geçide gelince heyecanlanıp heyecanlanmadığını sordum.

"Oraya hiç gitmedim," diye cevap verdi.

Şaşırdım. Çünkü o Kutsal Yeteneğe sahipti.

İnsanın herhangi bir yerde Kutsal Yeteneğine erebileceğini anlatmak için, "Bütün yollar Roma'ya çıkar," diye bildik bir atasözünü söyledi. "Ben kendi Roma Yolumu İrlanda'da yürüdüm," dedi.

Sonraki buluşmalarımızda kendi arayışının öyküsünü anlattı. Hikâyesini bitirince bir gün bunu yazabilir miyim diye iznini istedim.

Önce kabul etti, ama sonra her karşılaşmamızda bahaneler icat etti. Öyküde yer alan kişilerin adlarını değiştirmemi istedi; kitabı ne tür insanların okuyacağını ve ne tür tepkiler verebileceklerini öğrenmek istedi.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama bütün bu sorunları o nedenle çıkardığını sanmıyorum."

"Haklısın," dedi. "Çünkü bu bana çok kişisel bir öykü

gibi geliyor, o yüzden başkalarının bundan bir anlam çıkarabileceğinden emin değilim."

* * *

İşte bu, birlikte alacağımız bir risk Brida. Yazarı bilinmeyen Töre metinlerinden birine göre, her insan yaşamda iki yoldan birini seçebilir; inşa etmek ya da toprağı ekmek. İnşa etmeyi seçenlerin işi yıllarca sürebilir, ama günün birinde yaptıkları inşaat biter. O zaman kendilerini kendi ördükleri duvarların içine hapsettiklerini görürler. İnşaat durunca yaşam anlamını yitirir.

Diğerleri ise toprağı ekerler. Fırtınalara, mevsimlerin getirdiği bütün çetin koşullara göğüs gererler ve hemen hemen hiç dinlenmezler. Ama yapının tersine, bahçenin gelişip büyümesi hiç bitmez. Bahçe, bahçıvanın sürekli ilgisini, dikkatini, bakımını gerektirirken bir yandan da yaşamını büyük bir serüvene dönüştürür.

Bahçıvanlar her zaman birbirlerini tanırlar; çünkü her bitkinin tarihçesinde bütün Dünya'nın gelişiminin yattığını bilirler.

Yazar

İrlanda

Ağustos 1983 - Mart 1984

Yaz ve Sonbahar

Kız, "Büyüyü öğrenmek istiyorum," dedi. Büyücü ona baktı. Solmuş kot pantolon, tişört, utangaç insanların özellikle de en gereksiz anda takındığı meydan okuyan bir tavır. "Yaşım onun iki katı olmalı," diye düşündü. Buna rağmen Ruh-eşini bulduğunu biliyordu.

Kız, "Adım Brida," diye sözünü sürdürdü. "Kendimi tanıtmadığım için özür dilerim. Bu anın gelmesini çok bekledim ve tahmin ettiğimden çok daha heyecanlıyım."

Adam, "Büyüyü öğrenmeyi niye istiyorsun?" diye sordu.

"Yaşamla ilgili bazı soruların cevabını bulmak için; gizli güçler hakkında bilgi edinmek için; hatta geçmişe ve geleceğe nasıl gidileceğini öğrenmek için."

Ondan bunu istemek için ormana ilk gelen, bu kız değildi. Adam, bir zamanlar Töre tarafından tanınan ve saygı duyulan bir Hoca'ydı. Birkaç öğrencisi vardı ve çevresindekileri değiştirebilirse dünyayı da değiştireceğine inanıyordu. Ama bir yanlış yapmıştı. Oysa Töre Hocaları yanlış yapamaz.

"Çok genç olduğunu düşünmüyor musun?"

Brida, "Yirmi bir yaşındayım," dedi. "Bale öğrenmeye kalksaydım çok yaşlı sayılırdım."

Büyücü, kıza kendisini izlemesini işaret etti. Hiç konuşmadan, ormanda yürümeye başladılar. Güneş ufukta alçaldıkça ağaçların gölgeleri hızla uzayıp kısalırken, adam, "Kız güzel," diye düşünüyordu. "Ama yarı yaşımda." Bunun, ilerde çok acı çekeceği anlamına geldiğini biliyordu.

Brida yanında yürüyen adamın suskunluğundan tedirgindi; son söylediğine cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Ormanın zemini ıslaktı, düşmüş yapraklarla kaplıydı; kız da gölgelerin değiştiğini ve gecenin hızla yaklaştığını fark ediyordu. Çok geçmeden karanlık bastıracaktı, yanlarında da fener yoktu.

Genç kadın içinden, "Ona güvenmeliyim," dedi. "Bana büyü öğretebileceğine inanıyorsam, ormanda yol gösterebileceğine de inanmam gerekir."

Yürümeye devam ettiler. Adam, amaçsızca geziniyormuş, bir o yana bir bu yana gidiyormuş, önlerine engel çıkmasa bile yolunu değiştiriyormuş gibiydi. Birkaç sefer daire çizerek yürüdüler, aynı yerden üç-dört kez geçtiler.

"Belki de beni sınıyordur." Brida bu deneyimi sonuna kadar yaşamaya kararlıydı ve daire çizerek yürümeleri dahil, her şeyin son derece normal olduğunu söylüyordu kendi kendine.

Çok uzun yoldan gelmişti ve bu buluşmadan çok şey ummuştu. Dublin 90 milden daha uzaktaydı, köye işleyen otobüsler de hiç rahat değildi ve düzenli hareket saatleri de yoktu. Brida çok erken kalkmak, üç saat yolculuk yapmak, köye varınca adamı nerede bulabileceğini köylülere sormak ve öyle tuhaf birini neden aradığını açıklamak zorunda kalmıştı. Sonunda birisi, adamın gündüzleri genellikle ormanın neresinde bulunduğunu söylemiş, ama köyün kızlarından birini baştan çıkarmaya kalktığını ekleyerek Brida'yı uyarmadan edememişti.

Brida, "İlginç biri," diyordu içinden. Yokuş yukarı yürümeye başladılar; genç kadın güneş daha bir süre batmasa diye dua ediyordu. Islak yaprakların üzerinde ayağının kaymasından korkuyordu.

"Büyü öğrenmeyi gerçekten niçin istiyorsun?"

Brida sessizliğin bozulmasına sevindi. Daha önce verdiği cevabı yineledi.

Ama adam bu cevabı doyurucu bulmadı.

"Belki de gizli ve gizemli bir şey olduğu için, koca bir ömür boyunca ancak çok az kişinin erişebildiği bir şey

olduğu için, belki de romantik bir geçmişi çağrıştırdığı için büyüyü öğrenmek istiyorsundur."

Brida cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Büyücünün hoşuna gitmeyecek bir şey söylemekten korkuyor ve adamın önceki suskunluğuna dönmesini istiyordu.

Sonunda ormanı baştan başa geçip bir tepeye geldiler. Zemin kayalık ve çoraktı, ama hiç değilse daha az kaygandı ve Brida, Büyücü'yü zorlanmadan izleyebiliyordu.

Büyücü en tepede yere oturdu, Brida'ya da oturmasını söyledi.

"Daha önce buraya başkaları da geldiler," dedi. "Onlar da büyüyü öğretmemi istediler, ama ben öğretmem gereken her şeyi zaten öğretmiştim. İnsanlığın bana verdiklerini ben insanlığa geri verdim. Artık yalnız kalmak, dağlara tırmanmak, bitki yetiştirmek ve Tanrı ile iletişim kurmak istiyorum."

Kız, "Bu doğru değil," dedi.

Büyücü şaşırarak, "Doğru olmayan nedir?" diye sordu.

"Tanrı ile iletişim kurmak isteyebilirsin, ama yalnız kalmayı istediğin doğru değil."

Brida ağzını açtığına pişman oldu. Boş bulunup anlık bir tepkiyle konuşmuştu, ama artık hatasını düzeltemezdi, iş işten geçmişti. Belki de gerçekten yalnız kalmak isteyen insanlar vardı. Belki de kadınların erkeklere gereksinmesi, erkeklerin kadınlara gereksiniminden daha fazlaydı.

Ama Büyücü yeniden konuşmaya başlayınca, kızın sözlerine sinirlenmiş gibi görünmedi.

"Sana bir soru soracağım," dedi; "bana dürüstçe cevap vermelisin. Doğruyu söylersen, ben de sana istediğini öğretirim. Yalan söylersen, bir daha bu ormana adımını atmamaksın."

Brida rahat bir soluk aldı. Altı üstü adam ona bir soru soracaktı. Ona düşen de bu soruya doğru cevap vermekti,

hepsi bu. Oysa Brida, bir Hoca'nın birini öğrenciliğe kabul etmeden önce gerçekten zor şeyler isteyeceğini sanırdı.

Adam gözlerini ondan ayırmadan, "Diyelim ki, kendi öğrendiklerimi sana öğretmeye başladım," dedi. "Diyelim ki, bizi kuşatan paralel evrenleri, melekleri, doğanın bilgeliğini, Güneş Töresi ile Ay Töresi'nin gizemlerini sana göstermeye başladım. Sonra günün birinde yiyecek almak için kasabaya iniyorsun ve sokağın ortasında hayatının aşkıyla karşılaşıyorsun."

Brida, "Onun hayatımın aşkı olduğunu bilemem ki," diye düşündü, ama hiçbir şey söylememeye karar verdi. Bu soru sandığından daha zor olacağa benziyordu.

"O da aynı şeyi hissediyor ve yanına geliyor. Birbirinize âşık oluyorsunuz. Sen benimle derslere devam ediyorsun. Gündüzleri ben sana Kozmos'un bilgeliğini öğretiyorum, geceleri de o Aşk'ın bilgeliğini öğretiyor. Sonra bu ikisinin bir arada yürüyemeyeceği bir an geliyor ve sen bir seçim yapmak zorunda kalıyorsun."

Büyücü birkaç saniye sustu. Daha soruyu sormadan, kızın cevabının ne olacağından korkmaya başladı. Kızın o akşam oraya gelişinin ikisinin yaşamında da bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu, çünkü Hocaların geleneklerini ve niyetlerini kavramıştı. Kızın ona ne kadar ihtiyacı varsa, onun da kıza o kadar ihtiyacı vardı, ama soracağı soruya kızın dürüstçe cevap vermesi gerekliydi, tek koşul buydu.

Sonunda cesaretini toplayarak, "Bu soruya bütün içtenliğinle cevap ver," dedi. "Hayatının aşkıyla birlikte olabilmek için, o ana kadar bütün öğrendiklerinden -sihir âleminin sana sunacağı bütün olanaklardan ve gizemlerden- vazgeçer miydin?"

Brida başını öteye çevirdi. Çevresinde dağlar ve ormanlar vardı. Aşağıda köyün ışıkları yanmaya başlıyordu, az sonra aileler akşam yemeği için sofraya oturacaklardı. Bu insanlar gayretle ve içtenlikle çalışıyorlardı, yüreklerinde Tanrı korkusu vardı, başkalarına yardım etmeye çabalıyorlardı. Bütün bunları da, aşkı tanıdıkları, sevmeyi

bildikleri için yapıyorlardı. Yaşamlarının bir nedeni vardı; Güneş Töresi ve Ay Töresi gibi şeyleri hiç duymadan da evrende bütün olup bitenleri anlayabiliyorlardı.

"Ruhsal arayışımla kişisel mutluluğum arasında hiçbir çelişki görmüyorum," dedi.

"Soruma cevap ver." Büyücü hâlâ gözlerini ondan ayırmıyordu. "O adam için her şeyden vazgeçer miydin?"

Brida'nın içinden hıçkıra hıçkıra ağlamak geldi. Bu bir soru değil, bir seçimdi, hem de insanın ömrü boyunca yapacağı en zor seçimdi. Bu, onun daha önce de çok düşündüğü bir konuydu. Dünyada hiçbir şeyin kendisi kadar önemli olmadığı bir dönem geçirmişti. O dönemde birkaç erkek arkadaşı olmuş ve her birini sevdiğine inanmıştı, ama sonra aşkın bir dakika içinde bitiverdiğini görmüştü. O zamana kadar geçirdiği deneyimler içinde en zor olanı aşktı. Tam o sırada da kendisinden ancak birkaç yaş büyük birine âşıktı; çocuk fizik öğrenimi yapıyordu ve dünya görüşü onunkinden çok farklıydı. Brida bir kez daha aşka inanıyor, bir kez daha duygularına güveniyordu; ama daha önce pek çok defa hayal kırıklığına uğradığı için artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. Bu, yaşamının en büyük kumarıydı.

Brida, Büyücü'yle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bakışlarını köye ve köyün titrek ışıklarına dikmişti. İnsanlar, ezelden beri evreni aşk aracılığıyla kavramaya çalışmışlardı.

Sonunda, "Her şeyden vazgeçerdim," dedi.

Karşısında duran adamın, insanların yüreğinden geçenleri asla anlayamayacağını düşünüyordu. Bu adam, büyünün gücünü ve gizemini biliyordu, ama insanları tanımıyordu. Saçları kırçıllaşmış, teni güneşten yanmıştı, dağlarda yürüyenlere özgü bir yapısı vardı. Bütün soruların cevaplarıyla dolu ruhunu açığa vuran gözleriyle ne kadar da çekiciydi, ama sıradan insanların duyguları onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacaktı. Kendi duygula-

rı Brida için de hayal kırıklığı oldu, ama yalan söyleyemezdi.

Büyücü, "Bak bana," dedi.

Brida utandı, yine de adamın dediğini yaptı.

"Doğruyu söyledin, senin Hocan olacağım."

Karanlık çöktü, mehtapsız gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Brida' ran yaşam öyküsünü yabancıya anlatması iki saat sürdü. Çocukluğunda gördüğü hayaller, önseziler, içinden gelen bir ses gibi büyüye, sihire duyduğu ilgiyi açıklayacak nedenler bulmaya çalışıyor, ama hiçbir şey bulamıyordu. Sadece bilmek, öğrenmek istiyordu, hepsi bu. O yüzden de astroloji, tarot ve numeroloji dersleri almıştı.

Büyücü, "Bunlar sadece birer dil," dedi, "üstelik başka diller de var. Büyü insan yüreğindeki bütün dilleri konuşur."

"Öyleyse büyü nedir?"

Brida, Büyücü'nün gözlerini ondan kaçırdığını o karanlıkta bile sezdi. Adam gökyüzüne bakıyordu, belki de bir cevap arayarak düşünceye dalmıştı.

Sonunda, "Büyü bir köprüdür," dedi; "İnsanın görünür dünyadan görünmeyen âleme geçmesini ve her iki dünyanın derslerini de öğrenmesini sağlayan bir köprüdür."

"Peki, ben o köprüden geçmeyi nasıl öğrenebilirim?"

"O köprüyü geçmenin kendine özgü yolunu bularak. Herkesin kendi yolu vardır."

"İşte ben de buraya onu bulmaya geldim."

Büyücü, "İki yöntem vardır," diye cevap verdi. "Gizemleri, çevremizdeki dünya ve uzay aracılığıyla öğreten Güneş Töresi ile zaman ve zamanın belleğinde tutulan şeyler aracılığıyla öğreten Ay Töresi."

Brida anlamıştı. Güneş Töresi, gece, ağaçlar, bedenini kuşatan serinlik ve gökteki yıldızlar demekti. Ay Töresi

ise, şu anda ataların bilgeliğiyle parlayan gözlerle karşısında duran adamdı.

Büyücü onun düşüncelerini okumuş gibi, "Ben Ay Töresi'ni öğrendim," dedi, "ama hiçbir zaman o Geleneğin Hocası olmadım. Ben Güneş Töresi'nin Hocasıyım."

Brida, Büyücü'nün sesinde sevecen bir ton sezdiği için biraz canı sıkılarak, "Öyleyse bana Güneş Töresi'ni öğret," dedi.

"Öğrendiklerimi sana öğreteceğim, ama Güneş Töresi'nin pek çok yolu vardır. İnsan karşısındaki kişinin kendisine öğretebilme yeteneğine güvenmelidir."

Brida haklıydı. Büyücü'nün sesinde gerçekten bir sevecenlik vardı. Bu Brida'yı rahatlatmak yerine, korkuttu.

"Ben Güneş Töresini'ni anlayabilecek yeteneğim olduğunu biliyorum," dedi.

Büyücü yıldızlara bakmayı bırakıp gözlerini genç kadına çevirdi. Kızın Güneş Töresi'ni öğrenmeye henüz tam anlamıyla hazır olmadığını, yine de ona öğretmesi gerektiğini biliyordu. Bazı öğrenciler Hocalarını seçerler.

"İlk dersimizden önce sana bir şey hatırlatmak istiyorum. Yolunu bulduğun zaman korkmamalısın. Hata yapacak kadar cesur olmalısın. Hayal kırıklığı, yenilgi ve umutsuzluk, Tanrı'nın bize yol gösterme araçlarıdır."

Brida, "Ne tuhaf araçlar," dedi. "Bunlar insanı yola devam etmekten caydırabilir."

Büyücü bu araçların neye yaradığını biliyordu, onları hem bedeninde, hem ruhunda denemişti.

Brida, "Bana Güneş Töresi'ni öğret," diye ısrar etti.

Büyücü, Brida'ya sırtını kayaya dayayıp gevşemesini söyledi.

"Gözlerini kapatmana gerek yok. Çevrendeki dünyaya bak ve olabildiğince çok şey anlamaya çalış. Güneş Töresi her bireye sonsuz bilgiyi aktarır."

Brida, Büyücü'nün dediğini yaptı, ama onun fazlasıyla hızlı gittiğini düşündü.

Büyücü, "Bu ilk ve en önemli ders," dedi. "Bu dersi, inancın anlamını kavrayan İspanyol mistiklerinden biri geliştirdi. Adı San Juan de la Cruz'du.[1]"

Kızın merakh, hevesli, güvenli yüzüne baktı. İçinden, öğreteceklerini kızın anlayabilmesi için dua ediyordu. Kendisi henüz bilmese de, daha çok genç olsa da, bu dünyadaki şeylere ve insanlara kapılsa da, sonuçta bu kız onun Ruh-eşiydi.

[1] İngilizce St. John of the Cross. Assisili Aziz Francesco, San Juan de la Cruz ve Avilalı Azize Teresa Hıristiyan mistisizminin önemli adlarındandır. (Ç.N.)

Brida, Büyücü'nün yeniden ormana gittiğini ve soldaki ağaçların arasında gözden kaybolduğunu karanlıkta hayal meyal seçti. Orada tek başına kalmaktan korkuyordu, ama gerginleşmemeye çalışıyordu. Bu ilk dersiydi, sinirli olduğunu göstermemeliydi.

"Beni öğrenciliğe kabul etti. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Yeteneklerinden hiç kuşku duymamıştı -kendisiyle ve kendisini o konuma getiren niteliklerle övünürdü. Büyücü'nün yakınlarda bir yerde olduğundan, büyünün ilk dersini öğrenmeye yetenekli olup olmadığını anlamak için kendisini seyredip tepkilerini izlediğinden emindi. Adam cesaretten söz etmişti, o yüzden Brida korksa bile -kayanın altında yuvalanmış olabilecek yılanlar ve akrepler hayalinde canlanmaya başladı- yine de cesur olmak zorundaydı. Nasıl olsa, Büyücü ilk dersi öğretmek için biraz sonra çıkagelirdi.

İçinden "Ben güçlü, kararlı bir kadınım," deyip duruyordu. İnsanların ya sevdiği ya da korktuğu bir adamla beraber burada olabilmek bir ayrıcalıktı. Az önce birlikte geçirdikleri akşamı düşündü, adamın sesindeki sevecen tonu algıladığı anı anımsadı. "Belki de beni ilginç buldu. Hatta belki de benimle sevişmek istedi." Doğrusu bu hiç de fena bir deneyim olmazdı, ancak adamın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Bu ne aptalca bir düşünce." Çok gerçek olan bir şeyi -bilgiye giden yolu- aramak için oraya gelmişti, oysa şimdi kendini sadece sıradan bir kadın olarak görüyordu. O konuyu bir daha aklına getirmemeye çalışırken, Büyücü'

nün onu yalnız bırakıp gidişinden beri uzun bir süre geçtiğini fark etti.

Yavaş yavaş paniğe kapılmaya başladı; adamla ilgili çelişkili yorumlar duymuştu. Kimileri, onun tanıdıkları en güçlü Hoca olduğunu, sadece düşünce gücüyle rüzgârın yönünü değiştirebileceğini, bulutları delip geçebileceğini söylüyorlardı. Herkes gibi Brida da bu mucizelerden etkilenmişti.

Ama başkaları -kendisinin de gittiği kurslara ve derslere katılmış olan, büyü âleminin kıyısında duran kişiler- adamın bir kara büyücü olduğunu ve bir keresinde gizemli gücünü, karısına âşık olduğu bir adamı mahvetmek için kullandığını anlatıyorlardı. Bir Hoca olduğu halde, ıssız ormanlarda dolaşmaya mahkûm olması da işte bu yüzdendi.

Brida, "Belki yalnızlık onu büsbütün çıldırtmıştır," diye düşündü ve yine paniğin ilk kıpırtılarını hissetti. Genç olabilirdi, ama yalnızlığın insanlara, özellikle de yaşlandıkça nasıl zarar verdiğini bilirdi. Artık yalnızlıkla daha fazla savaşamadıkları ve sonunda yalnızlığa düşkün oldukları için yaşam sevincini, yaşamanın canlılığını, parıltısını yitirmiş insanlar tanımıştı. Bunların çoğu, dünyanın onursuz, şerefsiz bir yer olduğuna inanan, akşamlarını ve gecelerini başkalarının yaptığı yanlışları konuşarak geçiren kişilerdi. Bunlar, yalnızlık yüzünden kendilerini dünyanın yargıçları gibi gören, hükümlerini de kendilerine kulak verenlere iletmek için dünyanın dört yanına saçan kişilerdi. Belki Büyücü de yalnızlık yüzünden akhını kaçırmıştı.

Birden yakından gelen bir gürültü Brida'yı sıçrattı, kalbi sıkıştı. Az önceki kendine güveninden eser kalmadı. Çevresine bakındı -hiçbir şey yoktu. Bir dehşet dalgası karnından yukarıya yürüyüp bütün bedenine yayılıyormuş gibi oldu.

"Kendime hâkim olmalıyım," diye düşündü, ama bu olanaksızdı. Yılanların, akreplerin hayali ve çocukluğun-

daki hayaletler gözünün önüne gelmeye başladı. Brida sükûnetini daha fazla koruyamayacak kadar dehşete kapılmıştı. Birden yeni bir hayal ortaya çıktı: Şeytan'la anlaşma yapan ve Brida'yı Şeytan'a kurban olarak sunan güçlü bir büyücünün hayali.

Brida, "Neredesin?" diye haykırdı. Kimin üzerinde nasıl bir izlenim bırakacağı artık umurunda değildi. Sadece oradan kurtulmak istiyordu.

Seslenişine kimse cevap vermedi.

"Buradan gitmek istiyorum! Bana yardım et!"

Çevrede yalnızca orman ve ormanın garip sesleri vardı. Korkudan öylesine başı dönüyor, kanı çekiliyordu ki, Brida bayılacağını sandı. Ama bayılmamalıydı. Artık Büyücü'nün yakında bir yerde olmadığına aklı yattığı için, bayılmak hiçbir şeye yaramazdı. Kendini kaybetmemeliydi.

Brida bunu düşününce, hâlâ kendine hâkim olmaya çalışan bir yanı olduğunu fark etti. İçinden, "Seslenmemeliyim," dedi. Seslenecek olursa ormanda yaşayan başka erkeklerin dikkatini çekebilirdi; ormanlarda yaşayan erkekler de bütün vahşi hayvanlardan daha vahşi olabilirlerdi.

"Benim imanım var," diye usul usul fısıldamaya başladı. "Tanrı'ya inanıyorum, beni buraya getiren ve burada yanımda kalan Koruyucu Meleğime inanıyorum. Onun nasıl biri olduğunu tanımlayamam, ama yakında olduğunu biliyorum. Ayağımı bir çakıl taşına çarpmayacağım."

Bu son sözcükler, çocukluğunda öğrendiği, yıllardır da aklına gelmeyen bir ayetlendi. O ayeti kısa bir süre önce ölen büyükannesi öğretmişti. Brida, keşke büyükannem burada olabilseydi diye düşündüğü anda, yanında dost bir varlık hissetti.

Tehlike ile korku arasında büyük fark olduğunu anlamaya başlıyordu.

Ayet, "Yüceliklerin en Yücesinin kuytusunda yaşayan o..." diye başlıyordu. Brida sanki büyükannesi şimdi okutuyormuş gibi, ayetin kelimesi kelimesine aklına geldiğini fark etti. Bir süre hiç aralıksız ayeti okumayı sürdürdü ve korkmasına rağmen, sakinleşti. Seçeneği yoktu:

Ya Tanrı'ya, Koruyucu Meleğine inanacak, ya da umutsuzluğa sürüklenecekti.

Yanı başında koruyucu bir varlığı hissetti. "Bu varlığa inanmaya muhtacım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, ama o varlık var ve buradan çıkış yolunu tek başıma bulamayacağım için o varlık bütün gece yanımda kalacak."

Çocukken, bazen gecenin bir yarısında korkuyla uyanırdı. Babası onu kucağına alır, pencerenin önüne götürür, yaşadıkları kenti gösterirdi. Gece bekçilerini, çok geçmeden süt dağıtmaya başlayacak olan sütçüyü, günlük ekmeği hazırlamaya koyulan fırıncıyı anlatırdı. Babası, Brida'nın geceye doldurduğu canavarları kovmaya, onların yerine karanlıkta nöbet tutan insanları getirmeye çalışırdı. "Gece, sadece günün bir bölümü, hepsi bu," derdi.

Gece, sadece günün bir bölümü, hepsi bu. Bu yüzden Brida gün ışığında olduğu kadar karanlıkta da kendini güvende hissedebilirdi. Yanı başındaki o koruyucu varlığı çağırmasına da karanlık neden olmuştu. Ona güvenmeliydi. O güvenin adı da İnanç'tı. İnancın ne olduğunu hiç kimse hiçbir zaman anlayamazdı, ama Brida'nın o anda yaşadığı şey işte o İnanç'tı, zifiri karanlık gecedeki açıklanamaz, tanımlanamaz olan varlıktı. O, sadece Brida inandığı için vardı. Mucizeler de açıklanamazdı, ama onlara inananlar için var oldukları bir gerçekti.

Brida neler olduğunu bir anda fark ederek, "Büyücü ilk dersten söz etmişti," diye düşündü. O koruyucu varlık oradaydı, çünkü Brida ona inanıyordu. Brida müthiş bir gerilim içinde geçen saatlerin yorgunluğunu duymaya başladı. Yeniden kendini gevşemeye bıraktı ve her geçen saniye kendini biraz daha korunma altında duydu.

İnancı vardı. Ve inanç, ormanın bir daha yılanlarla, akreplerle dolmasına izin vermeyecekti. İnanç, onun Koruyucu Meleğini uyanık ve nöbet başında tutacaktı.

Brida yeniden kayaya yaslandı ve hiç farkına varmadan uykuya daldı.

Uyandığında ortalık ağarmıştı, harika bir güneş çevresindeki her şeyi parlatıyordu. Brida biraz üşüyordu, üstü başı kirlenmişti, ama ruhu coşkuluydu. Bütün bir geceyi tek başına ormanda geçirmişti.

Bulamayacağını bildiği halde, her yerde Büyücü'yü aradı. Büyücü, "Tanrı ile iletişim" kurmaya çalışarak ormanın bir yerlerinde yürüyor olmalıydı; belki dün gece onu görmeye gelen kızın Güneş Töresi'nin ilk dersini öğrenecek kadar yürekli çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

Brida, artık sessizleşmiş olan ormana, "Karanlık Gece'yi öğrendim," dedi. "Tanrı'yı aramanın bir Karanlık Gece olduğunu, İman'ın bir Karanlık Gece olduğunu öğrendim. Doğrusu buna pek de şaşırmadım; çünkü bizler için her gün bir karanlık gecedir. Hiçbirimiz bir an sonra bile ne olacağını bilemeyiz, yine de yolumuza devam ederiz. Çünkü inanırız. Çünkü İman ederiz."

Ya da kim bilir, belki de bir sonraki anın sakladığı gizemi kestiremediğimiz için yola devam ederiz. Bunun önemi yoktu. Önemli olan, Brida'nın anlamış olduğunu bilmesiydi.

Yaşamdaki her anın bir iman işi olduğunu anlamıştı.

Her anı ya yılanlar ve akreplerle ya da koruyucu bir güçle doldurmayı seçebileceğini anlamıştı.

İman'ın açıklanamayacağını anlamıştı. İnanç sadece bir Karanlık Gece'ydi. Ve Brida'nın yapması gereken tek şey, bunu kabullenmek ya da reddetmekti.

Brida saatine baktı, vaktin ilerlediğini gördü. Otobüse yetişmesi, üç saat yol yapması ve erkek arkadaşına inanılır bir mazeret uydurması gerekiyordu; delikanlı

onun bütün geceyi ormanda tek başına geçirdiğine dünyada inanmazdı.

Brida ormana dönüp yüksek sesle, "Güneş Töresi çok zor bir iş!" diye haykırdı. "Kendi kendimin Hocası olmak zorundayım, oysa beklediğim bu değildi."

Aşağıdaki köye baktı; ağaçların arasından dönüş yolunu zihninde çizip yola koyuldu. Ama önce kayaya döndü. Neşeli, coşkulu bir sesle haykırdı:

"Bir şey daha var. Sen çok ilginç bir erkeksin."

Yaşlı bir ağacın gövdesine yaslanan Büyücü, onun ağaçların arasında gözden kayboluşunu izledi. Genç kadının gece boyunca geçirdiği korkuları duymuş, çığlıklarını işitmişti. Hatta bir noktada neredeyse yanına gidip, onu yaşadığı dehşetten korumak için kollarıyla sarmalamak, bu tür bir sınavdan geçmesine gerek olmadığını söylemek gelmişti içinden.

Bunu yapmadığına şimdi seviniyordu ve gençliğinden dolayı kafası karışık olsa da, kızın Ruh-eşi olmasıyla gurur duyuyordu.

Dublin'in merkezinde, büyü ve büyücülükle ilgili araştırma kitaplarının uzmanlık alanı olarak seçmiş bir kitabevi vardır. Bu kitabevi gazetelere, dergilere hiç ilan vermez; oraya gidenler başkalarının tavsiyesiyle giderler, dükkânın sahibi de böylesine seçkin, uzman müşterileri olmasından çok hoşnuttur.

Adı sadece kulaktan kulağa yayıldığı halde, kitabevi her zaman doludur. Brida da kitabevinin adını duymuştu: sonunda o sırada devam ettiği yıldızların yolculuğu kursunu veren kişiden adresi aldı. Bir akşamüstü işten çıkınca oraya gitti ve çok beğendi.

Ondan sonra her fırsatta kitaplara bakmak için kitabevine gitti, ama hiç kitap almadı; çünkü hepsi ithal ediliyordu ve çok pahalıydı. Brida kitapları karıştırıyor, bazılarındaki desenleri ve simgeleri inceliyor, o bilgi birikiminin titreşimini sezgisel olarak özümsüyordu. Büyücü ile olan deneyiminden sonra daha da dikkatli davranmaya başlamıştı. Bazen sadece zaten daha önceden anladığı, bildiği şeylere katılmayı becerebildiği için yakınıyordu. Yaşamdaki çok önemli bir şeyi kaçırdığını hissediyor ve böyle giderse aynı deneyimleri tekrarlayıp duracağını anlıyordu. Yine de kendini değiştirecek cesareti bulamıyordu. Yolunu keşfetmek için sürekli çaba göstermek zorundaydı; Karanlık Gece deneyiminden sonra ise yolunu o yöntemle bulmak istemiyordu. Zaman zaman kendini yetersiz bulsa da, kendi sınırlarını aşamayacağım hissediyordu.

Kitaplar daha güvenliydi. Raflar, yüzlerce yıl önce yazılmış tezlerle, incelemelerle doluydu; bu konu, ancak

pek az kişinin yeni bir şey söylemeye cüret edebildiği bir alandı. Ve bu kitapların sayfalarındaki uzak ve yabancı gizemli bilgiler, kendilerini çözmeye çalışan her yeni kuşağın çabalarına gülümser gibiydi.

Kitapları karıştırmanın yanı sıra, Brida'nın kitabevine gitmesinin önemli bir nedeni daha vardı -öteki müşterileri gözlemlemek. Bazen, çok saygın bir simya kitabını okuyormuş gibi yaparak oturur, kitabevine sık sık uğrayan, ne aradıklarını bilen ve daima doğru raflara yönelen, çoğu kendisinden yaşlı erkek ve kadınları izlerdi. O kişilerin özel yaşamlarında nasıl olduklarını hayal etmeye çalışırdı. Bu kişilerin kimi, sıradan ölümlülerin hiç bilemeyeceği güçleri harekete geçirebilecek, çok akıllı insanlar gibi görünürdü. Kimileri de çok uzun zaman önce unuttukları, ama onlarsız yaşamın anlamsız olduğu cevapları, çaresizlik içinde yeniden keşfetmeye uğraşıyor gibiydiler.

Brida, en sık gelen müşterilerin, her seferinde kitabevinin sahibiyle de sohbet ettiklerini fark ediyordu. Bu insanlar ayın değişik dönemleri, taşların özellikleri, törensel sözcüklerin doğru telaffuzu gibi tuhaf şeylerden söz ederlerdi.

Bir akşamüstü, Brida da aynı şeyi yapacak cesareti buldu. Her şeyin yolunda gittiği bir günün sonunda işten eve dönüyordu. Şansının yaver gittiği bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini düşündü.

Kitabevinin sahibine, "Gizli topluluklar olduğunu biliyorum," dedi. Bunun konuşmaya başlamak için iyi bir giriş olduğunu düşünüyordu. Böylelikle bir şeyler "bildiğini" göstermiş olacaktı.

Oysa adam başını hesaplardan kaldırmakla yetindi ve şaşkınlıkla onu süzdü.

Brida, biraz bozulmuş olarak ve sözü nasıl sürdüreceğini kestiremeyerek, "Folk'ta Büyücü ile beraberdim," dedi. "Bana Karanlık Gece'yi açıkladı. Bilgeliğe giden yolun, yanlış yapmaktan korkmamak demek olduğunu anlattı."

Kitapçının şimdi daha ilgi ve dikkatle dinlediğini fark etti. Öyle ya, Büyücü ona bir şeyler öğretmek zahmetini göze almışsa, kendisi özel biri olmalıydı.

Adam sonunda, "Aradığın yolun Karanlık Gece olduğunu biliyorsan, kitaplara ne ihtiyacın var?" deyince, Brida, Büyücü'den söz etmenin hiç de iyi bir fikir olmadığını anladı.

"Çünkü benim öğrenmek istediğim yol o değil," diye cevap verdi.

Kitapçı karşısında duran genç kadına daha dikkatle baktı. Kızın Tanrı vergisi Yeteneğe sahip olduğu açıkça belliyse de, Folk Büyücüsü'nün ona bunca zaman ayırmış olması yine de tuhaftı. Başka bir şey olmalıydı. Kız belki yalan söylüyordu, ama Karanlık Gece'den söz etmişti.

Kitapçı, "Buraya sık sık geliyorsun," dedi. "Gelip birkaç kitabı okuyorsun, ama hiçbir şey satın almıyorsun."

Brida, adamın konuşmayı sürdürmeye niyetli olduğunu sezerek, "Kitaplar çok pahalı," diye cevap verdi. "Ama ben başka kitaplar da okudum, kurslara da gittim."

Adamı daha çok etkilemek umuduyla öğretmenlerinin adlarını saydı.

Yine işler umduğu gibi gitmedi. Kitabevinin sahibi onun sözünü yarıda kesti; ısmarladığı kitabın, gezegenlerin gelecek yüzyıl içindeki konumlarını gösteren almanağın gelip gelmediğini soran bir müşteriyle ilgilenmeye başladı.

Adam tezgâhın altına istiflenmiş çeşitli paketlere bakarken, Brida, paketlerin üzerinde dünyanın dört yöresinden pullar olduğuna dikkat etti.

Brida gittikçe ürkekleşiyordu. Başlangıçtaki cesareti uçup gitmişti; ama öteki müşterinin gelenin istediği kitap olup olmadığını kontrol etmesini, ödeme yapmasını, paranın üstünü almasını ve gitmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Ancak o zaman kitapçı yeniden ona döndü.

Brida, "Söze nasıl devam edeceğimi bilemiyorum," dedi. Gözleri dolmaya başlamıştı.

Kitapçı, "Elinden en iyi gelen şey nedir?" diye sordu.

"İnandığım şeyin peşinden gitmek." Verilebilecek tek cevap buydu, Brida ömrü boyunca inandığı şeyin peşinden koşmuştu. Tek sorun, her gün farklı bir şeye inanmasıydı.

Kitapçı, hesap yaptığı kâğıda bir isim yazdı, kâğıdın orasını yırtıp bir an elinde tuttu.

"Sana bir adres vereceğim," dedi. "İnsanların büyü deneyimlerini doğal kabul ettikleri bir devir vardı. O zamanlar papazlar yoktu ve hiç kimse de büyü ve büyücülükle ilgili bilgileri araştırmazdı."

Brida, adamın lafı kendisine mi getirmek istediğini çıkaramadı.

Adam, "Büyünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Görünen dünya ile görünmeyen âlem arasındaki bir köprü."

Kitabevinin sahibi kâğıdı ona verdi. Kâğıtta bir telefon numarasıyla bir ad yazılıydı: Wicca.

Brida kâğıdı aldı, adama teşekkür etti ve tezgâhın başından ayrıldı. Kapıya gelince dönüp, "Büyünün çeşitli dilleri konuştuğunu da biliyorum," dedi, "hatta yardım etmek istemezmiş gibi göründükleri halde, aslında çok yardımsever ve içtenlikli olan kitapçıların dillerini bile biliyorlar."

Adama bir öpücük gönderip dükkândan çıktı. Kitapçı hesaplarını incelemeyi bıraktı, dükkâna göz gezdirdi. "Bunları ona Folk Büyücüsü öğretmiş," diye düşündü. Ama bir Yetenek ne kadar iyi olursa olsun, Büyücü'nün bu kadar ilgilenmesi için yeterli neden değildi. Başka bir neden olmalıydı. Bunu da Wicca ortaya çıkarırdı.

Dükkânı kapatma saati gelmişti. Kitapçı son zamanlarda müşterilerinin değişmeye başladığını fark ediyordu. Müşteriler arasında gençler giderek çoğalıyordu. Rafları dolduran eski metinlerin öngördüğü gibi, sonunda her şey geldiği yere geri dönmeye başlıyordu.

Eski bina, şehrin merkezinde, sadece biraz on dokuzuncu yüzyıl romantizmi arayan turistlerin ziyaret ettiği bir yerdeydi. Brida, Wicca'nın kendisiyle görüşmeyi kabul etmesi için tam bir hafta beklemek zorunda kalmıştı; şimdi de heyecanına hâkim olmaya çalışarak gizemli, gri bir binanın dışında duruyordu. Bina tam onun hayal ettiği gibiydi; burası o kitabevine giden tipteki birinin yaşayacağı yerdi.

Asansör yoktu. Gideceği kata soluk soluğa varmamak için merdivenleri ağır ağır çıktı, o kata gelince oradaki tek kapının zilini çaldı.

İçeriden bir köpek havladı. Birkaç saniye sonra da ince uzun, zarif, ciddi görünüşlü bir kadın kapıyı açtı.

Brida, "Daha önce telefon etmiştim," dedi.

Wicca, içeri girmesini işaret etti ve Brida kendini her yanı beyaz badanalı, her yanında modern sanat yapıtları -duvarlarda tablolar, masalarda heykeller ve vazolar- olan bir salonda buldu. Dışarıdan gelen ışık beyaz perdelerden süzülüyordu. Salon, akıllıca bir çözümle, kanepelerin, yemek masasının ve tıka basa dolu kitaplığın yerleştirildiği farklı alanlara bölünmüştü. Her şey son derece zevkliydi ve Brida'ya gazete bayilerinde karıştırdığı mimarlık ve tasarım dergilerini anımsatıyordu.

"Bir servete malolmuş olmalı," diye düşündü.

Wicca, Brida'yı büyük salonda maroken kaplı ve çelik gövdeli iki İtalyan koltuğunun durduğu köşeye götürdü. Koltukların arasında, ayakları çelikten, alçak, cam bir sehpa vardı.

Wicca sonunda, "Çok gençsin," dedi.

Balerinlerle ilgili her zamanki cevabını yinelemenin anlamı olmadığı için, Brida sustu ve bir yandan böyle eski bir binada bu kadar modern tasarımın ne işi olduğunu merak ederken, öte yandan da kadının bundan sonra söyleyeceklerini bekledi. Bilgi arayışı konusundaki romantik düşünceleri yine sarsılmıştı.

Wicca, "Bana telefon etti," dedi; Brida, kadının kitapçıyı kastettiğini anladı.

"Bir Hoca aramaya geldim. Büyü yolunu izlemek istiyorum."

Wicca, Brida'yı süzdü. Kızda Tanrı vergisi Yetenek olduğu açıkça belliydi; yine de Folk'lu Büyücü'nün bu kızla neden bu kadar ilgilendiğini öğrenmesi gerekiyordu. Yetenek tek başına yetersiz kalırdı. Büyücü, bu işlerin acemisi olsaydı, Yeteneğin kendini genç kadında böylesine belirgin bir biçimde göstermesinden etkilenebilirdi; ama o herkesin bir Yeteneği olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştı. Böyle tuzaklara düşmeyecek kadar akıllıydı.

Wicca ayağa kalktı, kitap raflarından birine giderek en sevdiği iskambil destesini aldı.

"Kart açmayı biliyor musun?"

Brida başıyla doğruladı. Birkaç ders aldığı için, kadının elindekilerin, seksen sekiz kartlık tarot destesi olduğunu biliyordu. Tarot açmanın birkaç yöntemini öğrenmişti ve bilgisini gösterme fırsatını bulduğuna seviniyordu.

Ama kadın desteyi elinde tutmaya devam etti. Kartları kardı, herhangi bir düzen kollamaksızın, cam masaya yüzüstü dizdi. Bu, Brida'nın kurslarda öğrendiği yöntemlerin hiçbirine benzemiyordu. Kadın bir süre kartlara bakarak oturdu, tuhaf bir dilde birkaç sözcük söyledi, sonra kartlardan sadece birini açtı.

Bu 23 numaralı karttı, İspati Ruası.

"Siyah saçlı, güçlü, kuvvetli bir erkek tarafından korunuyorsun," dedi.

Brida'nın erkek arkadaşı ne güçlüydü, ne de kuvvetli; Büyücü'nün saçları da kırlaşmıştı.

Wicca onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Ada-

mın fiziksel görünüşünü düşünme," dedi. "Ruh-eşini düşün."

"Ruh-eşi derken neyi kastediyorsun?" Brida şaşırmıştı. Kadın, Büyücü'ye ya da kitapçıya duyduğu saygıdan farklı, tuhaf bir saygı uyandırıyordu.

Wicca soruyu yanıtlamadı. Kartları yeniden kardı, yine aynı gelişigüzel biçimde masaya dizdi, ama bu kez kartların yüzü açıktı. Belirli bir karmaşıklığın tam ortasındaki kart 11 numaralıydı. Bir aslanın ağzını zorla açmaya çalışan bir kadın.

Wicca kartı aldı, Brida'ya elinde tutmasını söyledi. Brida, ne yapması gerektiğini kestiremeden söyleneni yaptı.

Wicca, "Daha önceki yaşamlarında, daha güçlü olan yanın her seferinde de bir kadındı," dedi.

Brida yine, "Ruh-eşi derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. İlk kez kadına dikleniyordu, ama bu çok belli belirsiz bir meydan okumaydı.

Wicca bir an sesini çıkarmadı. Aklını bir kuşku kurcaladı -nedendir bilinmez, Büyücü, kıza Ruh-eşi hakkında bilgi vermemişti. İçinden, "Saçma," deyip düşündüklerini aklından uzaklaştırdı.

"Ruh-eşi, Ay Töresi'ni izlemek isteyenlerin ilk öğrendiği şeydir," dedi. Ancak Ruh-eşini anlayarak bilginin zaman içinde nasıl aktarılabileceğini anlayabiliriz."

Wicca açıklamaya devam ederken, Brida susuyordu, kaygılıydı.

Wicca, "Bizler ebediyiz, çünkü hepimiz Tanrı'nın görüntüleriyiz," dedi. "İşte bu yüzden pek çok yaşamdan ve pek çok ölümden geçeriz, bilinmeyen bir yerde ortaya çıkar, yine bilinmeyen bir yere doğru yol alırız. Büyü alanında açıklanamayan ve hiçbir zaman açıklanamayacak olan pek çok şey olduğu gerçeğine alışmalısın. Tanrı belirli şeyleri belirli bir yöntemle yapmaya karar verdi ve bunu neden böyle yaptığı sadece Kendisinin bildiği bir sırdır."

Brida, "İnancın Karanlık Gecesi," diye düşündü. Demek aynı şey Ay Töresi'nde de vardı.

Wicca, "Bunun böyle olduğu bir gerçek," diye sözünü sürdürdü. "İnsanlar reenkarnasyonu[1] düşünürken, çok zor bir soruyla karşı karşıya kalırlar: Eğer başlangıçta yeryüzünde o kadar az kişi ve şimdi de bu kadar çok kişi varsa, bütün o yeni ruhlar nereden geldi?"

Brida soluğunu tuttu. Bu soruyu kendine kaç kez sormuştu.

Wicca, genç kadının şaşkın suskunluğunun tadını çıkarmak için bir an durduktan sonra, "Cevap basit," dedi. "Birtakım belirli reenkarnasyonlarda ikiye bölünürüz. Ruhlarımız, tıpkı kristaller ve yıldızlar gibi, hücreler ve bitkiler gibi bölünür. Ruhumuz ikiye bölünür, o yeni ruhlar da sırayla ikiye bölünürler; böylece birkaç kuşak içinde Yeryüzü'nün büyük bir bölümüne dağılmış oluruz."

Brida, "Peki bu parçaların sadece biri mi kim olduğunu bilir?" diye sordu. Kafasında pek çok soru vardı, ama birer birer sormak istiyordu ve bu da soruların en önemlisi gibi görünüyordu.

Wicca, kızın sorusunu yanıtlamadan, "Bizler, simyacıların *'Anima Mundi'*, yani Dünya'nın Ruhu dedikleri şeyin parçalarını oluşturuyoruz," dedi. "İşin gerçeği, *Anima* Mundi'nin bölünmeyi sürdürmesi halinde, büyümeye de devam edeceği, ama aynı zamanda giderek güçsüzleşeceğidir. İşte bu yüzden ikiye bölündüğümüz gibi, bazen de kendimizi buluruz. Kendimizi bulma sürecine Aşk denir. Çünkü bir ruh bölündüğü zaman, her zaman bir erkek, bir de dişi parçaya bölünür. Yaratılış Kitabı'nda bu böyle anlatılır: Adem'in ruhu ikiye bölündü ve Havva ondan doğdu."

Wicca birden sustu ve masaya yayılmış kartlara bakarak oturdu.

"Pek çok kart var," dedi, "ama hepsi aynı destenin parçaları. Verdikleri mesajı anlayabilmek için o kartların hepsine ihtiyacımız var, hepsi eşit derecede önemli. Aynı durum ruhlar için de geçerli. İnsanlar da, bu destedeki kartlar gibi halkalarla birbirlerine bağlıdır. Her yeni ya-

[1] Ruhun başka bedende yeniden dünyaya gelmesi. (Ç.N.)

şamda, bu Ruh-eşlerinden en az birini bulmak için gizemli bir zorunluluk duyarız. Onları ayırmış olan Büyük Aşk, onları yeniden bir araya getiren Aşk'la mutlu olur."

"Peki Ruh-eşimin kim olduğunu nasıl anlayacağım?" Brida, bunun ömrü boyunca sorduğu en önemli sorulardan biri olduğunu hissetti.

Wicca güldü. O da, karşısında oturan genç kadının duyduğu aynı merak ve heyecanla aynı soruyu kendine sormuştu. İnsan Ruh-eşini gözlerindeki ışıktan tanıyabilir, ezelden beri insanlar gerçek aşkı böyle bulmuşlardır. Ay Töresi farklı bir yöntem uygulayarak, Ruh-eşinin sol omzu üzerinde ışıklı bir nokta belirmesini öngörürdü. Ama bunu ona daha henüz söylemeyecekti, genç kadın günün birinde bu ışık noktasını görmeyi ya öğrenebilir, ya da öğrenemezdi. Aradığı cevabı yakında bulacaktı.

Brida'ya, "Risk alarak," dedi. "Başaramamak, hayal kırıklığı, yanılmak gibi riskler alarak, ama Aşk'ı aramaktan hiç vazgeçmeyerek. Aramaya devam ettiğin sürece, sonunda zafere ulaşırsın."

Brida, Büyücü'nün de büyü yolundan söz ederken buna benzer şeyler söylediğini anımsadı. "Belki de hepsi aynı şeydir," diye düşündü.

Wicca masadaki kartları toplamaya başladı, Brida gitme zamanının geldiğini anladı. Ama sormak istediği bir soru daha vardı.

"Her yaşamda birden fazla Ruh-eşine rastlamak olanağı var mıdır?"

Wicca belirli bir acıyla, "Evet," diye düşündü. Ve öyle olduğu zaman kalp bölünür, sonucu da acı ve ıstıraptır. Evet, üç ya da dört Ruh-eşiyle karşılaşabiliriz, çünkü çok sayıdayız ve çok çeşitli yerlere dağılmışız. Genç kadın doğru soruları soruyordu; ama Wicca bunları cevaplamaktan kaçınmak zorundaydı.

"Yaratılışın özü bir ve tektir," dedi. "O özün adı da Aşk'tır. Aşk, pek çok yaşama ve dünyanın pek çok yerine dağılmış olan deneyimi yoğunlaştırmak için bizleri yeniden bir araya getiren güçtür. Ezelden beri var olan Ruh-

eşlerimizin nerede olduklarını bilemediğimiz için bütün dünyayı aramak zorundayız. Eğer onlar iyi durumdaysa, biz de mutlu oluruz. İyi değillerse, bilinçsizce de olsa onların acısının bir bölümünü de biz çekeriz. Her şeyden çok da, her dünyaya gelişimizde en azından bir kez karşımıza çıkacak Ruh-eşiyle yeniden buluşmayı gerçekleştirmek zorundayız. Bu buluşma birkaç saniye de sürse, bunu gerçekleştirmekten sorumluyuz; çünkü o saniyeler beraberlerinde, ömrümüzün geri kalanına yetecek yoğunlukta bir Aşk'ı getirirler."

Köpek mutfaktan havladı. Wicca kartları toplamayı bitirdi ve tekrar Brida'ya baktı.

"Kadın ya da erkek, Ruh-eşimizi kabullenmeden, hatta farkına varmadan yanımızdan geçip gitmesine de izin verebiliriz. O Ruh-eşini bir daha bulabilmek için yeni bir reenkarnasyonu beklememiz gerekir. Ve şımarıklığımız yüzünden, insanoğlunun kendisine icat ettiği en büyük işkenceye mahkûm oluruz: Yalnızlığa."

Wicca kalktı, Brida'yı kapıya kadar geçirdi.

Vedalaşmadan önce, "Buraya Ruh-eşin hakkında bilgi almaya gelmedin," dedi. "Senin Tanrı vergisi bir Yeteneğin var, o Yeteneğin ne olduğunu bilirsem sana Ay Töresi'ni öğretebilirim."

Brida kendisini çok özel biri gibi hissediyordu. Bu duyguya ihtiyacı vardı; çünkü bu kadın onda ancak çok az kişiye duymuş olduğu bir saygı uyandırmıştı.

"Elimden geleni yapacağım. Ay Töresi'ni öğrenmek istiyorum," dedi.

"Çünkü," diye düşündü, "Ay Töresi geceyi karanlık bir ormanda geçirmeyi gerektirmiyor."

Wicca, sert bir tavırla, "Şimdi beni iyi dinle," dedi. "Bugünden başlayarak her gün, kendi seçeceğin bir saatte, tek başına masaya oturup tarot destesini rasgele yayacaksın. Hiçbir şey anlamaya uğraşma. Sadece kartları incele. Şimdilik bilmen gereken her şeyi o kartlar sana öğretecek."

Brida merdivenlerden inerken, "Tıpkı Güneş Töresi

gibi: yine kendi kendime öğreneceğim," diye düşündü. Ancak otobüse bindikten sonra, kadının bir Yetenek'ten söz etmiş olduğunu fark etti. Bu konuyu gelecek buluşmalarında açabilirdi.

Brida tam bir hafta her gün yarım saatini, oturma odasındaki masanın üzerine tarot kartlarını yaymaya ayırdı. Akşam onda yatıyor, çalar saati gece bire kuruyordu. Saat birde kalkıyor, bir fincan kahve içip masaya oturuyor, kartları incelemeye, gizli dillerini sökmeye çalışıyordu.

İlk gece çok heyecanlıydı. Wicca'nın kendisine bir tür gizli ritüel öğrettiğine inandığı için, büyüyle ilgili bir mesaj bulabilmek umuduyla kartları aynen kadının dizdiği gibi dizmeye çalıştı. Yarım saatin sonunda, Brida'nın sadece kendi imgeleminin meyveleri olduğunu hissettiği birkaç önemsiz hayal dışında kayda değer hiçbir şey olmamıştı.

Ertesi gece de aynı şeyi yaptı. Wicca, kartların kendi öykülerini anlatacaklarını söylemişti; Brida'nın gittiği kurslara bakılırsa, bu, üç bin yıl geriye uzanan, insanlığın ilk bilgeliğe daha yakın olduğu bir zamana kadar giden, gerçekten çok eski bir hikâyeydi.

Brida, "Resimler ne kadar basit görünüyor," diye düşündü. Bir aslanın ağzını zorla açmaya çalışan bir kadın, iki gizemli hayvanın çektiği bir araba, üzeri çeşitli ufak tefek nesnelerle kaplı bir masanın başında oturan bir adam. Kart destesinin bir kitap, yaşam yolculuğumuzda yer alacak başlıca değişikliklerin İlahi Bilgelik tarafından yazıldığı bir kitap olduğu öğretilmişti Brida'ya. Ama insanlığın erdem yerine, kötü alışkanlıklardan daha kolay ders aldığını bilen kitabın yazarı, bu kutsal kitabı kuşaktan kuşağa bir iskambil oyunu olarak aktaracak bir düzen kurmuştu. İskambil destesi tanrıların icadıydı.

Brida, kartları masaya her yayışında, "Bu kadar basit

olamaz," diyordu. Ona karmaşık yöntemler, incelikli sistemler öğretmişlerdi; belirli bir düzen gözetmeden dizilen bu kartlar ise onun düşünce sistemini rahatsız etmeye başlamıştı. Üçüncü gece Brida kartları öfkeyle yere fırlattı. Bir an, bu öfkeli çıkışın sihirli bir esinlenmeden kaynaklanmış olabileceğini düşündü, ama sonuç daha önceki denemeler gibi başarısızdı, Brida'nın kuruntu diye hiç üzerinde durmadığı, birkaç tanımlanamaz sezgi kırıntısından başka bir şey çıkmadı.

Bu arada, Ruh-eşi kavramı bir an olsun aklından çıkmıyordu. Başlangıçta, yeniyetmelik günlerine, cam ayakkabının sahibi olan kızı bulmak ya da uyuyan güzeli öperek uyandırmak için dere tepe dolaşan büyülü prensin hayallerine geri dönüyormuş duygusuna kapıldı. Kendi kendine yarı şakayla, "Ruh-eşini bulmak sadece peri masallarında olabilen bir şeydir," dedi. Şimdi içine girmeye böylesine hevesli olduğu o büyülü evrenle ilgili ilk deneyimi peri masallarıydı; çocukluğun yaşamlarına kattığı büyük sevinci bildikleri halde, insanların o dünyadan niçin uzaklaştıklarını kaç kez sormuştu kendine. "Belki de neşelenmek onlara yetmiyordu," diye düşündü. Sonra bu fikri biraz saçma buldu, ama yine de bunu günlüğüne "yaratıcı" bir fikir olarak kaydetti.

Bir hafta Ruh-eşi kavramını düşündükten sonra, Brida dehşet veren bir duyguya kapıldı: Ya yanlış erkeği seçerse ne olurdu? Sekizinci gece, tarot kartlarıyla sonuçsuz uğraşını sürdürmek için uyandığında, ertesi akşam erkek arkadaşını yemeğe çağırmaya karar verdi.

Erkek arkadaşı, üniversitedeki bir fizik profesörünün yanında araştırma görevlisi olarak, kendisinin sekreterlikten kazandığından daha az para aldığı halde, her seferinde hesabı ödemekte ısrarlı olduğu için, Brida fazla pahalı olmayan bir lokanta seçti. Yaz daha bitmemişti, nehir kıyısında, kaldırımın üstündeki masalardan birine oturdular.

Lorens şakacı bir tavırla, "Ruhların bir daha ne zaman seninle yatmama izin vereceklerini merak ediyorum," dedi.

Brida sevecenlikle ona baktı. İki hafta evine gelmemesini söylemiş, delikanlı da sadece onu ne kadar sevdiğini belli edecek kadar sitem ettikten sonra Brida'nın dediğini kabul etmişti. O da kendi yöntemleriyle Evren'in gizemlerini anlamaya çalışıyordu ve günün birinde o da Brida'ya iki hafta yanına uğramamasını söyleyecek olursa kızın "Peki" demesi gerekirdi.

Nehirden geçen tekneleri, kaldırımda yürüyen insanları seyrederek, yemeklerini acele etmeden ve fazla konuşmadan yediler. Masadaki beyaz şarap şişesi boşaldı, yerine yenisi geldi. Yarım saat sonra sandalyelerini birleştirip, kollarını birbirlerine dolayarak yan yana oturmuş, yıldızlı yaz göğünü seyrediyorlardı.

Lorens, Brida'nın saçını okşayarak, "Göğe bak," dedi. "Şu anda baktığımız gökyüzü, binlerce yıl önce de böyle görünüyordu herhalde."

Lorens aynı şeyi ilk buluştukları gün de söylemişti, ama Brida onun sözünü kesmemeyi yeğledi -delikanlının dünyasını onunla paylaşma yöntemi de buydu.

"O yıldızların çoğu çoktan öldüler; ama ışıkları hâlâ Evren'i dolduruyor. Çok uzaklarda başka yıldızlar doğdu, ama ışıkları henüz bize ulaşmadı."

"Öyleyse gerçek gökyüzünün neye benzediğini kimse bilmiyor, değil mi?" Brida ilk buluşmalarında da bu soruyu sormuştu, ama böyle güzel anları tekrarlamak iyi oluyordu.

"Onu bilmiyoruz. Biz gördüğümüzü inceliyoruz, ama gördüğümüz ille de var olan değil."

"Sana bir şey sormak istiyorum. Biz neden yapılıyoruz? Bedenlerimizi oluşturan atomlar nereden geldiler?"

Lorens kadim gökyüzüne bakarak konuştu:

"O atomlar bu yıldızlarla, bu nehirle birlikte yaratıldılar. Evren'in varoluşunun ilk saniyesinde."

"Demek Yaratılış'ın ilk anından sonra, başka hiçbir şey eklenmedi."

"Hayır, eklenmedi. Her şey hareket etti ve hareket etmeyi sürdürüyor. Her şey dönüştü ve dönüşmeye devam ediyor. Ama Evren'de var olan maddenin tamamı milyarlarca yıl önceki maddenin aynı, bir tek atom fazlası yok."

Brida, nehrin ve yıldızların hareketini seyrederek oturdu. Nehrin Yeryüzü'nün üzerinde akıp gidişini görmek kolaydı, ama yıldızların gökyüzündeki hareketini görmek zordu. Oysa ikisi de hareket ediyordu.

Bir teknenin nehirden geçişini seyrettikleri uzun bir sessizliğin sonunda Brida, "Lorens," dedi, "sana saçma görünebilecek bir soru soracağım: Benim bedenimi oluşturan atomların, benden önce yaşanmış birinin bedeninde olabilmesi fizik açısından olanaklı mıdır?"

Lorens şaşkınlıkla onu süzdü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğimi demek istiyorum. Böyle bir şey mümkün müdür?"

"O atomlar şimdi bitkilerde ya da böceklerde olabilir veya helyum moleküllerine dönüşmüş ve Dünya'dan milyonlarca mil uzaklara gitmiş olabilirler."

"Ama ölen birinin bedenini oluşturan atomların benim ya da bir başkasının bedenine geçmiş olması mümkün müdür?"

Lorens bir an hiçbir şey söylemedi, sonra konuştu:

"Evet, mümkündür."

Uzaktan müzik sesi duyuldu. Nehirden geçen bir mavnadan geliyordu ses ve çok uzakta olsa da, Brida mavnanın ışıklı bir penceresindeki denizci siluetini seçti. Çalan müzik ona ergenlik dönemini anımsatan bir parçaydı; okuldaki danslı partileri, yatak odasının kokusunu, atkuyruğuna bağladığı kurdelenin rengini hatırlatıyordu. Brida, sorduğu sorunun daha önce Lorens'in aklını hiç kurcalamamış olduğunu anladı; belki de genç adam şu anda Viking savaşçılarının, volkanik patlamaların ya da gizemli bir biçimde yok olan tarih öncesi hayvanların atomlarının kendi bedeninde olup olmadığını düşünüyordu.

Oysa Brida'nın aklı başka yerdeydi. Bilmek istediği bir tek şey vardı: Onu öylesine sevecenlikle kucaklayan erkek, bir zamanlar kendinin bir parçası mıydı?

Mavna yaklaştı ve müzik sesi her yanı doldurmaya başladı. Öteki masalardaki konuşmalar da kesildi, herkes sesin nereden geldiğini merak etmişti; çünkü hepsi de ilk gençlik dönemini yaşamış, okul danslarına gitmiş, savaşçılar ve perilerle ilgili düşler görmüştü.

"Seni seviyorum Lorens."

Ve Brida, yıldızlardan gelen ışık hakkında bunca şey bilen bu genç adamın, kendisinin bir zamanlar olduğu kişiden ufacık da olsa bir parçayı bedeninde taşıyor olması için dua üstüne dua ediyordu.

"Bir yararı yok, beceremiyorum işte."

Brida yatakta doğrulup oturdu, komodinin üzerindeki sigara paketini el yordamıyla buldu. Normal alışkanlıklarını bozup, kahvaltıdan önce bir sigara içmeye karar verdi.

Wicca'yla yeniden buluşmasına daha iki gün vardı. Son iki haftada kendini var gücüyle zorlamış olduğunu biliyordu. Bütün umutlarını, bütün dualarını, o çekici ve gizemli kadının öğrettiği kart dizme yöntemine yöneltmiş, kadını hayal kırıklığına uğratmamak için çok çaba göstermişti; ama kartlar sırlarını açığa vurmayı reddetmişlerdi.

Son üç gece çalışmayı her bitirişinde ağlayacak duruma gelmişti. Kendini çok kırılgan, çok yalnız hissediyor ve büyük bir fırsatın ellerinden kayıp gittiği duygusuna kapılıyordu. Bir kez daha, yaşamın ona başkalarına davrandığı gibi davranmadığını düşünüyordu: Yaşam ona bir şeyleri başarmak için her fırsatı veriyor, ama tam hedefine yaklaştığı anda yer yarılıp onu yutuveriyordu. Derslerinde böyle olmuştu, bazı erkek arkadaşlarında öyle olmuştu, kimseyle paylaşmadığı bazı hayallerinde yine öyle olmuştu.

Büyücü'yü düşündü. Belki o yardım edebilirdi. Ama büyü hakkında onun karşısına dikilebilecek kadar bilgi edinmeden Folk'a gitmemeye yemin etmişti.

Artık bunun hiçbir zaman gerçekleşemeyeceği anlaşılıyordu.

Kalkıp kahvaltı hazırlamaya karar vermeden önce uzun zaman yataktan çıkmadı. Sonunda yeni bir günle,

ormandaki deneyiminden sonra taktığı adla yeni "bir gün süreli Karanlık Gece"yle baş edecek kararlılığı ve cesareti buldu. Kahve yaptı, saatine baktı ve hâlâ yeterince vakti olduğunu gördü.

Kitap rafına gidip kitapların arasında kitapçının verdiği kâğıt parçasını aradı. Kendini avutmak için, başka yollar da var, diye düşündü. Büyücü'yü tanımıştı, Wicca'yı tanımıştı, sonunda onun anlayabileceği biçimde yol gösterecek biriyle de karşılaşırdı nasılsa.

Ama bu düşüncenin sadece bahane olduğunun farkındaydı.

İyiden iyiye keyfi kaçarak, "Ben hep bir şeylere başlıyorum, sonra da vazgeçiyorum," diye düşündü. Belki çok geçmeden yaşam da bunun farkına varacak ve ona aynı fırsatları defalarca sunmayı bırakacaktı. Ya da belki daha yeni başlarken vazgeçiverdiği için, tek adım bile atmadan bütün olası yolları tüketmişti.

Ama o böyleydi işte ve giderek daha da güçsüzleştiğini, giderek daha az değişebildiğim hissediyordu. Birkaç yıl önce, yaptıkları yüzünden bunalıma girerdi; ama en azından arada bir kahramanca bir hareket yapmayı becerebilirdi; oysa şimdi kendi yanlışlarını kabullenmeye, benimsemeye başlıyordu. Aynı şekilde davranan başkalarını da tanıyordu - onlar da kendi yanlışlarına alışıyorlar ve çok geçmeden bu yanlışları birer meziyet olarak görmeye başlıyorlardı. O zaman da iş işten geçmiş oluyordu.

Wicca'ya telefon etmeyip, ortadan kayboluvermeyi düşündü. Ya kitapçı dükkânı ne olacaktı? Öyle yaparsa, bir daha oraya adım atmaya cesaret edemezdi. Öylece ortadan kaybolursa, bir dahaki sefere kitapçı o kadar yardımsever olmazdı. "Daha önce de böyle oldu. Bir kişiye karşı düşüncesizce yaptığım bir hareket yüzünden, gerçekten önem verdiğim başka insanlarla bağımı kaybettim." Aynı şeyi şimdi de yapamazdı. Değerli tanışıklıkların çok zor bulunabildiği bir yoldaydı.

Brida kendini toparladı, kâğıttaki numarayı çevirdi. Wicca açtı telefonu.

Brida, "Ben yarın gelemeyeceğim," dedi.

Wicca, "Olamaz, tesisatçı da gelemiyor," diye karşılık verdi. Brida bir an kadının neden söz ettiğini kestiremedi.

Onun üzerine Wicca mutfak musluğunda bir arıza olduğunu, onarması için birkaç kez tesisatçıyı çağırdığını, ama adamın gelmediğini yana yakıla anlatmaya başladı. Son derece görkemli görünseler de eski binaların çeşitli sorunlar yaratmasıyla ilgili bitmek bilmez bir yakınmaya başladı. Sonra, tesisatçı öyküsünün yarısında birden durdu.

"Tarot kartların yakınında mı?" diye sordu.

Brida şaşkınlık içinde kartların yanında olduğu cevabını verdi. Wicca kartları masaya yaymasını, tesisatçının ertesi gün gelip gelmeyeceğini öğrenmek için ona bir yöntem öğreteceğini söyledi.

Daha da çok şaşıran Brida söyleneni yaptı. Kartları masaya yaydı ve boş gözlerle kartlara bakarak telefonun öbür ucundan gelecek talimatı beklemeye başladı. Telefon etme nedenini söylemek konusundaki cesareti giderek kırılıyordu.

Wicca hâlâ konuşuyordu, Brida da onu sabırla dinlemeye karar verdi. Belki de Wicca onun arkadaşı olurdu. Belki o zaman daha hoşgörülü olur ve Ay Töresi'ni kavramanın daha kolay yollarını gösterirdi.

Wicca bir konudan ötekine atlayarak aralıksız konuşuyordu; sıhhi tesisatçılarla ilgili yakınması bitince, kapıcının ücreti konusunda bina yöneticisiyle yaptığı tartışmayı anlatmaya koyuldu. Daha sonra okumaya başlayacağı, emekli aylıkları hakkındaki bir rapordan söz etti.

Brida bütün bu anlatılanlara arada bir Wicca'nın dediklerini olumlayan sesler çıkararak eşlik ediyor, ama artık dinlemiyordu. Müthiş bir sıkıntı basmıştı. Çok az tanıdığı bir kadınla gecenin bu saatinde tesisatçılar, kapıcılar ve emekliler hakkındaki konuşma, başına gelen en sıkıcı şeylerden biriydi. Kendini masanın üstündeki kartlarla

oyalamaya çalışıyor, bu arada daha önce fark etmediği ufak ayrıntıları yakalıyordu.

Wicca ara ara Brida'ya hâlâ dinleyip dinlemediğini soruyor; o da "Evet," diye mırıldanıyordu. Ama zihni millerce uzakta yolculuk yapıyor, daha önce hiç gitmediği yerlerde geziniyordu. Kartlardaki her ayrıntı, Brida'yı bu yolculukta biraz daha uzağa götürüyor gibiydi.

Brida, birdenbire tıpkı rüyaya dalarmışçasına, artık Wicca'nın dediklerini duymadığını fark etti. İçinden geliyormuş gibi -ama dışarıdan geldiğini bildiği- bir ses bir şeyler fısıldamaya başladı. "Anlıyor musun?" Brida anladığını söyledi. Gizemli ses tekrar, "Anlıyor musun?" diye sordu.

Ama bu ses sonra olanların yanında hiç önemli değildi. Brida'nın önündeki tarot kartları gizemli sahneler göstermeye başladılar: bronzlaşmış bedenleri tepeden tırnağa yağlanmış, üzerlerinde sadece ip mayolar ve devasa balık başlarına benzeyen maskeler olan erkekler. Her şey normalden daha hızlı hareket ediyormuş gibi gökyüzünde kayan bulutlar vardı; bu sahne bir anda büyük yapılarla çevrili bir meydana dönüşüverdi, meydandaki birkaç yaşlı adam, kadim bir bilgi sonsuza dek kaybolacakmış gibi telaşla bir grup delikanlıya bazı sırları anlatıyorlardı.

Bir şölende Ortaçağ giysileri içindeki bir delikanlı, "Yediyle sekizi toplayınca benim sayımı bulursunuz. Ben şeytanın ve kitabı imzaladım," dedi. Çakırkeyif kadınlarla erkekler, kartlardan Brida'ya gülümsüyorlardı. Sahne yeniden değişti; deniz göründü, kıyıda kayalardan oyulmuş tapınaklar vardı, sonra gökyüzü, yer yer parlak şimşeklerle yırtılan kara bulutlarla kaplanmaya başladı.

Bir kapı göründü. Eski bir kalenin girişi gibi ağır bir kapıydı. Kapı Brida'ya yaklaştı ve Brida yakında bu kapıyı açabileceğini sezdi.

Ses, "Geri dön," dedi.

Telefondaki ses de, "Geri dön," dedi. Wicca'ydı bu. Brida, tesisatçılar ve kapıcılarla ilgili sıkıcı bir konuşmayı

sürdürsün diye böyle önemli bir deneyimi böldüğü için Wicca'ya içerledi.

"Bir saniye bekle," diye karşılık verdi. Kapıyı bulmaya çalışıyordu, ama her şey uçup gitmişti.

Wicca, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. Brida şaşkınlıktan donakalmıştı. Neler olduğunu bilemiyordu.

Wicca, Brida'nın susması üzerine yeniden, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Artık tesisatçıdan söz etmeyeceğim. Adam geçen hafta gelip her şeyi onardı."

Wicca telefonu kapatmadan önce Brida'yı randevu saatinde beklediğini söyledi.

Brida vedalaşmadan kapattı telefonu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce uzun süre gözlerini mutfağın duvarına dikerek öylece oturdu.

Yeniden İtalyan koltuklarındaki yerlerini alınca, Wicca, korku içindeki Brida'ya, "O bir hileydi," dedi.

"Neler hissettiğini biliyorum," diye sürdürdü sözünü. "Bazen sırf inanmadığımız için bir yoldan vazgeçeriz. Bu çok kolaydır. O zaman yapmamız gereken tek şey, o yolun bizim için doğru yol olmadığını kanıtlamaktır. Ama bir şeyler olmaya başlayıp da yol kendisini bize gösterince, devam etmekten korkarız."

Wicca, onca insanın kendilerini bir yerlere ulaştıracak tek bir yolu izlemek yerine, neden bütün ömürlerini izlemeyi bile düşünmedikleri yolları yok ederek harcadıklarını anlayamadığını söyledi.

Brida, "Bunun hile olduğuna inanamam," diye karşı çıktı. Cüretkâr ve atak tavrı kaybolmuştu. Wicca'ya duyduğu saygı ise fazlasıyla artmıştı.

"Hayır, görüntü hile değildi. Hile derken telefonu kastediyorum. Milyonlarca yıl sadece görebildiğimiz kişilerle konuştuk, yüz yıldan daha az bir zaman önce 'görmek' ile 'konuşmak' birden birbirinden ayrıldı. Şimdi bize normal geliyor, ama bu durumun reflekslerimiz üzerindeki büyük etkisini fark etmiyoruz. Bedenimiz henüz buna alışamadı.

"Bunun pratikteki sonucu olarak, telefonda konuşurken sık sık sihirli transa benzer bir konuma gireriz. Zihnimiz bir başka frekansa geçerek görünmeyen dünyayı daha çok algılamaya başlar. Bazı büyücüler telefonun yanından kâğıt kalemi eksik etmezler, biriyle konuşurken bir yandan da anlamsız bir şeyler karalarlar. Ama telefonu kapatınca çoğu kez o "karalamaların" Ay Töresi'nin sembolleri olduğunu görürler."

"Peki tarot neden bana kendini gösterdi?"

Wicca, "Büyü öğrenmek isteyenlerin karşılaştıkları büyük bir sorundur bu," diye cevap verdi. "Yola çıkarken, bulmayı umduğumuz şeyle ilgili belirli bir fikrimiz vardır. Kadınlar genellikle Ruh-eşlerini ararlar, erkekler de Güç peşindedir. İki taraf da öğrenmekle ilgilenmez. Sadece hedeflediklerı şeye varmak isterler.

"Ama -tıpkı yaşamın yolu gibi- büyünün yolu da her zaman Gizem'in yolu olacaktır. Öğrenmek demek, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir dünyayla ilişki kurmak demektir. Öğrenmek için alçakgönüllü ve saygılı olman gerekir."

Brida, "Karanlık Gece'ye dalar gibi," dedi.

"Sözümü kesme." Wicca'nın sesinde saklamaya çalışmadığı bir gerginlik vardı; ama Brida bunun kendi söylediklerinden kaynaklanmadığını fark etti. "Belki de Büyücü'ye öfkelenmiştir," diye düşündü. "Belki bir zamanlar ona âşıktı. Aşağı yukarı aynı yaştalar."

Brida, "Özür dilerim," dedi.

Wicca kendi tepkisine şaşırarak, "Önemi yok," diye cevap verdi.

"Bana tarotu anlatıyordun."

"Kartları yayarken hep olacaklarla ilgili önyargılı bir fikrin vardı. Kartların kendi öykülerini anlatmalarına hiç fırsat vermedin; onları bildiğini sandığın şeyi doğrulamaya zorluyordun. Bunu telefonda konuşmaya başlayınca anladım. Ama aynı zamanda bunun bir işaret olduğunu ve telefonun da müttefikim olduğunu fark ettim. O yüzden son derece sıkıcı konulardan söz etmeye başladım ve senden de kartlara bakmanı istedim. Sen telefonun tetiklediği transa girdin, kartlar da seni kendi sihirli dünyalarına götürdüler."

Wicca, Brida'ya bir daha telefonda konuşan birinin yanındayken gözlerine dikkat etmesini söyledi. Gördüklerine şaşıracaktı.

Wicca'nın şaşılacak kadar modern ve kullanışlı mutfağında oturmuş çay içerlerken, Brida, "Başka bir şey sormak istiyorum," dedi. "Neden yoldan vazgeçmeme izin vermedin?"

Wicca, "Çünkü," diye düşündü, "Büyücü'nün sende ne bulduğunu, yani Yeteneğinden başka ne bulduğunu öğrenmek istiyorum." Ama sadece şunu söyledi: "Çünkü sende Tanrı vergisi Yetenek var."

"Nereden biliyorsun?"

"Çok kolay. Kulaklarından anlıyorum."

"Kulaklarımdan ha! Ne kadar da hayal kırıcı!" diye düşündü Brida. "Oysa ben onun auramı[1] görebildiğini sanıyordum."

"Herkesin bir Yeteneği vardır, ama bazıları diğerlerinden daha gelişmiş bir Yetenek'le doğarlar, örneğin benim gibi bazıları da Yeteneklerini geliştirmek için çok çaba göstermek zorundadırlar. Yetenek'le doğanların kulak memeleri çok ufak ve başlarına yapışık olur."

Brida içgüdüsel bir hareketle kulakmemelerine dokundu. Doğruydu.

"Araban var mı?"

Brida, arabası olmadığını söyledi.

Wicca ayağa kalkarak, "Öyleyse taksilere kucak dolusu para dökmeye hazırlan," dedi. "Bir sonraki adımımızı atmanın sırası geldi."

Brida ayağa kalkarken, "Her şey bir anda hızlandı," diye düşündü. Yaşam, trans halindeyken gördüğü bulutlara benzemeye başlıyordu.

[1] Aura, maddeyi çevreleyen enerji alanı. (Ç.N.)

İkindiye doğru Dublin'in on beş mil güneyindeki dağlara varmışlardı. Brida taksinin parasını verirken, "Pekâlâ otobüsle de gelebilirdik," diye söylendi içinden. Wicca yanına bir çantayla, birkaç giyecek almıştı.

Şoför, "İsterseniz bekleyebilirim," dedi. "Buralarda başka araba bulmanız zor olur. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yer burası."

Wicca'nın, "Merak etmeyin," demesi Brida'nın içini rahatlattı. "Biz istediğimiz şeyi her zaman buluruz."

Şoför onları tuhaf tuhaf süzdükten sonra yola koyuldu. En yakın dağın eteğine kadar uzanan bir ağaçlığın önünde duruyorlardı.

Wicca, "Girmek için izin iste," dedi. "Orman ruhları terbiyeli, görgülü davranışlara değer verirler."

Brida izin istedi. O ana kadar sıradan bir ağaçlık olan koru, birden canlanıyormuş gibi göründü.

Ağaçların arasından yürürlerken, Wicca, "Görünenle görünmeyenin arasındaki köprünün üzerinden yürü," dedi. "Evrendeki her şeyin canı vardır, işte her zaman o hayatla bağ kurman gerekir. O zaman dünya senin için bambaşka bir anlam taşımaya başlar."

Brida, Wicca'nın çevikliğine şaşırıyordu. Kadının ayakları hiç ses çıkarmadan sanki yerden yukarda hareket ediyordu.

Büyük bir taşın yakınındaki açıklık bir alana geldiler. Brida o taşın oraya nasıl gelmiş olabileceğini düşünmeye çalışırken, alanın ortasında yakılmış bir ateşin külleri gözüne çarptı.

Güzel bir yerdi. Akşama daha birkaç saat vardı ve

güneş yaz ikindilerine özgü altın rengi sıcaklığıyla parlıyordu. Kuşlar cıvıldaşıyor, yaprakların arasında hafif bir esinti dolanıyordu. Hayli yüksekteydiler, Brida aşağıdaki açıklıktan ufku rahatça görebiliyordu.

Wicca çantasından bir çeşit pelerin çıkarıp giysilerinin üzerine geçirdi. Sonra çantayı açık alandan görülmeyecek biçimde ağaçların yanına yerleştirdi.

"Otur," dedi.

Wicca biraz farklı görünüyordu. Brida bunun pelerinden mi, yoksa bulundukları yerin uyandırdığı derin saygınlıktan mı kaynaklandığını kestiremedi.

"Her şeyden önce, ne yapacağımı sana açıklamalıyım. Yeteneğin kendini sende nasıl ifade ettiğini bulacağım. Yeteneğin hakkında bir şeyler bilirsem, ancak o zaman sana öğretmeye başlayabilirim."

Wicca, Brida'ya gevşemesini, tıpkı tarot kartlarına kendini verdiği gibi, şimdi de kendini çevrenin güzelliğine bırakmasını söyledi.

"Geçmişteki yaşamlarından birinin bir noktasında, büyü yolunda yürümüşsün. Bunu tarif ettiğin tarot görüntülerinden çıkarıyorum."

Brida gözlerini kapattı, ama Wicca açmasını söyledi.

"Büyülü yerler hep çok güzeldir ve seyredilmeyi hak ederler. Şelaleler, dağlar ve ormanlar, Yeryüzü ruhlarının gülüp oynadığı ve bizlerle konuştuğu yerlerdir. Kutsal bir yerdesin ve o yer sana kuşlarla rüzgârı gösteriyor. Bunun için, kuşlar, rüzgâr ve bu ağaçlıkta yaşayan ruhlar için Tanrı'ya şükret. Her zaman da görünenle görünmeyenin arasındaki köprünün üzerinde kal."

Wicca'nın sesi Brida'yı giderek daha çok rahatlatıyor, gevşetiyordu. Genç kadın o anda neredeyse dinsel bir huşu duyuyordu.

"Geçen gün sana büyünün en büyük sırlarından birini, Ruh-eşini anlattım. İnsanın Yeryüzü'ndeki bütün yaşamı, Ruh-eşini aramak biçiminde özetlenebilir. İnsan bilgeliğin, paranın ya da gücün peşindeymiş gibi yapabilir, oysa hiçbiri önemli değildir. Ruh-eşini bulamadığı sürece yaptığı her şey eksik kalacaktır.

"Meleklerin soyundan gelen -ve Tanrı'yla iletişim kurabilmek için yalnızlığa ihtiyaç duyan- birkaç yaratık dışında, insanlığın geri kalanı, ancak yaşamlarının bir noktasında, bir anında Ruh-eşleriyle karşılaşabildikleri takdirde Tanrı'yla bütünleşebilirler."

Brida, havada tuhaf bir enerji olduğunu fark etti. Birkaç saniye boyunca, açıklayamadığı bir nedenden dolayı gözleri yaşla doldu.

"Zaman'ın Gecesi'nde birbirimizden ayrıldığımız sırada, parçalardan birine bilgiyi geliştirmek ve sürdürmek görevi verildi; o parça erkekti. Erkek, tarımı, doğayı, yıldızların gökyüzündeki hareketlerini öğrendi. Evren'i yerinde tutan ve yıldızların yörüngelerindeki hareketini sağlayan güç, her zaman Bilgi oldu. Erkeğin zaferi buydu - bilgiyi geliştirmek ve sürdürmek. İnsan ırkı o sayede varlığını sürdürebildi.

"Kadınlara çok daha ince ve kırılgan bir görev yüklendi; bu işlev olmadan bilginin hiçbir anlamı kalmaz, o işlev de dönüşümdür. Erkekler toprağı verimli, üretken, doğurgan duruma getirdiler; bizler de tohum ektik ve toprak ağaçlara, bitkilere dönüştü.

"Toprağın tohuma, tohumun toprağa ihtiyacı vardır. Bunlardan sadece biri, ancak ötekiyle birlikte anlam kazanır. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Erkeğin bilgisi, kadının dönüştürme yetisiyle birleşince, büyük, sihirli birlik oluşur, onun adı da Bilgelik'tir. Bilgelik hem bilmeyi, hem dönüştürmeyi kapsar."

Brida rüzgârın hızlandığını ve Wicca'nın sesinin kendisini yine bir transa yönelttiğini fark etti. Ormanın ruhları canlı ve dikkatli görünüyorlardı.

Wicca, "Yere uzan," dedi.

Brida arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı. Üzerinde yoğun, mavi, bulutsuz bir gökyüzü işiyordu.

"Yeteneğini aramaya git. Bugün seninle gelemem, ama korkma. Kendini ne kadar çok anlarsan, dünyayı da o kadar iyi anlarsın. Ve Ruh-eşine o kadar yaklaşırsın."

Wicca diz çökerek genç kadına baktı. Hoşnutlukla, "Tıpkı benim eski halim," diye düşündü. "Her şey için bir anlam arıyor ve eski zamanların kendi topluluklarını yönetmekten mutlu olan güçlü, özgüvenli kadınları gibi bakabiliyor dünyaya."

Ne var ki, o zamanlar Tanrı da kadındı. Wicca, Brida'nın üzerine eğildi, kot pantolonunun tokasını açtı, fermuarını yarıya kadar indirdi. Brida'nın kasları gerildi.

Wicca sevecenlikle, "Kaygılanma," dedi.

Göbeğini açmak için Brida'nın tişörtünü sıyırdı. Sonra pelerininin cebinden bir kuvars kristali çıkarıp Brida'nın göbeğinin üstüne koydu.

Usulca, "Şimdi gözlerini yummanı istiyorum," diye fısıldadı. "Gökyüzünün rengini hayal etmeni, ama gözlerini kapalı tutmanı istiyorum."

Pelerininden ufak bir ametist çıkararak Brida'nın kapalı gözlerinin arasına yerleştirdi.

"Şu andan itibaren, ben ne dersem onu yap ve başka hiçbir şey için endişelenme. Evren'in merkezindesin. Dört yanında yıldızları ve daha parlak bazı gezegenleri görebiliyorsun. Bu görüntüyü karşındaki bir resim ya da ekran gibi değil, seni tamamen sarıp sarmalayan bir şey olarak düşün. Bu Evren'i seyretmenin keyfini çıkar, başka bir şey için kaygılanmana gerek yok. Sadece kendi alacağın hazza yoğunlaş. Hiçbir suçluluk duymadan."

Brida, yıldızlı Evren'i gördü ve bir yandan Wicca'nın sesine kulak verirken bile o Evren'e girebileceğini fark

etti. Wicca'nın sesi ona Evren'in ortasında büyük" bir katedral hayal etmesini söyledi. Brida, o anda koyu renk taşlardan yapılmış ve insana tuhaf gelse de, çevredeki Evren'in bir parçası gibi görünen bir Gotik katedral gördü.

"Katedrale git ve merdivenlerden çık. İçeriye gir."

Brida, Wicca'nın dediklerini yaptı. Katedralin merdivenlerini çıktı, soğuk taş döşemenin üzerinde çıplak ayaklarını hissedebiliyordu. Bir noktada, yanında birisi olduğu duygusuna kapıldı, Wicca'nın sesi arkasında yürüyen birinden geliyor gibiydi. Brida, "Hayal görüyorum," diye düşündü ve birden, görünenle görünmeyenin arasındaki köprüyle ilgili söylenenleri anımsadı. Hayal kırıklığından ya da başarısızlıktan korkmamalıydı.

Brida şimdi katedralin kapısının önünde duruyordu. Azizlerin yaşamlarından sahnelerle bezenmiş olan ve tarot kartlarındaki yolculuğunda gördüğünden tamamen farklı, dövme demirden çok büyük bir kapıydı bu.

"Kapıyı açıp içeriye gir."

Brida, kapı tokmağının soğuk demirini elinin altında duydu. Kapı çok büyük olduğu halde kolayca açıldı. Brida içeriye girdi ve kendini devasa bir kilisenin içinde buldu.

Wicca, "Etrafındaki her şeye dikkat et," dedi. Dışarısının karanlık olmasına karşın katedralin vitraylı, büyük pencerelerinden içeriye ışık geliyordu. Brida sıralarını, yan mihrapları, bezemeli sütunları ve yanan birkaç mumu seçebildi. Yine de her şey sanki boş ve terk edilmiş gibi görünüyordu. Bankların üzeri tozla kaplıydı.

"Soluna doğru yürü. Orada bir yerlerde başka bir kapı bulacaksın, bu küçük bir kapı olacak."

Brida katedralin içine yürüdü. Çıplak ayaklarının altındaki tozlu döşemenin hoşa gitmeyen temasını duyuyordu. Bir yerlerden gelen dostça bir ses ona yol gösteriyordu. Brida, bu sesin Wicca'nın sesi olduğunu anladı, ama artık kendi imgelemini kontrol edemediğini de fark etti. Bilinci yerindeydi, ne var ki kendisinden istenilenlere uymamak, söylenenlere itaat etmemek iradesi dışındaydı.

Kapıyı buldu, "İçeri gir. Orada aşağıya inen bir döner merdiven var."

Brida kapıdan geçebilmek için çömelmek zorunda kaldı. Merdivenin yanındaki duvarlara basamakları aydınlatan meşaleler raptedilmişti. Basamaklar çok temizdi. Belli ki, daha önce meşaleleri yakmak için biri gelmişti buraya.

"Geçmiş yaşamlarını araştırmaya başlayacaksın. Katedralin mahzeninde bir kütüphane var. Şimdi oraya gidiyoruz. Ben merdivenin dibinde bekleyeceğim."

Brida kestiremediği kadar uzun bir süre boyunca aşağı inmeyi sürdürdü. Hafifçe başı döndü. Merdivenin dibine vardığında, Wicca sırtında peleriniyle oradaydı. Şimdi daha kolay olacaktı, Brida daha çok korunduğunu hissediyordu. Daha hâlâ derin bir trans halindeydi.

Wicca, merdivenin karşısındaki başka bir kapıyı açtı.

"Seni burada tek başına bırakacağım. Ben dışarıda, seni bekliyor olacağım. Bir kitap seç, o kitap sana bilmen gerekeni gösterecektir."

Brida, Wicca'nın artık orada olmadığını fark etmedi bile. Gözlerini tozlu ciltlere çevirmişti. "Buraya daha sık gelip her şeyi temizlemeliyim," diye içinden geçirdi. Geçmişi kirli ve bakımsızdı, ihmal edilmişti. Brida bu kitaplardan hiçbirini daha önce okumadığına hayıflandı. Belki de bu kitaplarda, kendi yaşamına uyarlayabileceği çok önemli, ama çoktan unutulmuş dersler vardı.

Raftaki kitaplara baktı. "Bütün o yaşamlar," diye düşündü. Eğer kendisinin o kadar eski bir geçmişi varsa, daha akıllı olması gerekirdi. Kitapların hepsini okuyabilmek istiyordu, ama fazla zamanı yoktu, sezgilerine güvenmek zorundaydı. Artık yolu bildiğine göre, istediği zaman yine gelebilirdi.

Hangi kitabı seçeceğine karar veremeden bir süre durdu. Sonra neredeyse rasgele bir kitap seçti. Epey ince bir ciltti bu; kitabı alıp yere oturdu.

Kitabı kucağına koydu, ama açar da içinde bir şey bulamazsa, orada yazılanları sökemezse diye korkuyordu.

Kitabı açarken, "Risk almam gerek. Başarısızlık korkusunu duymam gerek," dedi kendi kendine. Sayfalara göz atar atmaz yeniden başı döndü, midesi bulandı.

Her şey kararmadan önce, "Bayılacağım," diye düşündü.

Yüzüne çarpan su damlalarıyla kendine geldi. Havada yüzen katedrallerin, tıka basa kitapla dolu kütüphanelerin olduğu tuhaf bir düş görmüştü. Oysa hayatında hiç kütüphaneye gitmemişti.

"İyi misin Loni?"

Hayır, iyi değildi. Sağ bacağını hissedemiyor ve bunun hiç de hayra alamet olmadığını biliyordu. Rüyayı unutmak istemediği için konuşmaya da yanaşmıyordu.

"Loni, uyan."

Nöbet geçirmiş, kendini kaybetmiş olmalıydı; ama o baygınlık sırasında gördükleri, tamamen gerçek gibiydi. Ona seslenen kişinin susmasını istiyordu; çünkü daha anlamını kavrayamadan düşü hızla yok olmaya başlamıştı.

Gökyüzü bulutluydu; bulutlar neredeyse kalenin en yüksek burcuna değecek kadar alçalmıştı. Loni bulutlara bakarak yatıyordu. Yıldızları göremediğine sevindi; çünkü rahiplere göre yıldızlar bile tam anlamıyla iyi olamazdı.

Loni gözlerini açmadan hemen önce yağmur durmuştu. Yağmura sevindi; çünkü kalenin su küpleri dolacaktı. Gözlerini yavaşça bulutlardan kuleye, avluda yanan ateşlere, şaşkınlık içinde ortalıkta dolaşan kalabalığa çevirdi.

Usulca, "Talbo," dedi.

Talbo onu kucakladı. Loni, adamın zırhının soğukluğunu ve saçındaki is kokusunu duydu.

"Ne kadar zaman geçti? Bugün günlerden ne?"

Talbo, "Üç gündür uykudaydın," dedi.

Loni, Talbo'ya baktı, haline acıdı. Talbo zayıflamıştı, yüzü kir pas içindeydi, teni solmuştu. Ama bunların hiç önemi yoktu; Loni onu seviyordu.

"Susadım Talbo."

"Hiç suyumuz yok. Fransızlar gizli geçidi buldu."

Loni yine kafasının içinde Sesler duydu. Uzun zamandır o Seslerden nefret ediyordu. Kocası yılın büyük bölümünü uzaklarda dövüşerek geçiren bir savaşçı, bir paralı askerdi ve Loni günün birinde o Seslerin kocasının savaşta öldüğü haberini vereceklerinden korkmuştu hep. Seslerin kendisiyle konuşmasını engellemenin bir yolunu bulmuştu. Köyünün yakınındaki yaşlı bir ağacı düşünmesi yetiyordu. Böyle yapınca Sesler susuyordu. Ama şimdi kafasını toparlayamayacak kadar güçsüz olduğu için Sesler yeniden başlamıştı.

"Sen öleceksin," diyordu Sesler; "Ama kocan kurtulacak."

Loni, "Ama yağmur yağdı Talbo," dedi. "Susadım."

"Sadece birkaç damla yağmur düştü. Hiçbir şeye yetmez."

Loni tekrar bulutlara baktı. Bulutlar bütün hafta orada oldukları halde, güneşi kapatmaktan, kışı daha da ayaza çevirmekten, kaleyi daha da kasvetli kılmaktan başka bir şeye yaramamışlardı. Belki de Katolik Fransızlar haklıydı. Belki Tanrı da *onlardan* yanaydı.

Birkaç asker yanlarına geldi. Her yanda ateşler yanıyordu; Loni birden cehennemdeymiş duygusuna kapıldı.

Askerlerden biri Talbo'ya, "Rahipler herkesi bir araya topluyorlar komutanım," dedi.

Bir diğeri de, "Bizi ölelim diye değil, savaşalım diye tuttular," dedi.

Talbo, "Fransızlar, teslim olmamız için koşullarını koydular," diye cevap verdi. "Tekrar Katolikliği kabul edenler, buradan sağ salim gidecek."

Sesler, Loni'ye, "Kusursuzlar bu koşulu kabul etme-

yecek," diye fısıldadılar.[1] Loni de biliyordu bunu. Kusursuzlara iyi tanırdı. O yüzden Talbo'nun savaştan dönüşünü her zamanki gibi evde beklemek yerine buraya gelmişti. Kusursuzlar, dört aydır o kalede kuşatma altındaydı; bu süre içinde köyün kadınları kaleyle köyü bağlayan gizli geçidi kullanarak yiyecek, giyecek, cephane taşımışlar, kocalarını görebilmişler ve savaş bu yüzden sürdürülebilmişti. Oysa şimdi gizli geçit keşfedildiği için Loni de, öteki kadınlar da köye dönemezlerdi.

Loni doğrulup oturmaya çalıştı. Ayağı artık sızlamıyordu. Sesler bunun hayra alamet olmadığını söylüyordu.

Başka bir asker, "Bizim onların Tanrısıyla bir alıp veremediğimiz yok," dedi. "O uğurda canımızı feda etmeyiz komutanım."

Kalenin içinde çan çalmaya başladı. Talbo ayağa kalktı.

Loni, "N'olur beni de götür," diye yalvardı. Talbo bir arkadaşlarına, bir de karşısında tir tir titreyen kadına baktı. Bir an ne yapacağını kestiremedi. Adamları savaşa alışıktı, âşık savaşçıların da çoğunlukla çarpışmalarda kaçıp saklandıklarını bilirlerdi.

"Ben öleceğim Talbo. Lütfen beni de götür."

Paralı askerlerden biri Talbo'ya baktı.

"O burada tek başına bırakılamaz," dedi. "Fransızlar yeniden ateş açabilirler."

Talbo, askerin söylediğini kabullenmiş gibi yaptı. Oysa Fransızların ateş açmayacaklarını biliyordu. Monségur'ün teslim koşullarını görüşmek için ateşkes yapılmıştı. Ama asker, Talbo'nun içinden geçenleri biliyordu, o da seven biri olmalıydı.

Talbo, karısını yavaşça ayağa kaldırırken Sesler,

[1] 12. yüzyılın sonlarında ve 13. yüzyılda Fransa'nın güneybatısındaki Monségur'da yaşayan Katarlardan (Cathar) söz ediliyor. Adı Temiz Ruhlular (Arınmışlar, Kusursuzlar) anlamına gelen Katarlar en önemli Hıristiyan tarikatlarından biriydi. Tüm beden istekleri için perhizi öğüten, Tanrı'yla insan arasında aracı kabul etmeyen, reenkarnasyona inanan, bilginin kişinin kendi deneyimiyle elde edileceğini, hem erkeklerin hem kadınların Ermiş olabileceğini savunan, Agnostik ve aynı zamanda Dualist oldukları için Katolik Kilisesi'nin şiddetlerini çeken bir tarikat. (Ç.N.)

Loni'ye, "Senin öleceğini biliyor," diyorlardı. Loni Seslere kulak vermek istemiyor; ikindi vakti bir buğday tarlasında böyle yan yana yürüdükleri yaz gününü anımsıyordu. O zaman da susamıştı ve dağdan inen dereden su içmişlerdi.

Erkekler, kadınlar, askerler ve çocuklardan oluşan bir kalabalık, Monségur Kalesi'nin batı surunun bir parçası olan büyük taşın çevresinde toplanmışlardı. Havada ezici bir sessizlik vardı; Loni bu sessizliğin rahiplere duyulan saygıdan değil, başlarına geleceklerin korkusundan kaynaklandığını biliyordu.

Rahipler geldiler. Kalabalıktılar, büyük, sarı haç işli siyah cüppeleri vardı. Taşın üstüne, merdivenlere, burcun dibine oturdular. En son gelen beyaz saçlı bir rahipti; o burcun tepesine çıktı. Avluda yanan ateşlerin alevi rahibi aydınlatıyor, rüzgâr siyah cüppesini dalgalandırıyordu.

Oradakilerin hemen hepsi diz çöktüler, öne eğilerek avuçlarını dua eder gibi birleştirdiler ve üç kez yere secde ettiler. Talbo'yla adamları ayakta kaldılar. Onlar yalnızca savaşmak için kiralanmışlardı.

Rahip, "Teslim olmamızı kabul ettiler," dedi. "Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Kalabalık rahat bir soluk aldı.

"Öteki Tanrı'ya bağlı olan ruhlar, bu dünyanın âleminde kalacaklar. Gerçek Tanrı'nın kulu olan ruhlar da Tanrı'nın sonsuz merhametine erişecekler. Savaş devam edecek; ama bu sonsuza kadar sürmeyecek, çünkü bir takım melekler ona kanmış olsa da, sonunda Öteki Tanrı yenilecek. Yenilecek, ama yok olmayacak; kandırıp yoldan çıkardığı ruhlarla birlikte sonsuza kadar cehennemde kalacak."

Kalabalıktakiler, burcun üzerinde duran adama baktılar. Buradan kaçarak sonsuza kadar cehennem azabı çekmeyi göze alıp almamakta kararsızdılar.

Rahip, "Katar Kilisesi, Gerçek Kilise'dir," diye sözü-

nü sürdürdü. "İsa Efendimiz'in ve Kutsal Ruh'un sayesinde Tanrı'yla iletişim kurmayı başardık. Bizim reenkarnasyona ihtiyacımız yok. Öteki Tanrı'nın âlemine dönmeye ihtiyacımız yok."

Loni, ellerinde İncil olan üç rahibin öne çıktığını gördü.

"Şimdi bizimle birlikte ölmeyi isteyenlere *consolamentum*[1] dağıtılacak. Aşağıda ateş hazır bekliyor. Bu, dehşetli acıların çekileceği korkunç bir ölüm olacak. Ağır ağır öleceksiniz ve etinizi kavuran alevlerin vereceği acı şimdiye kadar çektiğiniz acılardan çok farklı olacak. Ancak, hepiniz o onura eremeyeceksiniz, sadece gerçek Katarlar o payeye ulaşacak. Geri kalanlar yaşamaya mahkûm olacak."

İki kadın çekine çekine ellerinde İncil olan rahiplerin yanına çıktılar. Yeniyetme bir oğlan annesinin kollarından kurtulup onlara katıldı.

Paralı askerlerden dördü, Talbo'nun yanına geldi.

"Katolik olmak istiyoruz, komutanım. Vaftiz edilmek istiyoruz," dediler.

Sesler, "Töre işte böyle sürüyor," diye fısıldadılar. "İnsanlar bir inanç uğruna ölmeye hazır oldukları için sürüyor."

Loni, Talbo'nun vereceği kararı bekledi. Askerler, doğru olduğuna inandıkları şey uğruna savaşan bu insanları tanıyıncaya kadar, ömürleri boyunca sadece para için dövüşmüşlerdi.

En iyi adamlarından bazılarını kaybetmek pahasına da olsa, Talbo sonunda başını sallayarak onların dileğini onadı.

Loni, "Hadi gidelim," dedi. "Surlara gidelim. İsteyen gidebilir dediler."

"Dinlensek daha iyi olur Loni."

[1] Teselli ayininin duası ve bu duanın kitabı. Bu törenden geçenlerin ruhlarının arınmaya başladığına inanılırdı. (Ç.N.)

Sesler yine, "Öleceksin," diye fısıldadılar.

"Pireneler'i görmek istiyorum. Vadiyi bir kez daha görmek istiyorum Talbo. Öleceğimi biliyorsun."

Evet, Talbo biliyordu. Savaş alanlarına alışık bir adamdı ve bir yaranın adamlarından birinin hayatına ne zaman malolacağını anlardı. Loni'nin yarası üç gündür açıktı, kanını zehirliyordu. Yaraları iyileşmeyenler iki gün, bilemediniz iki hafta yaşarlardı, ama asla daha uzun dayanamazlardı.

Loni de ölüme yakındı. Ateş nöbeti geçmişti. Talbo bunun da kötü bir işaret olduğunu biliyordu. Ayak acıdığı ve ateş düşmediği sürece organizma savaşı sürdürüyor demekti. Oysa şimdi savaş sona ermişti ve ölüm an meselesiydi.

Sesler, "Korkmuyorsun," diyorlardı. Evet, Loni korkmuyordu. Daha çocukken bile, ölümün sadece başka bir başlangıç olduğunu bilirdi. O zamanlar Sesler onun yakın arkadaşıydı. Sadece Loni'nin görebildiği yüzleri, bedenleri ve hareketleri vardı. Onlar, başka dünyalardan gelen insanlardı, Loni'yle konuşurlar, ona yalnızlık çektirmezlerdi. Loni'nin çocukluğu çok ilginçti; yaşıtı olan çocuklarla oynar, ama nesneleri yerinden oynatmak, arkadaşlarını ürküten tuhaf sesler çıkarmak için görünmeyen dostlarını kullanırdı. Annesi bir Katar ülkesinde yaşadıklarına şükreder, -"Katolikler burada olsa seni diri diri yakarlardı," diye söylenirdi. Katarlar böyle şeylere aldırmazdı, onlar iyinin iyi, kötünün kötü olduğuna ve Evren'deki hiçbir gücün bunu değiştiremeyeceğine inanırlardı.

Sonra Fransızlar geldi; Katar ülkesinin artık olmadığını söylediler ve Loni sekiz yaşından beri savaştan başka hiçbir şey görmedi.

Savaş ona iyi bir şey getirdi: Kocasını, kendileri silahlanmayan Katar rahiplerinin uzak bir ülkeden kiraladıkları kocasını. Ama kötü bir şey de getirdi: Diri diri yakılma korkusunu, çünkü Katolikler giderek köye yaklaşıyorlardı. Loni görünmeyen dostlarından korkmaya başladı, onlar da yavaş yavaş kızın yaşamından çıkıp git-

tiler. Ne var ki, Sesler kaldı. Sesler olacakları ona haber vermeye, ne yapması gerektiğini söylemeye devam ettilerse de Loni artık onların dostluğunu istemiyordu, çünkü gereğinden fazlasını biliyorlardı. Sonra Seslerden biri, o yaşlı ağacı düşünme hilesini öğretmiş; Loni de Katarlara karşı son haçlı seferi başlayıp Katoliklerin zafer üstüne zafer kazanmaya devam etmesinden bu yana Sesleri hiç duymamıştı.

Oysa bugün ağacı düşünecek gücü yoktu. Sesler geri gelmişti, Loni de aldırmıyordu. Tam tersine onlara muhtaçtı. Öldüğü zaman yolu onlar gösterecekti.

Loni, "Benim için kaygılanma, Talbo. Ölümden korkmuyorum," dedi.

Surun üstüne çıktılar. Soğuk, şiddetli bir rüzgâr esiyordu, Talbo pelerinine daha sıkı sarındı. Loni artık soğuğu hissetmiyordu. Ufuktaki bir kentin ve dağın eteğindeki ordugâhın ışıklarını görebiliyordu. Vadi tabanında boylu boyunca ateşler yanıyordu. Fransız askerler son kararı bekliyorlardı.

Aşağıdan bir flütün tınısı ve şarkı söyleyenlerin sesleri geliyordu.

Talbo, "Askerlerin sesi," dedi. "Her an ölebileceklerini bildiklerinden, yaşam onlar için uzun bir kutlama anlamına geliyor."

Loni birden hayata hınç duydu. Sesler, ona Talbo'nun başka kadınlarla tanışacağını, çocukları olacağını ve yağmalanan kentlerden topladığı ganimetlerle servete kavuşacağını söylüyorlardı. "Ama hiç kimseyi seni sevdiği gibi sevmeyecek, çünkü sen sonsuza kadar onun bir parçasısın," diye de ekliyorlardı.

Loni ve Talbo, kollarını birbirlerinin beline dolamışlar, aşağıdaki manzarayı seyrediyor ve askerlerin şarkılarını dinliyorlardı. Loni, bulundukları dağın, Seslerin bile anımsayamadığı kadar uzak bir geçmişte de başka savaşlara sahne olduğunu seziyordu.

"Biz ölümsüzüz Talbo. Gövdelerini ve yüzlerini görebildiğim sırada, Sesler bana bunu söylemişlerdi."

Talbo, karısının Tanrı vergisi Yeteneğini bilirdi, ama Loni uzun süredir bundan söz etmemişti. Belki ateşi çıktığı için böyle konuşuyordu.

"Ancak, hiçbir yaşam bir başka yaşamın aynısı olamaz. Belki bir daha karşılaşamayız, o yüzden ömrüm boyunca seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni, seninle karşılaşmadan önce de seviyordum. Sen benim bir parçamsın.

"Ben öleceğim ve yarın da ölmek için herhangi bir başka gün kadar uygun olduğuna göre rahiplerle birlikte ölmek istiyorum. Onların dünyayla ilgili görüşlerini hiç anlayamadım, ama onlar beni anladı. Bundan sonraki hayata onlarla beraber gitmek istiyorum. Belki iyi bir rehber olurum, çünkü o âlemlere önceden de gittim."

Loni kaderin ne kötü bir cilvesi olduğunu düşündü. Kendisine ateşlere götüren yolu gösterirler diye Seslerden korkmuştu, oysa şimdi ateş orada, onu bekliyordu.

Talbo karısına baktı. Gözleri donuklaşmaya başlamıştı, yine de ilk başta Talbo'nun gönlünü çelen o tuhaf çekiciliği hâlâ yerindeydi. Talbo ona bazı şeylerden hiç söz etmemiş; savaş ganimeti olarak kendisine sunulan kadınları, dünyayı dolaşırken tanıştığı kadınları, onun günün birinde geri dönmesini bekleyen kadınları anlatmamıştı. Anlatmamıştı; çünkü onun bunları zaten bildiğinden ve kendisini büyük aşkı olarak gördüğü için bağışladığından emindi; ne de olsa büyük bir aşk dünyadaki her şeyden üstündü.

Ama karısına hiç söylemediği, onun da büyük olasılıkla hiç öğrenemeyeceği bir şey daha vardı: O da Loni'nin sevgisi ve neşesiyle kocasına yaşamın anlamını yeniden keşfettirmesiydi; ona olan aşkı, Talbo'yu dünyanın dört bucağına sürüklemişti, çünkü biraz arazi alıp ömrünün sonuna kadar karısıyla huzur içinde yaşayabilecek kadar zengin olmak istemişti. Onun şerefiyle, onuruyla savaşmasını, şu anda yaşamı hızla sönmekte olan bu kırılgan

varlığa olan sonsuz güveni sağlamıştı; çünkü her çarpışmadan sonra savaşın dehşetini onun kollarında unutacağını, onca kadın tanımış olmasına rağmen, sadece onun kollarında bir çocuk gibi gözlerini yumup uyuyabileceğini bilirdi.

Loni, "Rahibi çağır Talbo," dedi. "Vaftiz edilmek istiyorum."

Talbo bir an duraksadı. Yalnızca savaşçılar nasıl öleceklerini seçebilirlerdi; ama bu kadın yaşamını aşka adamıştı ve belki de onun gözünde aşk, savaşın tuhaf bir biçimiydi.

Talbo ayağa kalktı, surun merdivenlerinden indi. Loni aşağıdan gelen ve ölmeyi kolaylaştıran müzik sesine yoğunlaşmaya çalıştı. Bu arada Sesler konuşmayı sürdürüyordu.

"Her kadın yaşamı boyunca Tanrısal İlhamın Dört Yüzüğü'nü kullanabilir. Sen yalnızca bir yüzük kullandın, o da yanlış yüzüktü," diyorlardı.

Loni parmaklarına baktı. Parmakları berelenmiş, çatlamıştı, tırnakları pisti. Yüzük de yoktu. Sesler güldüler.

"Ne demek istediğimizi biliyorsun," dediler. "Bakire, Ermiş, Şehit ve Cadı."

Loni, Seslerin söylediklerini yüreğinde duyuyor, ama ne anlama geldiklerini anımsayamıyordu. Bunları çok eskiden, insanların başka türlü giyinip dünyaya başka türlü baktıkları bir çağda duymuştu. O zaman başka bir adı vardı ve başka bir dili konuşuyordu.

Sesler, bu çok eskilerde kalmış şeyleri hatırlaması çok önemliymiş gibi, "Bir kadının Evrenle iletişim kurabileceği dört yol vardır," dediler. "Bakire hem erkeğin, hem kadının gücüne sahiptir. Bakire Yalnızlığa mahkûmdur, ama Yalnızlık gizlerini ona açar. Bakire'nin ödediği bedel budur -kimseye ihtiyaç duymaz, başkalarını sevmek uğruna kendisini tüketir ve Yalnızlık yoluyla dünyanın bilgeliğini keşfeder."

Loni hâlâ aşağıdaki ordugâha bakıyordu. Evet, bunları biliyordu.

Sesler, "Gelelim Şehit'e," diye devam ettiler. "Şehit, acı ve ıstırabın zarar veremeyeceği varlıkların gücüne sahiptir. Teslim olur, çile çeker ve Özveri yoluyla dünyanın bilgeliğini keşfeder."

Loni yine ellerine baktı. Parmaklarından birinde Şehit yüzüğünün görünmez parıltısını seçti.

Sesler, "Senin için doğru yüzük olmasa da Ermiş'in ilhamını seçebilirdin," dediler. "Ermiş, ancak vermek yoluyla almayı becerebilenlerin cesaretine sahiptir. Ermiş, insanların sürekli olarak su çekebildikleri dipsiz bir kuyudur. Kuyu kuruyacak olursa, başkaları susamasın diye Ermiş kendi kanını verir. Ermiş, Teslimiyet yoluyla dünyanın bilgeliğini keşfeder."

Sesler sustu. Loni, Talbo'nun taş merdivenlerden çıktığını duydu. O yaşamdaki yüzüğünün hangisi olması gerektiğini biliyordu; çünkü başka adlar taşıdığı, başka diller konuştuğu bütün geçmiş hayatlarında hep o yüzüğü takmıştı. O yüzükle, dünyanın bilgeliği Haz yoluyla keşfedilirdi, ama Loni şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Şehit yüzüğü görünmeden parmağında parlıyordu.

Talbo yaklaştı. Loni başını kaldırıp ona bakarken, birden gecenin efsunlu bir parıltısı olduğunu fark etti, sanki güneşli bir güne benziyordu.

Sesler, "Uyan," dediler.

Ama bunlar Loni'nin daha önce hiç duymadığı yabancı seslerdi. Birinin bileğini ovduğunu hissetti.

"Hadi Brida, kalk artık."

Brida gözlerini açtı, ama gökyüzünden gelen ışık öylesine parlaktı ki, yeniden yumdu kamaşan gözlerini. Ölüm ne tuhaf şeydi.

Wicca, "Aç gözlerini," dedi.

Oysa o kaleye dönmek istiyordu. Sevdiği adam rahip aramaya gitmişti. Onu böyle yüzüstü bırakarak çekip gidemezdi. Sevgilisi yalnızdı ve ona ihtiyacı vardı.

"Bana Yeteneğinin ne olduğunu söyle."

Wicca ona düşünmek için zaman tanımıyordu. Kızın tarot kartlarındaki deneyiminden çok daha güçlü, olağanüstü bir olay yaşadığını biliyordu. Yine de ona düşünmek için zaman tanımıyordu. Ne kızın duygularını anlıyor, ne de o duygulara saygı duyuyordu; tek istediği ona bahşedilen Yeteneğin ne olduğunu öğrenmekti.

"Bana Yeteneğini anlat," diye ısrar etti.

Brida öfkesini bastırmak için derin bir soluk aldı, bu kadından kaçış yoktu. Öğrenmek istediğini öğreninceye kadar diretip duracaktı.

"Âşık bir kadındım..."

Wicca hemen eliyle Brida'nın ağzını kapattı. Ayağa kalktı, kollarını havaya kaldırarak birtakım tuhaf hareketler yaptıktan sonra kıza döndü.

"Tanrı kelamdır. Herhangi bir durumda, herhangi bir anda ne söylediğine çok dikkat et."

Brida, Wicca'nın neden böyle davrandığını anlayamadı.

"Tanrı kendisini her şeyde ifade eder, ama bunu yapmanın en sevdiği yöntemlerinden biri kelamdır; çünkü kelam titreşime dönüşmüş düşüncedir; konuşurken çevrendeki havaya daha önce sadece enerji olan bir şeyi aktarırsın. O yüzden ağzından çıkan her söze çok dikkat etmelisin," diye yineledi Wicca. "Kelam, pek çok ritüelden daha büyük güce sahiptir."

Brida hâlâ anlayamıyordu. Deneyimini anlatmanın tek yolu sözcüklerdi.

Wicca, "Bir kadından söz ederken, sen o kadın değildin," diye açıkladı. O kadının ancak bir parçasıydın. Başkaları da seninle aynı anılara sahip olabilir."

Brida, kendisine ait bir şeylerin elinden alındığı, gasp edildiği duygusuna kapıldı. O kadın o kadar güçlüydü ki, Brida onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Üstelik bir de Talbo vardı.

Wicca yine, "Bana Yeteneğini anlat," dedi. Genç kadının, yaşadığı deneyim yüzünden konuşamayacak kadar sarsılmasına meydan vermeyecekti. Bu tarz zaman yolculuğu sık sık sorun yaratırdı.

Brida, "Anlatacağım çok şey var, bunları sana anlatmak istiyorum, çünkü senden başka kimse bana inanmayacak. Lütfen, bırak da konuşayım," diye yalvardı.

Sonra, yağmur damlalarının yüzüne düştüğü andan itibaren olan biten her şeyi anlatmaya başladı. Olağanüstü olaylara inanan biriyle konuşmak fırsatını yakalamıştı, bu fırsatı kaçırmamalıydı. Başkalarının kendisini böyle saygıyla dinlemeyeceğini biliyordu; çünkü insanlar yaşamın sihirli olduğunu keşfetmekten korkarlardı. Onlar evlerine, işlerine, umutlarına alışmışlardı; biri çıkıp da zamanda yolculuk yapılabileceğini, Evren boşluğunda yüzen kalelerin görülebileceğini, tarot kartlarının öyküler anlattığını, gecenin karanlığı içinden yürüyüp giden adamlar olduğunu söyleyecek olursa, böyle deneyimleri yaşama-

mış olanlar hayatın kendilerini aldattığı duygusuna kapılırlardı. Onlara göre, yaşam her gün, her gece, her hafta sonu hep aynıydı.

Brida yakaladığı fırsatı işte o yüzden kaçırmak istemiyordu. Madem kelam Tanrı'ydı; öyleyse zamanda yolculuk yaparak geçmişe gittiğini, sanki gittiği yer şu anda bulundukları ağaçlıkmış ve olanlar sanki şimdi olmuş gibi her ayrıntıyı anımsadığını anlatan sözleri, varsın çevresindeki havaya kaydolup dolansın. Sonradan biri çıkıp da bunların olmadığını kanıtlamayı başarırsa, günün birinde zaman ve uzam kendisini kuşkuya düşürür ve olanların yalnızca yanılsamadan ibaret olduğuna kendisi inanırsa, o akşam o ormanda söylenen sözler hâlâ havada titreşimini sürdürür ve hiç değilse bir kişi, sihirin, büyünün yaşamın bir parçası olduğunu kabullenen biri anlatılanların gerçek olduğunu anlardı.

Brida kaleyi, sarı haçlı siyah cüppe giyen rahipleri, alevlerle dolu vadiyi, kafasından geçenleri okuduğu kocasını anlattı. Wicca sabırla dinliyordu; ama Brida, Loni'nin kafasındaki sesleri anlatırken Wicca sabredemeyerek onun sözünü kesmeye başladı; seslerin erkek sesi mi kadın sesi mi olduğunu (ikisi de vardı), belirli bir duygusallık, saldırganlık ya da sempati ifade edip etmediklerini (hayır, kişisel bir yaklaşımları yoktu), Brida'nın istediği zaman o sesleri çağırıp çağıramadığını (Brida bilmiyordu, bunu öğrenecek zamanı olmamıştı) sordu.

Wicca, "Peki, artık gidebiliriz," diyerek pelerinini çıkarıp çantasına koydu. Brida bozuldu. Bir iki kelimeyle de olsa övülmeyi, ya da hiç değilse Wicca'nın bir açıklama yapmasını bekliyordu. Oysa Wicca, hastalarını soğuk ve mesafeli bir tavırla muayene eden, hastanın ağrılarından sızılarından çok, onlara neden olan belirtileri not eden doktorlara benziyordu.

Geldikleri o uzun yoldan geri döndüler. Brida ne zaman konuyu yeniden açmaya niyetlense, Wicca hayat pahalılığından, işe gidiş dönüş saatlerindeki trafik tıkanıklı-

ğından, apartman yöneticisinin yüzünden çektiği sıkıntılardan söz açıyordu.

Ancak her zamanki gibi karşılıklı koltuklara oturduktan sonra Wicca, Brida'nın deneyimi hakkında konuştu.

"Sana sadece bir tek şey söylemek istiyorum," dedi. "Duygularını açıklamaya, yorumlamaya kalkma. Her şeyi olabildiğince yoğun yaşa ve neyi Tanrı'nın sana armağanı gibi görürsen onlara sahip çık. Yaşamanın anlamaktan daha önemli olduğu bir dünyaya artık katlanamayacağını düşünüyorsan, hemen şimdi büyüden vazgeç. Görünenle görünmeyen arasındaki köprüyü yok etmenin en iyi yolu duygularını açıklamaya çalışmaktır."

Duygular yaban atlarına benzer, Brida da mantığın hiçbir zaman onları tam anlamıyla dizginleyemeyeceğini biliyordu. Bir ara erkek arkadaşı hiç açıklama yapmadan onu terk edince, Brida aylarca evden çıkmamış, delikanlının kusurlarını, ilişkilerindeki bin bir yanlışı tekrar tekrar irdelemişti. Yine de her sabah onu düşünerek uyanmış, çocuk onu arayacak olursa buluşmayı kabul edebileceğini sezmişti.

Mutfaktaki köpek havladı. Brida, bunun gitme vaktinin geldiğine bir işaret olduğunu biliyordu.

"N'olursun, daha olanlar hakkında konuşmadık!" diye sızlandı. "Ve kesinlikle sormak zorunda olduğum iki soru var."

Wicca ayağa kalktı. Genç kadın önemli soruları hep son ana, gitme vaktinin geldiği ana bırakmanın yolunu buluyordu.

"Gördüğüm rahiplerin gerçekten yaşayıp yaşamadığını bilmek istiyorum."

Wicca, kitaplığa doğru yürürken, "Olağanüstü deneyimler yaşarız ve aradan daha iki saat geçmeden bunların sadece hayal ürünü olduğuna kendimizi inandırmaya çalışırız," dedi. Brida, ormandayken kendisinin de olağanüstü şeylerden korkanları düşündüğünü anımsadı ve kendinden utandı.

Wicca elinde bir kitapla geri geldi.

"Katarlar ya da Kusursuzlar, on ikinci yüzyılın sonlarında Fransa'nın güneyinde kurulan bir Kilise'nin rahipleriydi. Reenkarnasyona, mutlak İyi'nin ve mutlak Kötü'nün varlığına inanırlardı. Onlara göre, dünya seçilenler ile yitirilenler olarak ikiye ayrılmıştı; yani kimsenin dinini değiştirmeye çalışmanın anlamı yoktu.

"Katarlar ya da Kusursuzlar'ın dünyevi değerlere önem vermeyişi, Languedoc bölgesindeki feodal beylerden çoğunun bu dini benimsemesine yol açtı; derebeyleri bu yolla Katolik Kilisesi'nin istediği ağır vergileri ödemekten kurtuluyorlardı. Aynı şekilde kimin iyi, kimin kötü olduğunun daha doğarken belirlendiğine inanan Katarlar, cinsellik konusuna yaklaşımlarında ve özellikle kadınlara davranışlarında çok hoşgörülüydüler. Sadece rahiplere bu konuda hoşgörülü olmazlar, sert kurallar uygularlardı.

"Katarizm yayılmaya başlayıncaya kadar her şey yolundaydı. Mezhep yaygınlaştıkça, Katolik Kilisesi bunu bir tehdit olarak gördü ve kâfirlere, sapkınlara karşı haçlı seferi başlattı. Katarlarla Katolikler arasında kırk yıl boyunca kanlı savaşlar yapıldı, sonunda başka ülkelerin de desteğiyle Katolikler yeni dini benimseyen bütün kentleri yıkıp yok ettiler. Sadece Pireneler'deki Monségur kalesi ayakta kaldı, Fransızlar kuşatma altındaki kaleye gerekli malzeme ve mühimmatın taşındığı gizli geçidi keşfedinceye kadar kaledeki Katarlar direndiler. 1244 Mart ayında kalenin teslim olmasından sonra iki yüz yirmi Katar şarkılar söyleyerek, kalenin bulunduğu dağın eteğinde yakılan büyük ateşe attılar kendilerini."

Wicca, kapalı duran kitabı dizlerinin üzerinde tutarak, bunları anlattı. Ancak sözünü bitirince kitabı açtı, sayfaları karıştırarak bir fotoğraf aradı.

Brida, burcunun neredeyse tamamı yıkılmış, ama surları ayakta kalmış olan kale yıkıntısını gördü. Kalenin avlusu, Loni'yle Talbo'nun çıktıkları merdiven, surun bir parçasını oluşturan büyük taş ve burç oradaydı işte.

"Sormak istediğin bir soru daha olduğunu söylemiştin."

Sorunun artık önemi kalmamıştı. Brida doğru dürüst düşünemiyordu. Kendini bir tuhaf hissediyordu. Epey gayret sarfederek sormak istediği şeyi anımsayabildi.

"Zamanını neden benimle harcadığını, neden bana öğretmek istediğini bilmek istiyorum."

"Çünkü Töre böyle yapmamı söylüyor," diye yanıtladı Wicca. "Birbirini izleyen reenkarnasyonlarında çok az değişmişsin. Benim ve arkadaşlarım gibi insanlarla aynı gruptasın. Biz Ay Töresi'ni sürdürmekle görevlendirilmiş kişileriz. Sen bir cadısın."

Brida, Wicca'nın söylediklerini umursamadı. Hatta bir daha buluşmak için randevu almak bile aklına gelmedi. O anda oradan gitmekten, duvardaki nem lekesi, yere atılmış sigara paketi, kapıcının masasına bırakılmış mektuplar gibi, kendisini tanıdığı, bildiği dünyaya döndürecek sıradan şeylerin arasında olmaktan başka bir isteği yoktu.

"Yarın çalışmam gerek." Brida birden zaman kaybetme kaygısına kapıldı.

Evine dönerken, çalıştığı şirketin ihraç mallarını faturalama sistemini düşündü ve bir takım işlemleri sadeleştirmenin yolunu buldu. Keyfi yerine geldi. Patronu bu yöntemi onaylayabilir, belki de maaşına zam bile yapardı.

Eve geldi, yemek yedi, biraz televizyon seyretti. Sonra faturalamayla ilgili düşüncelerini bir kâğıda yazıp, yorgunluktan bitap halde yatağa girdi.

İhraç mallarının faturalanma işi, bir anda yaşamında büyük önem kazanmıştı. Ne de olsa, o işi yapmak için para alıyordu.

Başka hiçbir şey yoktu. Hepsi yalandı.

Brida bütün hafta tam saatinde kalktı, ofiste deliler gibi çalıştı ve patronundan aferin aldı. Hiç ders kaçırmadı, gazete bayisindeki dergilerde yazılanları büyük bir ilgiyle okudu. Düşünmemek için ne gerekirse yapıyordu. Ormanda bir Büyücü ya da şehirde bir cadıyla buluşma düşüncesi ne zaman su yüzüne çıkacak olsa, Brida hemen ertesi hafta sınavları olduğunu kendine anımsatarak ya da kız arkadaşlarından birinin bir başkası için söylediklerini hatırlayarak, o düşünceleri kafasından uzaklaştırıyordu.

Cuma günü geldi çattı; erkek arkadaşı sinemaya götürmek için onunla üniversitenin önünde buluştu. Sinemadan çıkınca her zaman gittikleri barda oturdular, filmden, işyerindeki arkadaşlarından, işlerinden söz ettiler. Bir partiden dönen arkadaşlarına rastlayıp onlarla birlikte akşam yemeğine gitmeye karar verdiler ve Dublin'de her saat açık lokantalar olduğuna şükrettiler.

Sabaha karşı saat ikide arkadaşlarıyla vedalaştılar, Brida'nın evine gitmeye karar verdiler. Eve girer girmez, Brida, Iron Butterfly'ın bir plağını pikaba koydu, ikisine de birer duble viski hazırladı. Birbirlerine sarılıp kanepeye uzandılar; sevgilisi Brida'nın saçlarını ve göğüslerini okşarken ikisi de suskun ve dalgındı.

Brida birden, "Gerçekten çılgın bir hafta geçirdim," dedi. "Hiç durmaksızın çalıştım, sınavlarıma hazırlandım ve bütün alışverişlerimi yaptım."

Plak bitti, Brida kalkıp plağın arkasını çevirdi.

"Mutfaktaki dolabın kapağını, hani menteşelerinden çıkan kapağı biliyorsun, değil mi? İşte sonunda onu onaracak birini bulup gün aldım. Bu arada birkaç sefer ban-

kaya gitmem gerekti; birinde babamın gönderdiği parayı çekmek için gittim, sonra şirketin çeklerini yatırdım, daha sonra..."

Lorens gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Brida sertçe, "Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordu. Kanepede yatıp kendisine bakan ve ilginç bir söz söylemeyi beceremeyen bu adam da kimdi? Çok saçmaydı bu. Brida'nın ona ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu.

"Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordu yeniden.

Lorens cevap vermedi. Sadece ayağa kalktı, Brida'nın yanına gitti ve ona sarılarak kanepeye götürdü.

Brida'nın kafası karıştı. Ne diyeceğini bilemeden, "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun," dedi.

Lorens ona sarıldı.

Brida, "Duygular yaban atlarına benzer," diye düşündü.

Lorens, sevecen bir tavırla, "Bana her şeyi anlat," dedi. "Ne karara vardıysan, hatta bir başkasıyla tanıştıysan, hatta bu bir veda konuşmasıysa bile dinleyeceğim ve kararına saygı duyacağım. Bir süredir birlikteyiz. Seni çok iyi tanımıyor olabilirim; yani tam olarak kim olduğunu bilmiyorum, ama kim olmadığını biliyorum. Ve bütün gece sen, sen değildin."

Brida ağlayacak gibiydi; ama karanlık geceler, konuşan tarot kartları ve efsunlu ormanlar yüzünden zaten çok gözyaşı dökmüştü. Duygular gerçekten de yaban atları gibiydi, Brida'nın o anda yapabileceği tek şey de duygularını kapıp koyuvermekti.

Brida, Büyücü'nün ve Wicca'nın o pozisyonu sevdiklerini anımsayarak, Lorens'in tam karşısına oturdu. Sonra ormanda Büyücü'yle karşılaşmasından başlayarak bütün olan biteni ayrıntılarıyla anlattı. Lorens hiç ses çıkarmadan dinliyordu. Brida, Monségur'un fotoğrafından söz edince, Lorens, Katarları üniversitedeki derslerinden birinde duyup duymadığını sordu.

Brida, "Bak, anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığını biliyorum," diye çıkıştı. "Hepsinin bilinçaltından kaynaklandığını, sadece önceden bildiğim şeyleri anımsadığını düşünüyorsun; ama öyle değil Lorens, daha önce Katarları hiç duymamıştım. Tabii senin her şey için bir açıklaman vardır."

Brida ellerinin titremesini kontrol edemiyordu. Lorens ayağa kalktı, bir parça kâğıt alıp, yaklaşık yirmi santim arayla iki yerinden deldi. Kâğıdı, viski şişesine dayayarak dik duracak biçimde masaya koydu.

Sonra mutfaktan bir şişe mantarı alıp geldi. Masanın başına oturdu, kâğıtla şişeyi öbür uca itti, mantarı önüne koydu.

"Buraya gel," dedi.

Brida kalktı. Lorens fark etmemiş gibi davransa da, Brida titreyen ellerini saklamaya çalışıyordu.

"Bu mantarın bir elektron, yani atomu oluşturan minik parçalardan biri olduğunu varsayalım. Anlıyor musun?"

Brida başıyla olumladı.

"Tamam, şimdi beni iyi dinle. Yanımda elektronu kâğıda fırlatabileceğim çok gelişmiş, çok karmaşık birtakım aletler olsaydı, elektron iki delikten de aynı anda geçer ve bunu da ikiye ayrılmadan yapardı."

Brida, "İnanmıyorum," dedi. "Olamaz."

Lorens kâğıdı çöpe attı, titiz biri olduğu için mantarı da aldığı yere koydu.

"İnanmayabilirsin, ama bu doğru. Bu, bilim adamlarının bildiği, ancak açıklayamadığı bir şey. Ben de senin anlattıklarının hiçbirine inanmıyorum, ama doğru olduğunu biliyorum."

Brida'nın elleri hâlâ titriyordu, ama ağlamıyordu, kendine hâkimdi. Alkolün etkisinin tamamen uçup gittiğini fark ediyordu. Tuhaf bir biçimde ayıktı.

"Peki, bilim adamları bu gizemlerle karşılaştıkları zaman ne yaparlar?"

"Senin bana öğrettiğin deyimle, Karanlık Gece'ye

dalarlar. Gizemin yok olmayacağını bildiğimiz için onu kabullenmeyi, onunla birlikte yaşamayı öğreniriz. Yaşamdaki pek çok durumda da aynı şeyin olduğunu sanıyorum. Çocuk büyüten bir anne de Karanlık Gece'ye daldığını hissetmelidir, iş bulmak, para kazanmak umuduyla uzak bir ülkeye giden bir göçmen de. Onlar çabalarının ödüllendirileceğine, günün birinde yürüdükleri ve başlangıçta çok korkutucu görünmüş olan yolda neler olduğunu kavrayacaklarına inanırlar. İlerlememizi sağlayan, açıklamalar değil yola devam etme isteğimizdir."

Brida birden kendisini çok yorgun, çok bitkin hissetti. Uyumak istiyordu. Uyku, özgürce girebileceği tek sihirli dünyaydı.

O gece Brida denizler ve yemyeşil adalarla dolu güzel bir düş gördü. Sabaha karşı uyandı, Lorens'in yanında olduğuna sevindi. Kalktı, yatak odasının penceresinden uyuyan Dublin şehrine baktı.

Ne zaman korkarak uyansa, uyuyan şehri seyretmekte olan babasını gördüğünü anımsadı. Bu anısı, çocukluğundan başka bir sahneyi hayalinde canlandırdı.

Babasıyla birlikte plajdaydılar, babası Brida'ya gidip suyun soğuk olup olmadığına bakmasını söyledi. Brida beş yaşındaydı ve işe yarayacağı için seviniyordu. Kıyıya gitti, ayağının başparmağını suya soktu.

"Ayağımı soktum, su soğuk," diye haber verdi.

Babası onu kucağına alıp kıyıya getirdi ve hiç uyarmadan suyun içine atıverdi. Brida önce panikledi, ama sonra babasının yaptığı numaraya kahkahalarla güldü.

Babası, "Su nasıl?" diye sordu.

Brida, "Harika," dedi.

"Tamam, bundan sonra bir şeyi öğrenmek istediğin zaman balıklama dalacaksın."

Brida bu dersi çabucak unutmuştu. Daha yirmi bir yaşında olsa da, pek çok şeye heveslenmiş, ama hızla başladığı her hevesten aynı hızla vazgeçmişti. Zorluklardan korkmazdı, onu ürküten belirli bir yolu seçmeye zorlanmaktı.

Bir yol seçmek demek, öteki yolları deneme fırsatını kaçırmak demekti. Önünde koca bir hayat vardı ve ilerde şimdi yaptığı seçimlere pişman olabileceğini düşünüyordu.

"Kendimi bir şeye mahkûm etmekten korkuyorum," diye düşünüyordu. Olabilecek bütün yolları denemek istiyor; sonunda hiçbirinde yol almıyordu.

Yaşamının en önemli alanı olan aşkta bile, birine bağlanmayı, kendini sevgiye adamayı becerememişti. Aşktaki ilk hayal kırıklığından sonra, hiçbir zaman kendini tamamen vermemişti. Acı çekmekten, kaybetmekten, ayrılmaktan korkuyordu. Oysa bunlar aşk yolunda karşılaşılması kaçınılmaz olan şeylerdi ve bunu önlemenin tek çözümü, o yola hiç girmemeye karar vermekti. Acı çekmemek için, aşkı reddetmek gerekiyordu. Bu da hayattaki kötülükleri görmemek için kendi gözlerini çıkarmak gibi bir şeydi.

"Hayat ne kadar karmaşık."

Riskler almak, bazı yolları izlemek, diğerlerinden vazgeçmek gerekiyordu. Wicca'nın bazı yolları sırf doğru olmadıklarını kanıtlamak için seçenlerden söz ettiğini anımsadı; yine de bu, bir yola girmek ve sonra bütün hayatını yaptığı seçimin doğruluğunu sorgulayarak geçirmek kadar kötü değildi. Hiç kimse korkmadan seçim yapamazdı.

Yasa buydu. Karanlık Gece buydu ve herhangi bir şeyi değiştirecek cesareti bulamasalar bile, hiçbir karar vermeseler bile, kimse Karanlık Gece'den kaçamazdı; çünkü orada saklı hazinelerin sunduğu yararlar bir yana, Karanlık Gece'nin kendisi başlı başına bir karar, bir değişiklikti.

Lorens haklı olabilirdi. Sonunda, başlangıçtaki korkularına gülüp geçeceklerdi. Tıpkı kendisinin ormanda var olduğunu sandığı yılanlara ve akreplere gülüp geçtiği gibi. Brida umutsuzluk içindeyken, İrlanda'nın koruyucusu olan Aziz Patrick'in bütün yılanları ülkeden kovup uzaklaştırdığını unutmuştu.

Delikanlının duymasından korkarak, "İyi ki varsın Lorens," diye fısıldadı.

Brida yeniden yattı ve çok geçmeden uyudu. Ama uyumadan önce babasıyla ilgili başka bir hikâye geldi aklına. Bir pazar günüydü ve bütün aile büyükannesinin evinde yemek yiyordu. Brida on dördünde olmalıydı; ödevlerinden birini yapamadığı için sızlanıyordu, çünkü o ödeve ne zaman başlasa yanlış yapıyordu.

Babası, "Belki de yanlış yaptığın her sefer sana bir şeyler öğretiyordur," dedi. Oysa Brida yanlış yolu seçtiğinden ve işi düzeltecek başka yol olmadığından emindi.

Babası onun elinden tutarak, büyükannenin her zaman televizyon izlediği salona götürdü. Orada, artık onarılamadığı için yıllar önce durmuş olan kocaman bir duvar saati vardı.

Babası saate bakarak, "Dünyada hiçbir şey tamamen yanlış değildir yavrum," dedi. "Durmuş bir saat bile günde iki kez doğru saati gösterir."

Brida, Büyücü'yü bulmadan önce ormanlık dağlarda bir süre yürüdü. Büyücü dağın tepesine yakın bir kayanın üzerinde oturuyor, batı yönündeki vadiyi ve dağları seyrediyordu. Manzara çok güzeldi; Brida ruhların böyle yerleri yeğlediklerini hatırladı.

Büyücü'ye yaklaşırken, "Tanrı sadece güzelliğin Tanrısı mıdır?" diye sordu. "Eğer öyleyse dünyadaki çirkin insanlar ve çirkin yerler ne olacak?"

Büyücü cevap vermedi. Brida mahcup oldu.

"Galiba beni tanımadın. İki ay önce buradaydım. Bütün geceyi ormanda tek başına geçirdim. Ancak kendi yolumu bulduğum zaman geri gelmeye yemin ettim. Wicca diye bir kadınla tanıştım."

Büyücü irkildi, ama kızın bunu fark etmediğini anlayınca rahatladı. Sonra kaderin bu cilvesine gülümsedi.

Kız. "Wicca bana cadı olduğumu söyledi," diye sürdürdü sözünü.

"Ona güvenmiyor musun?"

Bu, Frida'nın gelişinden beri Büyücü'nün sorduğu ilk soruydu; genç kadın onun kendisini gerçekten dinlediğini anlayınca sevindi. O ana kadar bundan emin değildi.

"Evet, ona güveniyorum," dedi. "Ay Töresi'ne de güveniyorum. Ama beni Karanlık Gece'yi anlamaya zorlamakla Güneş Töresi'nin de bana yardım ettiğini biliyorum. O yüzden buraya geldim."

Büyücü, "Öyleyse otur da gurubun tadını çıkar," dedi.

Brida, "Bir daha tek başıma ormanda gecelemeyeceğim," diye karşılık verdi. "Buraya son gelişimde..."

Büyücü onun sözünü kesti.

"Onu söyleme. Tanrı kelamdır."

Wicca da aynı şeyi söylemişti.

"Ne yanlış yaptım?"

"Eğer 'son' gelişimde dersen, gerçekten son gelişin olabilir. Oysa, 'geçen sefer gelişimde' demek istiyordun."

Brida üzüldü. Bundan sonra söylediklerine çok dikkat etmeliydi. Sesini çıkarmadan oturup, Büyücü'nün dediği gibi gurubu seyretmeye karar verdi.

Öyle yapınca da tedirgin oldu. Bir saate kalmadan karanlık çökecekti, halbuki onun anlatacağı, söyleyeceği, soracağı pek çok şey vardı. Kıpırdamadan oturup bir şeye bakarken, başka şeyler yapabileceği ya da insanlarla buluşabileceği bir zamanı boşa harcıyormuş gibi gelirdi. Vaktini çok daha iyi kullanabilirdi, çünkü daha öğrenecek çok şey vardı. Yine de güneş ufukta alçaldıkça, bulutlar altın rengi ve pembe ışınlarla parladıkça, Brida hayatta erişebilmek için çabaladığı hedefin tam da bu olduğunu, günün birinde oturup böyle bir günbatımını izlemek istediğini hissetti.

Bir ara Büyücü, "Dua etmesini biliyor musun?" diye sordu.

Tabii ki biliyordu. Herkes dua etmeyi bilirdi.

"Tamam, güneş ufka değdiği anda bir dua oku. Güneş Töresi'nde, dualar aracılığıyla Tanrı'yla iletişim kurarız. Ruhun sözcükleriyle edilen bir dua, herhangi bir ritüelden çok daha güçlüdür."

Brida, "Ben dua etmeyi bilmem, çünkü ruhum sessiz," dedi.

Büyücü güldü.

"Sadece gerçekten aydınlanmış olanların ruhları sessizdir."

"Öyleyse ben neden ruhumla dua edemiyorum?"

"Çünkü ona kulak verip, ne istediğini öğrenecek alçakgönüllülükten yoksunsun. Ruhunun isteklerini dinlemekten utanıyor, o istekleri Tanrı'ya iletmekten korkuyorsun; çünkü Tanrı'nın bunlarla ilgilenmeye ayıracak zamanı olmadığını sanıyorsun."

Brida bir günbatımını seyrediyor ve bir bilgenin yanında oturuyordu. Ancak, böyle durumlarda hep olduğu gibi, orada olmayı hak etmediği duygusuna kapılıyordu.

"Kendimi değersiz bulduğum doğru," dedi. "Ruhsal arayışın hep benden daha üstün olanlara göre olduğunu düşünürüm."

"Eğer varsa, o üstün kişilerin hiçbir şeyi aramaları gerekmez. Onlar başlı başına ruhu ifade ederler. Arayış bizim gibiler içindir."

Büyücü, "bizim gibiler" demişti, oysa o Brida'dan fersah fersah ilerdeydi.

Törelerin birbirinin eşi olduğunu, sadece öğretim yöntemlerinin farklı olduğunu sanan Brida, "Tanrı hem Ay Töresi'nde, hem Güneş Töresi'nde Tanrı'dır," dedi. "O yüzden bana dua etmeyi sen öğret."

Büyücü yüzünü güneşe çevirerek gözlerini kapadı.

"Bizler insanız Tanrım ve kendi ululuğumuzu bilmiyoruz. Tanrım bize ihtiyacımız olanları niyaz edecek alçakgönüllülüğü bahşet; çünkü hiçbir arzu boşuna değildir, hiçbir istek yararsız, anlamsız değildir. Her birimiz kendi ruhumuzu en iyi şekilde nasıl besleyeceğimizi biliriz; bizlere arzularımızı Senin sonsuz Bilgelik kaynağından geliyormuş gibi görmek cesaretini bahşet. Ancak arzularımızı, isteklerimizi kabullenerek kim olduğumuzu anlamaya başlayabiliriz. Amin. Şimdi sıra senin," dedi Büyücü.

"Tanrım, hak ettiğim için hayatta başıma gelen bütün iyi şeyleri anlamama yardım et. Beni Senin doğrunu aramaya yönelten şeyin, azizleri harekete geçiren aynı güç olduğunu, kuşkularımın azizlerin kuşkularıyla aynı olduğunu, zaaflarımın onların zaaflarıyla aynı olduğunu kavramama yardım et. Kendimin başkalarından farklı olmadığını kabullenecek kadar alçakgönüllü olmama yardım et. Amin."

Güneşin son ışını bulutları terk edinceye kadar günbatımını seyrederek sessizce oturdular. Ruhları dua edi-

yor, dileklerinin yerine gelmesini niyaz ediyor ve bir arada oldukları için şükrediyorlardı.

Büyücü, "Hadi, bara gidelim," dedi.

Brida ve Büyücü dönüş yoluna koyuldular. Brida onu aramak için oraya gittiği ilk günü yine anımsadı. Bu hikâyeyi baştan sona sadece bir kez daha düşünmeye, boyuna kendini ikna etmek için çabalamaya gerek olmadığına karar verdi.

Büyücü, önünden yürüyen ve nemli toprakla taşların arasında adımlarını nereye atacağını biliyormuş gibi görünmeye çalışsa da sürekli tökezleyen kızı dikkatle inceliyordu. Bir an için yüreği hafifledi, sonra yeniden kendini topladı.

Bazen Tanrı'nın lütufları camı çerçeveyi parçalayarak gelirdi.

Dağdan inerlerken, Büyücü, Brida'nın yanında olmasının ne güzel olduğunu düşünüyordu. O da bütün öteki erkekler gibiydi; aynı zaaflara, aynı meziyetlere sahipti ve henüz Hoca rolüne alışmamıştı. Önceleri, insanlar onun derslerini dinlemek için İrlanda'nın dört bucağından o ormana geldikleri zaman, Büyücü Güneş Töresi'ni anlatır ve gelenlere çevrelerinde olup bitenleri anlamaya çalışmalarını söylerdi. Tanrı Kendi bilgeliğini insanların çevresine yerleştirmişti, insanlar da birkaç basit törenle bunları anlayabilirlerdi. Güneş Töresi'ni öğretme yöntemi, iki bin yıl önce Havari Paulus tarafından şöyle tanımlanmıştı: "Ve zaaflarda ve büyük korkular duyarak ve titreyerek senin yanındaydım; ve senin inancın insanların aklında değil, Tanrı'nın gücünde saklı olsun diye, konuşmalarım ve mesajlarım aklın anlaşılabilir sözcükleri yerine, Ruh'un ve gücün gösterileriyle iletilirdi."

Ama Büyücü, Güneş Töresi'ni anlatırken insanlar onun dediklerini anlamaz ve öteki erkeklerden farksız olduğu için hayal kırıklığına uğrarlardı. Büyücü bunun önemli olmadığını, yaptığının herkese Bilgi'yi edinmeleri için gerekli yolları göstermek olduğunu söylerdi. Oysa onlar daha fazlasını istiyor, kendilerine bir rehber arıyorlardı. Karanlık Gece'yi anlamıyorlar, Karanlık Gece'de önlerine düşecek rehberin meşalesiyle sadece kendi görmek istediklerini aydınlatacağını kavrayamıyorlardı. Ve eğer meşale kazara sönecek olursa, o insanlar dönüş yolunu bilmedikleri için kaybolup gideceklerdi. Ama bir rehbere ihtiyaçları vardı ve o da iyi bir Hoca olabilmek için başkalarının ihtiyaçlarını kabul etmek durumundaydı.

O yüzden derslerini herkesin kabullenip anlayabileceği, gereksiz ama büyüleyici abartılarla süslemeye başladı. Bu yöntem sonuç verdi. İnsanlar Güneş Töresi'ni öğrendiler ve sonunda Büyücü'nün yapmalarını söylediği şeylerden çoğunun saçma olduğunu fark edince kendileriyle dalga geçtiler. Büyücü de memnundu, çünkü sonunda nasıl öğreteceğini öğrenmişti.

Brida farklıydı. Onun duası, Büyücü'nün ruhunun derinlerine işlemişti. Bu gezegende dolaşan hiç kimsenin başkalarından farklı olmadığını ve olmayacağını anlamıştı Brida. Geçmişin büyük Hocalarının herkesle aynı meziyetlere, aynı kusurlara sahip olduğunu ve bunun Tanrı'yı arama yeteneklerini azaltmadığını yüksek sesle söylemeyi göze alabilecek çok az kişi vardı. İnsanın kendisini başkalarından aşağı görmesi, Büyücü'nün bildiği en kötü kibir örneklerinden biriydi, çünkü bu farklı olmaya çalışmanın en yıkıcı yoluydu.

* * *

Bara varınca Büyücü iki viski söyledi.

Brida, "Öteki müşterilere bak," dedi. "Herhalde her gece buraya geliyorlar. Herhalde hep aynı şeyi yapıyorlar."

Büyücü birden, Brida'nın kendisini gerçekten başkaları gibi gördüğünden kuşkulandı.

"Başkalarıyla gereğinden fazla ilgileniyorsun," dedi. "Aslında onlar senin aynan."

"Evet, biliyorum. Beni neyin sevindirdiğini, neyin üzdüğünü biliyordum, sonra birdenbire yeniden düşünmem gerektiğini fark ettim. Ama bunu yapmak çok zor."

"Peki, fikrini ne değiştirdi?"

"Aşk. Bana kendimi bütünlenmiş gibi hissettiren birini tanıyorum. Üç gün önce bana kendi dünyasının da gizemlerle dolu olduğunu ve benim yalnız olmadığımı gösterdi."

Büyücü tepki vermedi, ama az önce Tanrı'nın lütufla-

rının bazen camı çerçeveyi parçalayarak gelmesiyle ilgili düşündüklerini anımsadı.

"Onu seviyor musun?"

"Onu şimdi daha da çok sevebileceğimi fark ettim. Onun yolunda hiç yeni bir şey öğrenmesem de, en azından önemli bir şey öğrenmiş olacağım: Risk almak zorundayız."

Dağdan inerlerken, Büyücü o gece için büyük planlar yapmıştı. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermek, kendisinin de tıpkı öteki erkekler gibi olduğunu, yalnızlıktan bıktığını göstermek istiyordu. Oysa Brida'nın tek istediği kendi sorularına cevap bulmaktı.

Brida, "Buranın havasında bir tuhaflık var," dedi. Atmosfer değişmiş gibiydi.

Büyücü, "Bunlar Ulaklar," dedi. "Tanrı'nın Sol Kolu'nun bir parçası olamayan, bizi ışığa çıkarmayan sahte iblisler."

Gözleri parlıyordu. Gerçekten bir şeyler değişmişti ve kendisi de iblislerden söz ediyordu.

"Tanrı, bizleri ıslah etmek için, misyonumuzu anlamamız için Tanrı'nın Sol Kolu Lejyonu'nu kurdu," diye sözünü sürdürdü. "Ama Tanrı, karanlığın güçlerini toparlayıp kendi iblislerini yaratma görevini birine verdi."

O anda kendisinin yaptığı da buydu.

Biraz panikleyen kadın, "Ama iyiliğin güçlerini de toparlayabiliriz," dedi.

"Hayır, yapamayız."

Brida ona bir şey soracak olsa, Büyücü'nün dikkati başka yöne çekilecek, kafasındaki düşünceler dağılacaktı. Bir iblis yaratmak istemiyordu. Güneş Töresi'nde iblislere Ulak denirdi, bunlar büyük iyilikler ya da büyük kötülükler yapabilirlerdi -ve ancak en önemli Hocaların onları çağırmasına izin verilirdi. Kendisi o Hocalardan biriydi, ama şimdi böyle bir Ulağı çağırmak istemiyordu; çünkü Ulaklar, özellikle aşkta hayal kırıklıklarının olduğu ortamlarda tehlikeli bir güç olabilirlerdi.

Onun bu tepkisi, Brida'nın aklını karıştırdı. Büyücü bir tuhaf davranıyordu.

Büyücü yine, "İyilik Güçlerini bir araya getiremeyiz," dedi. "İyilik Gücü, Işık gibi her yana dağılır. Pozitif titreşimler verirsen, bütün insanlığa yararın dokunur, ama Ulakların gücünü birleştirecek olursan bundan sadece kendin yararlanır -ya da kendin zarar görürsün."

Büyücü'nün gözleri hâlâ parlıyordu. Barın sahibini çağırıp hesabı ödedi.

"Benim evime gidelim," dedi. "Çay yaparım, sen de bana yaşamındaki önemli soruları sorarsın."

Brida durakladı. Büyücü çekici bir erkekti, kendisi de çekici bir kadın. O gecenin, çıraklık dönemine son verebileceğinden korkuyordu.

Kendi kendine, "Risk almalıyım," dedi yine.

Büyücü köyün biraz dışında oturuyordu. Brida, evin Wicca'nınkinden çok farklı olmasına karşın, orası kadar konforlu olduğuna ve orası kadar zevkle döşendiğine dikkat etti. Ancak görünürde tek kitap yoktu, evin büyük bölümü boştu ve sadece birkaç parça mobilya vardı.

Çay yapmak için mutfağa gittiler, sonra oturma odasına döndüler.

Büyücü, "Bugün buraya neden geldin?" diye sordu.

"Bir şey öğrenince buraya geleceğime söz verdim kendime."

"Peki, ne öğrendin?"

"Çok az şey biliyorum. Yolun basit, ama basit olduğu için de sandığımdan çok daha zor olduğunu biliyorum. Ama ruhumu yalınlaştıracağım. Her neyse, ilk sorum şu: 'Zamanını neden benim için harcıyorsun?'"

Büyücü, "Çünkü sen benim Ruh-eşimsin," diye düşündü, ama sadece "Çünkü konuşacak birine ihtiyacım var," dedi.

"Seçtiğim yol, yani Ay Töresi hakkında ne düşünüyorsun?"

Büyücü gerçeğin farklı olmasını istese de, ona gerçeği söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Senin yolun oydu. Wicca haklıydı. Sen bir cadısın. Tanrı'nın öğrettiği dersleri keşfetmek için Zaman'ın belleğinden yararlanmayı öğreneceksin."

Büyücü hayatın neden böyle olduğunu, neden Ruh-eşine rastladığı halde onun öğreneceği tek yolun Ay Töresi'nden geçmesi gerektiğini merak ediyordu.

Brida, "Bir sorum daha var," dedi. Geç olmuştu, az

sonra otobüs seferleri biterdi. "Bu sorunun yanıtını bilmek istiyorum ve bunu bana Wicca'nın öğretmeyeceğini de biliyorum. Bunu biliyorum, çünkü o da benim gibi bir kadın. O daima benim Hocam olacak, ama bu konuda da her zaman kadın olarak kalacak. Ben Ruh-eşimi nasıl bulacağımı öğrenmek istiyorum."

Büyücü, "İşte burada, yanı başında," diye düşündü, ama yine bir şey söylemedi. Odanın köşesine gidip ışıkları söndürdü. Sadece bir tür akrilik heykelden ışık geliyordu. Brida odaya girdiğinde o heykeli fark etmemişti. Heykelin içinde bir çeşit sıvı ve yukarı çıkıp aşağı düşerken odayı kırmızı, mavi ışıklarla dolduran hava kabarcıkları vardı.

Büyücü, gözlerini heykelden ayırmadan, "Seninle iki kez karşılaştık," dedi. "Sana sadece Güneş Töresi'nin yöntemiyle öğretmeye iznim var. Güneş Töresi, insanların zaten sahip olduğu geçmişe ait bilgileri uyandırır."

"Güneş Töresi yöntemiyle Ruh-eşimi nasıl bulabilirim?"

Büyücü istemeden Wicca'nın sözlerini tekrarlayarak, "Bu, Yeryüzü'ndeki herkesin aradığı şey," dedi.

Brida, "Belki ikisi de aynı Hoca'dan ders almıştır," diye düşündü.

"Ve Güneş Töresi, herkes Ruh-eşini görebilsin diye bir işaret koydu: Bu da gözdeki belirli bir ışıktır."

Brida, "Pek çok insanın gözünde çok farklı ışıklar gördüm," dedi. "Örneğin bugün senin gözlerinin parladığını gördüm. Bu, herkesin aradığı şey."

Büyücü, "Kız duasını unuttu," diye düşündü. "Kendini herkesten farklı sanıyor. Tanrı'nın yüce gönüllülükle ona gösterdiği işareti tanımaktan aciz."

Brida, "Ben gözlerden anlamam," diye diretti. "Onun yerine insanların Ay Töresi yoluyla Ruh-eşlerini nasıl bulduklarını anlat."

Büyücü ona baktı, bakışları soğuk ve ifadesizdi.

Brida, "Üzülüyorsun," dedi, "basit şeyleri değerlendirerek öğrenmeyi hâlâ başaramadığım için üzülüyorsun.

Ama sen de insanların, aslında Ruh-eşlerini bulmak gibi kutsal bir görevi yerine getirdiklerini bilmeden, aşkı araya araya acı çektiklerini anlamıyorsun. Sen bilge bir kişi olduğun ve sıradan insanların durumunu bilmediğin için, yüreğimde binlerce hayal kırıklığı taşıdığımı, artık yaşamdaki basit olaylardan herhangi bir şey öğrenemeyeceğimi unutuyorsun."

Büyücü kayıtsız tavrını bozmadı.

"Bir ışık noktası," dedi. "Ruh-eşinin sol omzu üzerindeki bir ışık noktası. Ay Töresi'nde Ruh-eşi böyle tanınır."

Brida, Büyücü'nün kendisine "gitme, kal" demesini umarak, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. Orada olmak hoşuna gidiyordu. Büyücü de sorusunu yanıtlamıştı.

Ama Büyücü ayağa kalktı, onu kapıya kadar geçirdi.

Brida, "Senin bildiğin her şeyi öğreneceğim," dedi. "O ışık noktasını nasıl göreceğimi keşfedeceğim."

Brida merdivenleri inene kadar Büyücü kapıda bekledi. Yarım saat sonra Dublin'e kalkacak bir otobüs vardı, o yüzden kız için kaygılanması gerekmiyordu. Sonra bahçeye çıkıp her gece yerine getirdiği ritüeli yineledi. Buna alışıktı, ama bazen gereken yoğunlaşmayı gerçekleştirmekte zorlanıyordu. Hele bu gece kafası iyice dağılmıştı.

Ritüeli tamamlayınca kapının eşiğine oturup gökyüzüne baktı. Brida'yı düşündü. Onun, Ruh-eşi olduğu için sadece kendisinin görebildiği sol omzunun üzerindeki ışık noktasıyla otobüste oturduğunu gördü. Genç kadının, daha doğduğu gün başlamış olan bir arayışı sonuçlandırmaya ne kadar da hevesli olduğunu düşündü. Eve geldiklerinde Brida'nın nasıl soğuk ve mesafeli olduğunu anımsadı ve bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü. Genç kadının bu tavrı, kendi duyguları konusunda kafasının karışık olduğu anlamına gelirdi. Kendisini ne olduğunu kavrayamadığı bir şeyden korumaya çalışıyordu.

Büyücü, biraz da ürkerek, kızın âşık olduğunu da düşündü.

Bahçedeki bitkilere dönerek yüksek sesle, "Herkes

Ruh-eşini bulur Brida," dedi, oysa Töre'de geçirdiği onca yıla rağmen kendisinin de inancını pekiştirmesi gerektiğini ve aslında bu sözleri kendine söylediğini de içten içe seziyordu.

"Yaşamımızın-bir noktasında hepimiz Ruh-eşimizle karşılaşır ve onu tanırız," diye devam etti. "Ben bir Büyücü olmasaydım ve senin sol omzunun üzerindeki ışık noktasını göremeseydim, seni kabullenmem biraz daha uzun sürerdi; ama sen beni kazanmak için mücadele ederdin ve ben de günün birinde gözlerindeki ışığı fark ederdim. Ne var ki, ben Büyücüyüm ve bütün bildiklerimin bilgeliğe dönüşebilmesi için, seni kazanmak adına savaşmak da bana düşer."

Büyücü geceyi seyrederek ve otobüste Dublin'e dönen Brida'yı düşünerek uzun bir süre orada oturdu. Hava her zamankinden daha serindi. Yaz yakında bitecekti.

"Senin de sonunda anlayacağın gibi, Aşkta hiçbir risk yoktur. İnsanlar binlerce yıldır birbirlerini arayıp buluyorlar."

Büyücü, birden yanılmış olabileceğini fark etti. Her zaman bir risk vardı, tek bir risk: O da, insanın aynı reenkarnasyon döneminde birden fazla Ruh-eşiyle karşılaşmasıydı, tıpkı bin yıl önce olduğu gibi.

Kış ve İlkbahar

Sonraki iki ay boyunca Wicca, Brida'ya cadılığın ilk sırlarını öğretti. Ona göre kadınlar her şeyi erkeklerden daha kolay öğrenebilirlerdi; çünkü kadınlar doğanın tam döngüsünü, yani Wicca'nın "Ay Döngüsü" dediği doğum, yaşam, ölüm döngüsünü her ay kendi bedenlerinde yaşarlardı.

Brida yeni bir defter alıp Wicca'yla ilk buluşmalarından beri yaşadığı psişik deneyimleri yazmakla görevlendirildi. Defter güncel olarak tutulacak, kapağında içindeki yazıları Ay Töresi'ne bağlayan beş köşeli bir yıldız olacaktı. Wicca, cadı avının sürdüğü dört yüz yıl içinde öldürülen kardeşlerini saygıyla anmak için, bütün cadıların *Gölgeler Kitabı* diye adlandırılan böyle birer defteri olduğunu anlattı.

"Bütün bunları neden yapmak zorundayım?"

"Yeteneği uyandırmamız gerek. Bunu yapmazsak, ancak Önemsiz Sırlar'ı bilebilirsin. Yetenek, senin dünyaya hizmet etme yolun olacak."

Brida, evinin nispeten az kullanılan bir köşesini, içinde gece-gündüz yanan bir mumun durduğu minyatür bir mabede dönüştürecekti. Ay Töresi'ne göre mum dört elementin simgesiydi ve fitilin toprağını, parafinin suyunu, yanan ateşi ve ateşin yanmasını sağlayan havayı içeriyordu. Ayrıca, bu mum ona yerine getirmesi gereken bir misyonu olduğunu, bu misyonu üstlenmiş bulunduğunu anımsatan bir araç olarak da önemliydi. O köşede sadece mum görünecekti, geri kalan her şey bir rafa ya da çekmeceye kaldırılacaktı. Ortaçağ'dan beri Ay Töresi cadıların faaliyetlerini mutlak gizlilik içinde yürütmeleri koşulunu

getirmişti; çünkü bazı kehanetlere göre bin yılın sonunda Karanlık geri dönecekti.

Brida eve gelip mumun alevini gördüğü anda tuhaf, neredeyse kutsal bir sorumluluk duyuyordu.

Wicca ona her zaman dünyanın sesine kulak vermesini söyledi. "Nerede olursan ol o sesi duyabilirsin," dedi. "Dağların tepelerinde, kentlerde, gökyüzünde, okyanusun dibinde var olan ve hiç kesilmeyen bir sestir bu. Titreşime benzeyen bu ses, kendini dönüştürüp ışığa doğru yol alan Dünya'nın Ruhu'dur. Her cadının bu sesi kesinlikle duyması gerekir, çünkü her biri dünyanın o yolculuğunun önemli bir parçasıdır."

Wicca, geçmişteki Ataların dünyamızla semboller aracılığıyla konuştuklarını da anlattı. Kimse dinlemese bile, hemen hemen herkes semboller dilini unutmuş olsa bile, Atalar konuşmayı hiç kesmezlerdi.

Bir gün Brida, "Onlar da bizim gibi varlıklar mı?" diye sordu.

"Biz, onlarız. Geçmiş yaşamlarımızda öğrendiğimiz her şeyi, ulu bilgelerin Evren'e kaydettiği her şeyi birdenbire anlayıveririz. İsa dedi ki: 'Tanrı'nın Alemi, insanın toprağa tohum ekmesi, gece uyuyup gündüz uyanması ve tohumun filizlenmesi ve büyümesi gibidir, insan bunların nasıl olduğunu bilemez.'

"İnsan ırkı hep bu tükenmez kaynaktan içer ve herkes o kaynağın tükendiğini söylese bile o yine varlığını sürdürmenin yolunu bulur. Maymunlar insanları ağaçlardan kovdukları zaman da, Yeryüzü sularla kaplandığı zaman da o kaynak varlığını sürdürdü. Herkes kıyamete hazırlanırken de varlığını sürdürecek.

"Biz Evren'den sorumluyuz, çünkü biz Evreniz."

Brida, Wicca'yla daha sık buluşup daha uzun süre beraber oldukça, onun ne kadar hoş bir kadın olduğunu anlıyordu.

Wicca, Brida'ya Ay Töresi'ni öğretmeye devam ediyordu. Brida'ya, bıçağı alev biçiminde kıvrılan, iki ucu keskin bir hançer bulmasını söyledi. Brida dükkân dükkân dolaştı, ama uygun bir şey bulamadı. Sonunda sorunu Lorens çözdü; üniversitede çalışan bir metalurjik kimya mühendisine böyle bir bıçak yapmasını rica etti. Sonra kendisi hançer sapını ahşaptan oydu ve hançeri Brida'ya armağan olarak verdi. Bu davranışı, Brida'nın arayışına duyduğu saygının göstergesiydi.

Wicca, sihirli sözcükler söyleyerek, bıçağın yüzüne karakalemle desenler çizerek, tahta bir kaşıkla bıçağa birkaç kez vurarak, karmaşık bir törenle hançeri kutsadı. Hançer kendi kolunun bir uzantısı olarak kullanılacak, bedenindeki enerjiyi bıçağın ucunda toplayacaktı. Ana Periler asalarını, büyücüler de kılıçlarını aynı amaçla kullanırlardı.

Brida, karakalemle ve tahta kaşığa şaştığını söyleyince, Wicca, cadı avı zamanında büyücü kadınların sıradan, gündelik nesneler sanılabilecek malzemeler kullanmak zorunda kaldıklarını anlattı. Bir zamanlar Ataların kullandığı özgün malzemeler tamamen yok olurken, hançer, karakalem ve tahta kaşık töresi sürmüştü.

Brida günlük yakmayı, hançeri sihirli daireler çizerek kullanmayı öğrendi. Ayın her farklı döneminde yerine getirmesi gereken bir ritüel vardı; su dolu bir fincanı, ay ışığının suya yansıyacağı biçimde pencere pervazına yerleştiriyordu. Sonra ayağa kalkıyor, kendi yüzü de suya vuruyor ve ayın yansıması tam alnının ortasına geliyordu. Yansımalar yerine oturunca, hançerle suyu keserek görüntüyü kırıp ufak parçalara bölüyordu.

Bu suyun derhal içilmesi gerekliydi, böylelikle ayın gücü kendi bedeninde büyüyecekti.

Brida bir seferinde, "Bunların hiçbir anlamı yok," dedi. Wicca, Brida'nın sözlerini duymazdan geldi; çünkü o da bir zamanlar aynı şeyi düşünmüş, ama İsa'nın her birimizin içinde nasıl ve neden olduğunu bilmediğimiz şeylerin gelişmesiyle ilgili sözlerini anımsamıştı.

Brida'ya, "Anlamsız olup olmaması önemli değil," dedi. "Karanlık Gece'yi düşün. Ne kadar sık düşünürsen, Atalar seninle o kadar çok iletişim kurarlar. Başlangıçta bunu senin anlayamayacağın yöntemlerle yaparlar, çünkü sadece ruhun onları dinleyecektir, ama günün birinde Sesler yeniden duyulur."

Brida ses duymak değil, Ruh-eşini bulmak istiyordu, ama Wicca'ya bundan hiç söz etmedi.

Yeniden geçmişe dönmesi yasaklanmıştı. Wicca'ya göre, geçmişe gitmek pek ender olarak gerekirdi.

"Geleceği okumak için de kartları kullanma. Kartlar, yalnızca sözsüz gelişme için, farkına varılmadan gerçekleşen gelişme için kullanılır."

Brida haftada üç kez kartları masaya yayarak oturup onlara bakmak zorundaydı. Arada bir görüntüler seçiyordu, ama ne oldukları anlaşılmıyordu. Brida bundan yakınınca, Wicca görüntülerin çok derin anlamları olduğu için onları kavrayamadığını söyledi.

"Peki, geleceği okumak için kartları neden kullanmayacakmışım?"

Wicca, "Sadece içinde bulunduğumuz zaman hayatımızı etkiler," diye cevap verdi. "Kartlara bakarak geleceği okuyunca, geleceği günümüze taşırsın, bu da çok zararlı olabilir. Senin geleceğini karıştırabilir."

Haftada bir kez ormana gidiyorlar ve Wicca, genç çırağına otların sırlarını öğretiyordu. Wicca'ya göre başta bitkiler olmak üzere dünyadaki her şey Tanrı'nın izlerini taşırdı. Bazı yapraklar kalp biçiminde olduğu için kalp hastalığına iyi gelirken, göze benzeyen çiçekler de göz hastalıklarını iyileştirirdi. Brida pek çok otun gerçekten

insan organlarına benzediğini anlamaya başladı ve Lorens'in üniversite kitaplığından aldığı şifalı bitkiler kitabında, kırsalda yaşayan insanların inançlarıyla cadıların inançlarının pekâlâ doğru olabileceğini belirten bir araştırma buldu.

Bir gün ormanda bir ağacın altında dinlenirlerken, Wicca, "Herkes sağlıklı olabilsin diye, Tanrı eczanesini ormanlara ve tarlalara yerleştirdi," dedi.

Brida hocasının başka çırakları da olduğunu biliyordu, ama onlarla hiç karşılaşmadı -Wicca'nın yanından ayrılma zamanı gelince köpek havlayarak bunu haber veriyordu. Ama merdivenlerde karşılaştığı insanlar vardı: Yaşlıca bir kadın, kendi yaşıtı bir kız ve takım elbiseli bir adam. Gittikleri yerin Wicca'nın dairesi olduğunu açığa vuran döşeme tahtalarının gıcırtısını duyuncaya kadar, Brida onların merdivenlerdeki ayak seslerini dinlerdi.

Bir gün, öteki öğrencileri sormak cesaretini buldu.

Wicca, "Cadılık toplu güce dayanır," dedi. "Farklı yetenekler çalışmalarımızın enerjisini sürekli hareket halinde tutar. Her yetenek, ötekilerin yeteneğine bağlıdır."

Wicca dokuz çeşit yetenek olduğunu ve hem Güneş Töresi'nin hem de Ay Töresi'nin bu yetenekleri yüz yılların ötesine taşıyabilmek için çalıştıklarını anlattı.

"O dokuz yetenek nedir?"

Wicca, gerçek bir cadı olmak için ruhsal arayışın bütün çeşitleriyle ilgilenmesi gerekirken, böyle yapmayıp boyuna soru sorduğu için onu tembellikle suçladı. Brida'nın (gerçek gizem bilgeliğinin tümünü içeren) İncil'i okumaya ve Aziz Paulus'un Korint Kilisesi'ne yazdığı Birinci Mektup'ta sözü edilen yetenekleri aramaya daha çok vakit ayırması gerektiğini söyledi. Brida onun dediğini yaptı ve dokuz yetenek buldu: Bilgeliğin kelamı, bilginin kelamı, inanç, şifacılık, mucizeler yaratmak, kehanet, ruhları ayırt etmek, çeşitli diller konuşmak ve dilleri çevirmek.

Brida kendi aradığı yeteneğin, ruhları ayırt etme yeteneği olduğunu ancak o zaman anladı.

Wicca, Brida'ya dans etmeyi öğretti. Bedenini, dünyanın sesiyle, o her yerde hazır ve nazır olan titreşimle uyumlu olarak hareket ettirmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi. Bunun özel bir tekniği yoktu, aklına gelen herhangi bir hareketi yapması yeterdi. Brida'nın bu mantık dışı hareketlere ve dansa alışması yine de hayli zaman aldı.

"Folk'taki Büyücü sana Karanlık Gece'yi öğretti. Her iki Töre'de de -aslında ikisi de aynı töredir- gelişmenin tek yolu Karanlık Gece'dir. Büyü yoluna koyulduğun zaman yapacağın ilk iş, kendini daha büyük bir güce teslim etmektir; çünkü o yolda asla anlayamayacağın şeylerle karşılaşacaksın.

"Hiçbir şey beklediğin gibi mantıklı bir biçimde gelişmeyecek. Her şeyi yalnızca yüreğinle anlayabilirsin, bu da biraz ürkütücü olabilir. Yolculuk, uzun süre bir Karanlık Gece gibi görünecek, zaten her arayış da bir inanç hareketidir.

"Anlaşılması Karanlık Gece'den çok daha zor olan Tanrı, bizim inanarak yaptıklarımıza değer verir, elimizden tutar ve bize Gizem'in içinde yol gösterir."

Wicca'nın, Büyücü'den söz ederken kin ya da nefret dolu bir tavrı yoktu. Brida yanılmıştı: Wicca kesinlikle hiçbir zaman Büyücü'ye âşık olmamıştı, bu gözlerinden anlaşılıyordu. Belki de ilk gün ondan söz açılınca asabileşmesi, sonunda farklı yolları seçmiş olmalarından kaynaklanmıştı. Büyücüler ve cadılar kibirli, kendini beğenmiş yaratıklardı ve her biri ötekine kendi seçtiği yolun en iyi yol olduğunu kanıtlamak isterdi.

Brida birden düşündüklerinin ayırdına vardı.

Wicca'nın gözlerine bakarak onun Büyücü'ye âşık olmadığını anlayabiliyordu.

Bundan söz eden filmler görmüş, kitaplar okumuştu.

Dünyadaki herkes, insanların gözlerine bakarak âşık olup olmadıklarını kolayca anlayabilirdi.

Brida, "Basit şeyleri anlamayı, ancak karmaşık şeyleri kavradıktan sonra becerebiliyorum," diye düşündü. Belki günün birinde o da Güneş Töresi'ni *izlerdi*.

Wicca, yılın sonlarına doğru, ısırıcı soğukların başladığı bir gün Brida'ya telefon etti.

"İki gün sonra, yeni ayın doğduğu gece koruda buluşacağız," dedi, başka da bir şey söylemedi.

Brida o iki günü buluşmayı düşünerek geçirdi. Her zamanki ritüelleri tekrarladı, dünyanın sesine uyarak dans etti. "Keşke müzikle dans edebilseydim," diye düşündü, ama ancak geceleri ya da sessiz sakin yerlerde duyabildiği o tuhaf titreşime uyarak bedenini hareket ettirmeye alışıyordu. Wicca, dünyanın sesine ayak uydurarak dans ederse, ruhunun bedenin içinde daha rahat edeceğini ve gerginliğin azalacağını söylemişti. Brida, sokakta yürüyen insanların ellerini nereye koyacaklarını, kalçalarını ya da omuzlarını nasıl hareket ettireceklerini bilmediklerine dikkat etmeye başladı. Dünyanın bir melodi çaldığını ve o melodiye ayak uydurup dans ederlerse, günde birkaç dakikayı bedenlerini saçma gibi görünen o hareketlere bırakırlarsa, kendilerini çok daha iyi hissedeceklerini onlara anlatmak istiyordu.

Ne var ki, o dans Ay Töresi'nin bir parçasıydı ve onu sadece cadılar bilirdi. Güneş Töresi'nde de buna benzer bir şey olmalıydı. Kimse öğrenmek istiyor gibi görünmese de mutlaka vardı.

Brida, Lorens'e, "Dünyanın gizleriyle yaşama yeteneğimizi kaybetmişiz," dedi. "Oysa onlar karşımızda duruyor. Bütün o sırları görebilmek için cadı olmak istiyorum."

Kararlaştırılan günde Brida koruya gitti. Doğanın ruhlarının sihirli varlıklarını duyumsayarak ağaçların arasından yürüdü. Yaklaşık bin beş yüz yıl önce, Aziz Patrick yılanları İrlanda'dan sürüp çıkarmadan ve Druid kültü ortadan kaybolmadan önce, bu orman Druidler[1] için kutsal bir yerdi. Yine de buraya gösterilen saygı kuşaktan kuşağa aktarılmıştı ve bugün bile köylüler ormana hem saygı duyarlar, hem de ondan korkarlardı.

Brida, pelerinine sarınmış olan Wicca'yı ağaçların arasındaki açık alanda buldu. Yanında gündelik giysiler içinde dört kişi daha vardı, hepsi de kadındı. Daha önceki gelişinde külleri gördüğü yerde bir ateş yanıyordu. Brida ateşe baktı ve nedendir bilinmez korkuyla ürperdi. Kendi içinde taşımakta olduğu Loni'nin yüzünden mi, yoksa bu ateşi öteki reenkarnasyonlarından bildiği için mi korktuğunu kestiremedi.

Başka kadınlar da geldi. Kimisi kendi yaşıtıydı, kimisi de Wicca'dan yaşlıydı. Toplam dokuz kişiydiler.

"Bugün erkekleri çağırmadım. Burada Ay krallığını bekliyoruz."

Ay krallığı, geceydi.

Dünyadaki en önemsiz şeylerden söz edip gevezelik yaparak ateşin çevresinde duruyorlardı; Brida, ortam farklı olsa da bol bol dedikodu yapılan bir kabul gününe gelmiş gibi hissetti kendini.

Ama gökyüzü yıldızlarla dolar dolmaz atmosfer tamamen değişti. Wicca'nın herkesi susmaya davet etmesine gerek kalmadı, konuşmalar yavaş yavaş kesildi; Brida, acaba kadınlar ateşin ve ağaçlığın varlığını ancak şimdi mi algıladılar diye merak etti.

[1] Druidler, genellikle Alpler'in kuzeyinde ve Britanya Adaları'nda yaşayan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfıydı. Druidler rahiplik, şifacılık, âlimlik ve büyü gibi görevleri kendilerinde toplamışlardı. Druidler, doğanın güneş, ay, yıldızlar gibi unsurlarını kutsal kabul ederler; meşe ağaçlarına, dağların zirvelerine, nehirlere, hatta bazı bitkilere saygı gösterirlerdi. Ateşi tanrısal bir simge sayar, güneş ve arınmayla ilişkili görürlerdi. Çok tanrılı gibi görünseler de aslında mutlak öze, tek tanrıya inanırlardı. Druid takvimi ay, güneş ve bitkisel döngülerle düzenlenirdi. Arkeolojik kalıntılar her yıl iki gündönümünün kutlandığını gösterir. Bu festivaller Güneş'in konumuna bağlı olarak yapılırdı. (Ç.N.)

Kısa bir sessizlikten sonra Wicca konuştu.

"Yılda bir kez bu gecede, dünyadaki bütün cadılar dua etmek ve atalarına saygı sunmak için toplanırlar. Töre kuralları uyarınca, yılın onuncu mehtabında, idam edilmiş kardeşlerimiz için ölüm-kalım olmuş olan ateşin çevresinde toplanırız."

Wicca, pelerininin altından tahta bir kaşık çıkardı.

"İşte Sembol," diyerek kaşığı herkese gösterdi.

Kadınlar ayakta durmaya devam ettiler, el ele tutuştular. Sonra birbirlerine kenetli ellerini havaya kaldırarak Wicca'nın duasını dinlediler.

"Bakire Meryem'in ve onun oğlu İsa'nın rahmeti bu gece üzerimizde olsun. Atalarımızın Ruh-eşleri bizim bedenlerimizde uyuyor. Bakire Meryem onları kutsasın.

"Bakire Meryem bizleri de kutsasın, çünkü bizler kadınız ve erkeklerin bizi giderek daha çok sevdikleri bir dünyada yaşıyoruz. Ama geçmiş yaşamların izlerini hâlâ bedenlerimizde taşıyoruz ve bu izler hâlâ canımızı acıtıyor.

"Bakire Meryem bizi bu izlerden kurtarsın ve suçluluk duygumuza son versin. Çocuklarımızı besleyecek parayı kazanmak için onları yalnız bırakıp işe giderken suçluluk duyuyoruz. Evde oturduğumuz zaman özgürlüğümüzden yeteri kadar yararlanamıyoruz diye suçluluk duyuyoruz. Daima karar mekanizmasından ve iktidardan uzak tutulduğumuz için, her şeyden suçluluk duyuyoruz.

"Bakire Meryem, erkeklerin hepsi kaçıp inançlarını yadsıdıkları zaman İsa'nın yanında sadece kadınların kaldığını anımsatsın bize. İsa çarmıhı taşırken gözyaşı dökenlerin, o ölürken ayaklarının dibinde bekleyenlerin hep kadınlar olduğunu bize hatırlatsın. Boş kabri ziyaret edenlerin kadınlar olduğunu, suçluluk duymamız için bir neden olmadığını unutturmasın bize.

"Bakire Meryem, Aşk Dini'ni yaydığımız için yakıldığımızı ve idam edildiğimizi her zaman hatırlatsın bizlere. Başkaları günahın gücüyle zamanı durdurmaya çalışırken, bizler dünyada hâlâ kalmış olan güzellikleri kutladı -

ğımız yasak bayramlar düzenlemek için toplandık. Bu yüzden mahkûm edildik ve meydanların ortasında yakıldık.

"Bakire Meryem, erkekler arazi anlaşmazlıkları yüzünden meydanlarda yargılanırken, kadınların zina gerekçesiyle meydanlarda yargılandığını unutturmasın bizlere.

"Bakire Meryem, Tanrı buyruğunu yerine getirmek için -ermiş Jeanne d'Arc gibi- erkek kılığına girmelerine rağmen yine de yakılarak öldürülmüş atalarımızı aklımızdan çıkarmasın."

Wicca tahta kaşığı iki eliyle tuttu, sonra kollarını iki yana açtı.

"Atalarımızın şehadetinin simgesi işte burada. Onların bedenlerini yutan alevler her zaman ruhlarımızda yansın. Çünkü onlar biziz. Çünkü biz onlarız."

Ve Wicca kaşığı ateşe attı.

Brida, Wicca'nın öğrettiği ritüelleri yerine getirmeye devam ediyordu. Mumun her zaman yanmasına özen gösteriyor, dünyanın sesine ayak uydurarak dans ediyordu. Wicca'yla buluşmalarını *Gölgeler Kitabı'na* kaydediyor, haftada iki kez kutsal ağaçlığa gidiyordu. Giderek otları ve bitkileri daha iyi tanımaya başladığını şaşırarak fark etti.

Ama Wicca'nın uyandırmak istediği Sesler ortada yoktu. Kimsenin sol omzunun üzerinde ışık noktasını gördüğü de yoktu.

Biraz da ürkerek, "Belki de daha Ruh-eşimle karşılaşmamışımdır," diye düşündü. Ay Töresi'ni bilenlerin kaderi buydu: hayatlarının erkeğini seçerken hiç yanlış yapmamalıydılar. Bu da, gerçek bir cadı oldukları andan itibaren bir daha başkaları gibi aşk hayalleri kurmayacakları anlamına geliyordu. Gerçi bu daha az acı çekmek ya da hiç acı çekmemek anlamına da gelirdi, çünkü her şeyi daha yoğun biçimde sevebilirlerdi; ne de olsa Ruh-eşini bulmak herkesin hayatındaki kutsal bir görevdi. Günün birinde Ruh-eşinizden ayrılmak zorunda kalsanız bile, -her iki Töre'ye göre- Ruh-eşinize duyduğunuz sevgi, şerefle, anlayışla ve bir çeşit arındırıcı nostaljiyle taçlanacaktı.

Aynı zamanda, ışık noktasını görebildiğiniz andan itibaren Aşkın Karanlık Gecesi bir daha olmayacak anlamına geliyordu bu. Brida kim bilir kaç kez aşk acısı çektiği günleri, hiç çalmayacak telefonun sesini bekleyerek uyumadığı geceleri, ertesi hafta sürmeyen romantik hafta sonlarını, kim var kim yok diye çevrenin kolaçan edildiği

partileri, sırf başarabileceğini kanıtlamak için birinin gönlünü fethetmekten duyulan keyfi, sizi mutlu edebilecek tek erkeğin en yakın arkadaşınızın sevgilisi olduğunu anladığınızda duyulan hüznü ve yalnızlığı düşünüyordu. Bunlar Brida'nın dünyasının ve tanıdığı herkesin dünyasının bir parçasıydı. Bu aşktı ve ezelden beri insanlar Ruh-eşlerini böyle aramışlar, karşılarındaki insanların gözüne, arzu denilen o özel parıltıyı bulmak için bakmışlardı. Brida bu tür şeylere hiçbir zaman değer vermemiş, tam tersine bir başkası için acı çekmenin, hayatını paylaşacak kimseyi bulamadım diye korkmanın anlamsız olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi bu tür korkulardan tamamen kurtulma fırsatını yakalamışken, bunu isteyip istemediğinden emin değildi.

"O ışık noktasını görmeyi gerçekten istiyor muyum?"

Büyücü'yü düşünüyordu - onun haklı olduğunu, Güneş Töresi'nin Aşkla ilgili tek yol olduğunu düşünüyordu. Ama artık fikrini değiştiremezdi; izlemesi gereken yolu biliyordu ve sonuna kadar o yolda yürümeliydi. Şimdi vazgeçecek olursa, hayatta seçimler yapmak giderek daha da zorlaşacaktı.

* * *

Bir gün, eski zaman cadılarının yaptığı -hiç uygulamayacak olsa bile Brida'nın da *Gölgeler Kitabı'na* kaydetmesi gereken ritüellerden- yağmur duasıyla ilgili uzun bir dersin sonunda, Wicca, Brida'ya evindeki giysilerin hepsini giyip giymediğini sordu.

Brida, "Hayır, giymiyorum tabii," diye cevap verdi.

"Öyleyse bundan sonra gardırobundakilerin hepsini giyeceksin."

Brida yanlış duyduğunu sandı.

Wicca, "Enerjimizi taşıyan her şeyin sürekli hareket halinde olması gerekir," diye açıkladı. "Satın aldığın giysiler senin birer parçandır; o giysiler, dünyayla barışık ol-

duğun bir gün hava almak için sokağa çıkman, incinip üzüldüğün bir gün kendini toparlamaya çalışman ya da yaşamını değiştirmek gerektiğini düşünmen gibi özel anları temsil ederler.

"Giysiler duygulan maddeye dönüştürür. Giysi, görünenle görünmeyen arasındaki köprülerden biridir. Hatta bir başkası için yapılıp sonradan senin eline geçen bir giyecek zararlı bile olabilir."

Brida, Wicca'nın ne demek istediğini kavradı. Giymeyi hiç istemediği bazı kıyafetleri vardı; çünkü onları ne zaman giyse tatsız şeyler olmuştu.

"Senin için yapılmamış giysileri evinde tutma," diye devam etti Wicca. "Ötekilerin hepsini giy. Toprağı altüst ederek kabartmak, dalgaları kırmak ve bütün duygularını hareket halinde tutmak çok önemlidir. Bütün Evren her an hareket ediyor, biz de öyle yapmalıyız."

Brida eve gidince gardırobunda ne varsa hepsini yatağının üzerine yaydı. Her giysiyi tek tek elden geçirdi; bazıları tamamen aklından çıkmıştı; bazıları güzel, mutlu anıları canlandırdı, ama modası geçmişti. Yine de kendi gözünde özel bir anlamları olduğu için onları atmadı; üstelik atacak olursa belki de onları giyerken yaşadığı bütün iyi şeyleri de yok edebilirdi.

"Kötü titreşimler" içerdiğine karar verdiği kıyafetlere baktı. O kötü titreşimlerin günün birinde iyi titreşimlere dönüşeceğini ve o zaman onları tekrar giyebileceğini ummuştu. Ama o giysileri ne zaman sınasa, sonuç hep kötüydü. Brida giysilerle ilişkisinin sandığından daha karmaşık olduğunu fark etti; ancak giyecek gibi mahrem ve kişisel bir şeye de Wicca'nın burnunu sokmasını kabullenmek zordu. Bazı giysilerin özel durumlar için saklanması gerekiyordu ve bunları ne zaman giyeceğine sadece kendisi karar verirdi. Kıyafetlerin bir kısmı işe giderken, hatta hafta sonunda gezmeye çıkarken bile giymeye uygun değildi. Wicca bu konuyla neden böylesine ilgileniyordu? Brida, şimdiye kadar Wicca'nın kendisine yapmasını söylediği hiçbir şeyi sorgulamamıştı; dans ederek, mum ya-

karak, suya bıçak saplayarak, hiç uygulamayacağı ritüelleri öğrenerek günlerini geçiriyordu. Bütün bunları da Töre'nin, hiç anlamadığı ama belki de bilinmeyen benliğiyle ilintisi olan Töre'nin birer parçası oldukları için kabulleniyordu. Ne var ki, Wicca giyeceklerine karışmakla, onun dünyadaki varoluş tarzına da karışmış oluyordu.

Belki de Wicca gücünün sınırlarını aşıyordu. Belki de karışmaması gereken şeylere burnunu sokmaya çalışıyordu.

"Dışta olanı değiştirmek, içtekini değiştirmekten daha zordur."

Biri bir şey söylemişti. Brida, kimseyi göremeyeceğini bildiği halde içgüdüsel bir tepkiyle çevresine bakındı.

Konuşan, Ses'ti.

Wicca'nın uyandırmak istediği Ses'ti.

Brida, korkusunu ve heyecanını bastırmayı başardı. Bir şey daha duyabilmek umuduyla çıt çıkarmıyordu; ama sokağın seslerinden, uzaktan gelen bir televizyon sesinden ve dünyanın her an var olan sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Brida, yine az önceki yerine oturmayı, az önce düşündüklerini düşünmeyi denedi. Her şey öylesine hızla olup bitmişti ki, Brida ne korkmuş, ne şaşırmış, ne de onur duymuştu.

Ama Ses bir şey söylemişti. Dünyadaki herkes, bunun yalnızca kendi hayal ürünü olduğunu ona kanıtlamaya çalışsa, cadı avları geri gelse ve kendisini diri diri yanarak ölmeye mahkûm edebilecek bir mahkemeye çıkarılsa bile, Brida kendi sesi olmayan bir ses duyduğuna kesinlikle emindi.

"Dışta olanı değiştirmek, içtekini değiştirmekten daha zordur." Bunun, Brida'nın şimdiki yaşamında Ses'i ilk duyuşu olduğunu düşünürsek, Ses pekâlâ dünyayı sarsacak kadar önemli bir şeyler de söyleyebilirdi; yine de Brida bir anda yoğun bir sevinç duydu. Lorens'e telefon etmek, gidip Büyücü'yü görmek, Yeteneğinin sonunda

ortaya çıktığını, artık Ay Töresi'nin bir parçası olabileceğini Wicca'ya haber vermek istiyordu. Bir süre odayı arşınladı, birkaç sigara içti, ancak yarım saat sonra tekrar yatağa, giysilerinin yanına oturacak kadar sakinleşebildi.

Ses haklıydı. Brida, -tuhaf görünse de- ruhunu yabancı bir kadına teslim etmişti; insanın ruhunu birinin ellerine teslim etmesi, giyim tarzını teslim etmekten çok daha kolaydı.

Brida, ona anlamsız görünen ritüellerin yaşamını nasıl etkilediğini ancak şimdi anlamaya başlıyordu. Ancak şimdi dış görünüşünü değiştirmeyi düşününce, içinin ne kadar değiştiğini fark ediyordu.

Tekrar buluştuklarında Wicca, Ses'le ilgili her şeyi öğrenmek istedi ve Brida'nın bunu bütün ayrıntılarıyla *Gölgeler* Kitabı'na kaydetmiş olmasına sevindi.

Brida, "O kimin Sesi?" diye sordu.

Ama Wicca'nın, Brida'nın bitip tükenmek bilmeyen sorularını yanıtlamaktan daha önemli işleri vardı.

"Şu ana kadar, ruhunun birkaç reenkarnasyon önce izlemiş olduğu yola nasıl dönebileceğini gösterdim sana. Atalarımızın simgeleri ve ritüelleri aracılığıyla -kendi ruhumla- doğrudan konuşarak o bilgiyi uyandırdım. Belki sen biraz öfkelenip söylendin, ama ruhun çok sevindi, çünkü misyonuyla olan bağını yeniden kuruyordu. Sen yerine getirmek zorunda olduğun görevlere sinirlenir, dans etmekten ve ritüeller sırasında uyumamaya çalışmaktan bunalırken, sen nasıl olduğunu bilmesen de gizli yanın yeniden Zaman'ın bilgeliğini kana kana içiyor, daha önce öğrendiklerini anımsıyor, İncil'de yazdığı gibi tohum gelişip filizleniyordu. Sonra yeni şeyler öğrenmeye sıra geldi. Buna *Başlama Töreni* adı verilir; çünkü bu yaşamda öğrenmen gereken şeyleri gerçekten öğrenmeye işte bu noktada başlarsın. Ses, senin hazır olduğunu haber veriyor.

"Cadılar Töresi'nde Başlama Törenleri, yılda iki kez geceyle gündüzün aynı uzunlukta olduğu gün-tün eşitliği dönemlerinde yapılır. Önümüzdeki ilk gün-tün eşitliği, 21 Mart'taki İlkbahar Noktası.[1] Senin Başlama Töreni'nin de o tarihte olmasını istiyorum, çünkü benimki de İlkbahar Noktası'nda yapılmıştı. Tören araçlarını nasıl kullanacağı-

[1] 21 Mart ve 21 Eylül'deki gün-tün eşitlikleri, Ekinoks. (Ç.N.)

nı da, görünenle görünmeyen arasındaki köprüyü açık tutan bütün ritüelleri de biliyorsun. Bu ritüellerden birini uyguladığın zaman, ruhun geçmiş yaşamlarında öğrendiğin dersleri hatırlar.

"Sesi duyduğun zaman, görünmeyen dünyada olan bir şeyi görünen dünyaya taşıdın. Bir başka deyişle, ruhunun bir sonraki aşamaya hazır olduğunu algıladın. Böylece büyük hedeflerinin birincisine erişmiş oldun."

Brida ilk arzusunun Ruh-eşini gösterecek ışık noktasını görmek olduğunu; oysa son zamanlarda kafası hep aşk arayışıyla meşgul olduğu için, o ilk arzunun önemini her hafta biraz daha yitirdiğini fark ediyordu.

"İlkbahar Noktası'ndaki törene kabul edilebilmek için geçmen gereken bir sınav daha var. O sınavda başarısız olursan hiç üzülme, nasıl olsa önünde daha pek çok Bahar Noktası var ve günün birinde Başlama Töreni'ne kabul edilirsin. Şimdiye kadar sadece eril yanınla, yani bilgiyle çaba gösterdin. Belirli şeyleri biliyorsun ve bildiğini de kavrayabiliyorsun; ama büyük dönüştürücü güçlerden biri olan büyük dişil güce henüz ulaşmadın. Oysa dönüşümden yoksun bilgi, bilgelik olmaz.

"Bu güç, genelde cadılar, özelde de kadınlar tarafından hep lanetli, meşum bir Güç sayılmıştır. Gezegendeki herkesin bildiği bir güçtür bu. Biz kadınlar, o güce ait gizlerin büyük bekçileri olduğumuzu biliriz. O gücü biz uyandırdığımız ve o gücü kötülüklerin kaynağı sayan birtakım yerler olduğu için, bizler tehlikeli, düşmanca bir dünyada dolanmaya mahkûmuz. Farkında olmadan bile bu güçle temas edenler, ömürlerinin sonuna kadar ona bağlı kalırlar. O güç ya efendin olur, ya da kölen; onu ya sihirli bir güce dönüştürebilirsin, ya da o müthiş gücünü hiç fark etmeden ömür boyu kullanırsın. Bu güç çevremizdeki her şeyde mevcuttur: Hem sıradan insanların görünen dünyasında, hem de gizemlerin görünmeyen dünyasında vardır. O güç öldürülebilir, ezilebilir, gizlenebilir, hatta yadsınabilir. Bir köşede unutulmuş olarak yıllarca uyuyabilir. Ona istediğimizi yapabiliriz, ama insan bu güçle bir kez karşılaşınca onu bir daha unutamaz."

"O güç nedir?"
Wicca, "Aptalca sorular sorup durma," diye çıkıştı. "O gücün ne olduğunu pekâlâ biliyorsun."
Evet, Brida biliyordu.
Seks.

Wicca bembeyaz perdelerden birini açarak Brida'ya manzarayı gösterdi. Pencere ırmağa, eski binalara, uzaktaki tepelere bakıyordu. Büyücü o dağlarda bir yerde yaşıyordu.

Wicca, bir kilise kulesinin tepesini işaret ederek, "O nedir" diye sordu.

"Haç. Hıristiyanlığın simgesi."

"Bir Romalı, üzerinde haç olan bir yapıya adımını atmaz. Orasının işkence yeri olduğunu düşünür, çünkü çarmıh insanoğlunun icat ettiği en gaddar işkence araçlarından biridir. Haçın biçimi değişmemiş olabilir, ama anlamı kesinlikle değişmiştir. Aynı şekilde, insanoğlu Tanrı'ya daha yakınken, seks de Tanrı'yla iletişimin simgesel aracıydı, hayatın anlamıyla bir tür yeniden buluşmaydı."

"Öyleyse Tanrı'yı arayan insanlar, neden genellikle kendilerini seksten uzak tutarlar?"

Wicca, kızın sözünü kesmesine sinirlendi, ama yine de cevap verdi.

"Güç derken, yalnızca cinsel ilişkiyi kastetmiyorum. Bazıları gerçekten seks yapmadan da bu gücü kullanırlar. Her şey seçtiğin yola bağlıdır."

Brida, "O gücü biliyorum," dedi. "Onu nasıl kullanacağımı da biliyorum."

"Sen yatakta biriyle seks yapmayı biliyor olabilirsin; ama bu, onu bir güç olarak görmekle aynı şey değildir. Erkekler de kadınlar da seks gücünün karşısında aşırı kırılgan olurlar; çünkü seks sırasında haz ve korku eşit olarak duyumsanır."

"Hazla korku neden bir arada oluyor?"

Brida sonunda yanıtlamaya değer bir soru sormuştu.

"Çünkü seksi yaşayan herkes, insanın ancak kendisine hâkim olamadığı anda olanca yoğunluğuyla oluşan bir şey yaptığını bilir. Biriyle yatağa girdiğimiz zaman, o kişiye yalnızca bedenimizle değil, bütün varlığımızla ilişki kurma iznini veririz. Yaşamın gerçek güçleri, bizden bağımsız olarak birbirleriyle ilişkiye girerler, o zaman kim olduğumuzu saklayamayız.

"Kendimizi nasıl gördüğümüz önemli değildir. Girdiğimiz kılıklar, verdiğimiz akıllı cevaplar ya da bulduğumuz onurlu mazeretler önemli değildir. Seks yaparken karşımızdaki insanı kandırmak zordur, çünkü herkes gerçek yüzünü o anda gösterir."

Wicca, bu gücü çok iyi bilen biri gibi konuşuyordu. Gözleri parlıyordu, sesi gururluydu. Bekli de onun hâlâ devam eden çekiciliğinin nedeni buydu. Brida, hocasının Wicca olduğuna seviniyordu, günün birinde kendisi de o çekiciliğin sırrını keşfedebilirdi.

"Başlama Töreni'nden önce o gücü tanımalısın. Onun dışındaki her şey Büyük Gizlere girer, onları da törenden sonra öğreneceksin."

"Öyleyse o deneyimi nasıl yaşayacağım?"

"Bunun çok basit bir formülü vardır ve bütün basit şeyler gibi bunun sonuçları da, sana öğrettiğim bütün karmaşık ritüellerden çok daha karmaşıktır.

Wicca, Brida'nın yanına geldi, omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"İşte formül: Her zaman beş duyunu da kullan. Eğer orgazm anında beş duyu bir araya gelirse, Başlama Töreni'ne kabul edilirsin."

Brida, "Özür dilemeye geldim," dedi.

Daha önce buluştukları yerde, dağın aşağıda uzanan vadiye bakan sağ yamacındaki kayaların yakınındaydılar.

Brida, "Bazen bir şey düşünüp bambaşka bir şey yapıyorum," diye devam etti. "Eğer ömründe aşk acısı çektiysen, bunun nasıl kahredici olduğunu bilirsin."

Büyücü, "Evet, bilirim," dedi. İlk kez özel yaşamıyla ilgili bir şey söylüyordu.

"Işık noktası konusunda haklıydın. Gerçekten de o kadar önemli değil. Bir şeyi aramanın, onu bulmak kadar ilginç olabileceğini keşfettim artık."

"Korkunu yenebildiğin sürece."

"Doğru."

Brida, onca bilgisine rağmen Büyücü'nün de hâlâ korku duyduğuna sevindi.

* * *

Öğleden sonraki saatleri karla kaplı ormanda dolaşarak geçirdiler. Bitkilerden, manzaradan, o bölgedeki örümceklerin ağlarını örme yönteminden söz ettiler. Bir yerde sürüsünü eve geri götüren bir çobana rastladılar.

Büyücü, "Merhaba, Santiago," diye seslendi. Sonra Brida'ya döndü:

"Tanrı'nın çobanlara özel bir sevgisi vardır. Onlar doğaya, sessizliğe, sabretmeye alışık insanlardır. Evrenle iletişim kurmak için gerekli meziyetlerin hepsine sahiptirler."

O zamana kadar bu tür konuları hiç konuşmamışlardı, Brida böyle bir beklentiye girmeyi de istemiyordu. Konuşmayı yeniden kendi yaşamına ve dünyada olup bitenlere çekti. Altıncı hissi, ona Lorens'den söz etmemesini söylüyordu. Brida neler olduğunu anlamıyor, Büyücü'nün kendisine neden böylesine özenli davrandığını kestiremiyordu; ama o ateşi canlı tutması gerektiğini biliyordu. Wicca, lanetli bir güç olduğunu söylemişti. Brida'nın bir hedefi vardı ve ona ulaşmanın tek yolu buydu.

Ayakları karın üzerinde tuhaf izler bırakan birkaç koyunun yanından geçtiler. Yanlarında çoban yoktu, ama koyunlar nereye gittiklerini, ne aradıklarını biliyor gibi görünüyorlardı. Büyücü, Güneş Töresi'ne ait olan ve Brida'nın anlayamayacağı bir büyük gizi incelercesine uzun süre koyunları seyretti.

Hava kararmaya başlayınca, Brida'nın, Büyücü'nün yanındayken hep duyduğu dehşet ve saygı duygusu da azalmaya başladı. Onun yanında ilk kez dinginlik ve güven duyuyordu. Bu, belki de yeteneklerini göstermek zorunda olmayışından kaynaklanmıştı. Nasıl olsa Ses'i duymuştu ve öteki erkeklerle kadınların dünyasına girmesi artık an meselesiydi. O da gizemlerin yoluna aitti ve Ses'i duyduğu andan itibaren yanındaki adam onun Evreninin bir parçası olmuştu.

Brida, tıpkı Lorens'den eski yıldızları anlatmasını istediği gibi, Büyücü'nün ellerini yakalayarak kendisine Güneş Töresi'nin bir özelliğini göstermesini istemeye can atıyordu. Bu, farklı açılardan da olsa aynı şeyleri gördüklerini söylemenin bir yoluydu.

Bir şey, Büyücü'nün de buna ihtiyacı olduğunu Brida'ya söylüyordu; ama bu Ay Töresi'nin Ses'i değil, yüreğinin yerinde duramayan, kimi zaman çılgınlaşan sesiydi. Kendisini hep anlayamadığı yollara sürüklediği için, Brida o sese pek kulak vermezdi.

Ne var ki, duygular gerçekten yaban atlarına benziyor ve seslerini duyurmak için bastırıyorlardı. Brida, o atlar yoruluncaya kadar duygularını başıboş bıraktı. Duy-

guları, Büyücü'ye âşık olmuş olsa o günün ne kadar harika olacağını söylüyordu; insan âşıkken her şeyi öğrenmek, daha önce aklından geçirmeye cesaret edemediklerini düşünmek gücüne sahip olabilirdi, çünkü aşk bütün gizemleri kavramanın anahtarıydı.

Brida, kendine yeniden hâkim oluncaya kadar, Büyücü'nün de içinde yer aldığı çeşitli aşk senaryolarını aklından geçirdi. Sonra kendi kendisine onun gibi bir erkeği hiçbir zaman sevemeyeceğini söyledi; çünkü Büyücü Evren'i kavrıyordu ve o kadar uzaktan bakınca insanların bütün duyguları çok ufak, çok önemsiz görünürdü.

Eski bir manastır kilisesinin kalıntılarına vardılar. Büyücü, yerdeki yontulmuş taş yığınlarından birinin üzerine oturdu Brida da geniş bir pencere pervazındaki karları temizledi.

"Burada yaşamak, bütün günü ormanda geçirip sonra sıcacık bir eve yatmaya gitmek çok güzel olmalı."

"Evet, güzeldir. Çeşit çeşit kuşların şarkılarını bilirim, Tanrı'nın alametlerini okuyabilirim. Güneş ve Ay Törelerini öğrendim."

Büyücü, "Ama çok yalnızım," diye eklemek istedi. "Ve eğer tek başınaysan bütün Evren'i anlamanın anlamı yoktur."

Orada, pencerenin pervazında Öteki Yarısı oturuyordu. Büyücü, onun sol omzunun üzerindeki ışık noktasını görebiliyor ve Törelerin ikisini de öğrendiği için pişmanlık duyuyordu; çünkü ışık noktasını bilmese kıza âşık olmazdı.

Büyücü, "Kız zeki. Tehlikeyi erkenden sezdi, şimdi de ışık noktası hakkında daha fazla bir şey bilmek istemiyor," diye düşündü.

"Ses'i duydum. Wicca gerçekten mükemmel bir hoca."

Brida o gün ilk kez büyü konusunu açıyordu.

"Ses, sana dünyanın gizemlerini, zaman içinde hap-

solan ve kuşaktan kuşağa cadılar tarafından aktarılan gizemleri öğretecek."

Büyücü, kendi sözlerini dinlemeden konuşuyordu. Ruh-eşiyle ilk ne zaman karşılaştığını anımsamaya çalışıyordu. Yalnız yaşayanlar zaman kavramını yitirirler, saatler uzun, günler sonsuzdur. Yine de, sadece iki kez birlikte olduklarını biliyordu. Brida da çok çabuk öğreniyordu.

"Ritüelleri biliyorum ve İlkbahar Noktası'nda Büyük Gizemler grubuna kabul törenim yapılacak."

Brida yemden gerginleşmeye başladı.

"Ama henüz denemediğim bir şey daha var -herkesin bildiği ve sanki bir gizem gibi saygı duyduğu bir şey."

O zaman Büyücü onun o gün niçin geldiğini anladı. Geliş nedeni, sadece ağaçların arasında yürüyüp karda iki çift ayak izi, giderek birbirine yaklaşan ayak izleri bırakmak değildi.

Brida yüzünü korumak için kabanının yakasını kaldırdı: durdukları zaman soğuk daha da etkili olduğu için mi, yoksa gerginliğini gizlemek için mi böyle yaptığını kestiremedi.

Sonunda, "Beş duyu aracılığıyla seks gücünün nasıl uyandırılacağını öğrenmek istiyorum," dedi. "Wicca bunu anlatmıyor. O gücü de tıpkı Ses'i keşfettiğim gibi keşfedeceğimi söylüyor."

Birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular. Brida, bir kilise kalıntısında böyle şeyleri konuşmanın uygun düşüp düşmeyeceğini merak etti. Ama sonra o gücü kullanmanın pek çok yolu olduğunu anımsadı. O manastırda yaşamış olan rahipler aynı gücü kendilerini dünyevi hazlardan uzak tutarak, perhiz yaparak uygulamışlardı; o yüzden Brida'nın ne demek istediğini anlarlardı.

"Her şeyi denedim. Bunun bir hilesi, tıpkı tarot kartlarını okuyabilmem için yapılan telefon oyunu gibi bir hilesi olduğunu sanıyorum. Bunun, Wicca'nın bana öğretmek istemediği bir şey olduğunu düşünüyorum. Galiba Wicca onu büyük zorluklarla öğrenmiş, şimdi de benim aynı zorlukları çekmemi istiyor."

"Beni aramaya bunun için mi geldin?"
Brida, Büyücü'nün gözlerinin derinlerine baktı.
"Evet."

* * *

Brida cevabının Büyücü'yü ikna edeceğini umuyordu, ama artık hiçbir şeyden emin değildi. Karlı ormandaki yürüyüş, karların üzerine vuran güneş ışığı, dünyadaki sıradan şeylerden konuşmak, bütün bunlar Brida'nın duygularını yaban atları gibi dörtnala kaldırmıştı. Yalnızca bir tek nedenden ötürü orada olduğuna ve ne yolla olursa olsun o hedefe ulaşacağına kendini inandırmaya çalışıyordu. Çünkü Tanrı, erkeğe dönüşmeden önce kadındı.

Büyücü oturduğu taş yığınından kalktı, yıkılmamış olan tek duvara doğru yürüdü. Duvarın ortasında bir kapı vardı. Büyücü kapıya yaslanarak durdu. Akşam güneşi arkasından geliyor ve Brida onun yüzünü seçemiyordu.

Büyücü, "Wicca'nın sana öğretmediği bir tek şey var," dedi. "Onu öğretmeyi unutmuş olabilir ya da bunu senin tek başına keşfetmeni istemiştir."

"İşte burada, tek başınayım."

Brida, bunun ta baştan beri hocasının planı olup olmadığını, kendisini bu erkekle bir araya getirmeyi hesaplayıp hesaplamadığını kendi kendine sordu.

Büyücü sonunda, "Sana öğreteceğim," dedi. "Gel benimle."

Ağaçların daha boylu, gövdelerinin daha kalın olduğu bir yere yürüdüler. Brida bazı ağaçlara ahşaptan, hazır merdivenler dayanmış olduğunu fark etti. Her merdivenin tepesinde bir tür kulübe vardı.

Genç kadın, "Herhalde Güneş Töresi'nin keşişleri bunlarda oturuyordu," diye düşündü.

Büyücü her kulübeyi dikkatle inceledi, içlerinden birini seçti ve Brida'yı yanına çağırdı.

Brida merdivenden çıkmaya başladı. Yarı yolda korktu, buradan düşmek ölümcül olabilirdi. Yine de devam etmeye karar verdi; orman ruhlarının koruduğu kutsal bir yerdeydi. Büyücü bunu yapmak isteyip istemediğini sormamıştı ona, belki de Güneş Töresi'nde bu gerekli değildi.

Tepeye vardıkları zaman, Brida derin bir soluk koyverdi. Korkularından birinin daha üstesinden gelmişti.

Büyücü, "Burası sana yolu öğretmek için iyi bir yer," dedi. "Bir pusu yeri."

"Pusu mu?"

"Bu kulübeleri avcılar kullanır. Hayvanlar kokularını almasın diye avcıların çok yüksekte durmaları gerekir. Avcılar, hayvanların ayağını alıştırmak için yıl içinde ağaçların dibine yiyecek bırakırlar, sonra bir gün onları öldürürler."

Brida kulübenin zemininde boş kovanlar gördü. Şoka uğradı.

Büyücü, "Aşağı bak," dedi.

Kulübede iki kişinin çok zor sığabileceği kadar yer vardı ve Büyücü'nün vücudu neredeyse genç kadınınkine

değiyordu. Brida adamın dediğini yaptı. Bulundukları ağaç en uzunlardan biri olmalıydı; çünkü öteki ağaçların tepesini, vadiyi, ufuktaki karla kaplı dağları görebiliyordu. Çok güzel bir yerdi, keşke Büyücü oranın bir pusu yeri olduğunu söylememiş olsaydı.

Büyücü, yelken bezinden yapılmış tavanı geriye itti ve kulübe bir anda güneş ışığıyla doldu. Hava soğuktu. Brida'ya dünyanın tepesinde, sihirli bir yerdeymişler gibi geldi. Duyguları yine dörtnala kalkmak istiyordu, ama Brida onları dizginlemek zorundaydı.

Büyücü, "Öğrenmek istediğini açıklamak için seni buraya getirmem gerekmezdi," dedi, "ama bu ormanı biraz daha iyi tanımanı istedim. Kışın, avcı da av da uzaklardayken, ben buraya gelir, ağaçlara çıkıp dünyayı seyre dalarım."

Büyücü, kendi dünyasını onunla paylaşmayı gerçekten istiyordu. Brida'nın kanı daha bir hızlandı. Huzurluydu, yaşamda tek alternatifin kendini kapıp koyuvermek olduğu anlardan birindeydi.

* * *

"Dünyayla ilişkilerimiz beş duyumuz aracılığıyla kurulur. Sihir âlemine dalmak demek, bilinmeyen başka duyuları keşfetmek demektir ve seks bizi o kapılardan birine taşır."

Büyücü şimdi daha yüksek sesle konuşuyordu. Biyoloji dersi veren bir öğretmene benziyordu. Brida, onun bu tavrını inandırıcı bulmasa da, "Belki böylesi daha iyi," diye düşündü.

"Cinsellik aracılığıyla bilgeliği mi yoksa hazzı mı aradığının hiç önemi yoktur, bu her zaman topyekûn bir deneyim olacaktır; çünkü aynı anda beş duyunun hepsini uyaran -ya da uyarması gereken- tek deneyim budur. Karşımızdaki kişiyle karşılıklı olarak bütün iletişim kanallarımız sonuna kadar açılır.

"Orgazm anında beş duyu yok olur ve sen sihir

âlemine girersin; artık göremezsin, duyamazsın, tadamazsın, dokunamazsın, koklayamazsın. O uzun saniyeler boyunca her şey ortadan kalkar, kendinden geçer, vecde gelirsin. Bu esriklik, mistiklerin yıllarca sürdürdükleri feragat ve disiplinden sonra vardıkları esrikliğin aynısıdır."

Brida, mistiklerin neden orgazm yoluyla vecde gelmeye çalışmadıklarını sormak istedi, sonra içlerinden bazılarının meleklerin soyundan geldiklerini anımsadı.

"İnsanı vecde taşıyan beş duyudur. Duyular ne kadar çok uyarılırsa, vecde varış o kadar hızlı ve esriklik o kadar güçlü olur. Anlıyor musun?"

Brida tabii anlıyordu. Başını sallayarak olumladı. Ama o soru kendisini daha bir mesafeli hissetmesine neden oldu. Hâlâ Büyücü'yle yan yana ormanda geziyor olmayı istedi.

"Hepsi bu kadar işte."

"Bütün bunları biliyorum, yine de yapamıyorum." Brida, Lorens'den söz etmeyi göze alamıyordu. Bunun tehlikeli olacağını seziyordu. "Bunu gerçekleştirmenin bir yolu olduğunu söylemiştin."

Brida gergindi, sinirleri altüst olmuş, aklı karışmıştı. Duygularının dörtnala kalkmasını artık dizginleyemiyordu.

Büyücü tekrar aşağıdaki ormana baktı. Brida, onun da duygularıyla mücadele edip etmediğini merak etti, ama aklından geçenlere inanmak istemiyordu, inanmaması gerekirdi.

Güneş Töresi'nin ne olduğunu biliyordu. O Töre'nin Hocalarının uzam ve zaman aracılığıyla öğrettiklerini biliyordu. Büyücü'yü ilk aramaya çıkışından önce düşünmüştü bunları. Günün birinde, şimdi olduğu gibi yakınlarda başka kimse olmadan, bir araya gelecekleri hayal etmişti. Güneş Töresi'nin Hocaları böyleydi -hep uygulamalı olarak öğretirler, teoriye önem vermezlerdi. Brida, bütün bunları ormana gelmeden önce düşünmüş, yine de gelmişti; çünkü şimdi kendi yolu başka her şeyden daha

önemliydi. Çeşitli yaşamlarındaki töreyi, geleneği sürdürmesi gerekiyordu.

Oysa Büyücü şimdi her şeyi konuşarak geçiştiren Wicca gibi davranıyordu.

Brida, "Öğret bana," dedi.

Büyücü, çıplak, karlı dallara bakıyordu. O anda bir Hoca olduğunu unutup sadece bir Büyücü, öteki erkekler gibi bir erkek olabilirdi. Ruh-eşinin karşısında olduğunu biliyordu. Gördüğü ışık noktasından söz edebilir, kız da ona inanırdı ve bu yeniden buluşmaları eksiksiz olurdu. Kız oradan ağlaya ağlaya gitse bile, sonunda dönüp gelirdi; çünkü Büyücü doğru söylüyordu ve kendisinin kıza ne kadar ihtiyacı varsa, kızın da ona o kadar ihtiyacı vardı. Bu, Ruh-eşlerinin bilgeliğiydi; her zaman birbirlerini tanırlardı.

Ne var ki o bir Hoca'ydı ve bir gün, İspanya'nın bir köyünde kutsal bir yemin etmişti. O yemin, başka koşulların yanı sıra, hiçbir Hoca'nın bir başkasını seçim yapmaya zorlamamasını da şart koşuyordu. O yanlışı bir kez yapmış ve o yüzden onca yılı dünyadan sürgün olarak geçirmişti. Şimdi durum farklıydı, ama o yine de risk almak istemiyordu. Bir an, "Onun uğruna büyüden vazgeçebilirim," diye düşündü, fakat derhal bunun saçmalığını fark etti. Aşk bu tür bir feragati gerektirmezdi. Gerçek aşk, herkesin Ruh-eşiyle bağını hiç yitirmeyeceğini bilerek kendi yoluna gitmesine izin verirdi.

Sabırlı olmalıydı. Çobanların sabrını aklından çıkarmamalı ve er geç birlikte olacaklarını bilmeliydi. Yasa böyleydi. Ve Büyücü yaşamı boyunca o Yasa'ya inanmıştı.

Büyücü sonunda, "Benden istediğin çok basit bir şey," dedi. Duygularına hâkim olmuş, disiplin galip gelmişti.

"Karşındaki kişiye dokunduğun zaman beş duyunun

da açık olmasını sağla, çünkü seksin kendine özgü bir yaşamı vardır. Sekse başladığın anda kontrol senden ona geçer. Seks yaparken seninle birlikte taşıyacağın -korkular, arzular, sağduyu gibi- her şey orada kalır. İnsanlar işte o yüzden iktidarsız olurlar. Seks yaparken, sadece aşkı ve duyularını, beş duyunun hepsini taşı yatağa. Ancak o zaman Tanrı'yla iletişim kurabilirsin."

Brida yerdeki boş kovanlara baktı. Duygularını bir an bile açığa vurmadı. Hilenin ne olduğunu artık biliyordu ve ilgilendiği tek şeyin bu olduğunu söylüyordu kendine.

"Sana öğretecoklerimin hepsi bu kadar."

Brida kımıldamadı. Sessizlik, yaban atlarını ehlileştiriyordu.

"Fiziksel temasa geçmeden önce yedi kez derin nefes al ve bütün duyularının açık olmasını sağla. Sonra her şeyi kendi haline bırak."

Büyücü, Güneş Töresi'nin Hoca'sıydı. Bir sınavdan daha geçmişti. Ruh-eşi de ona bir şeyler öğretiyordu.

"Tamam, buradan manzarayı gösterdim sana. Artık aşağıya inebiliriz."

Brida meydanda oynayan çocukları dalgın dalgın seyrediyordu. Bir zamanlar birisi her kentte "sihirli bir yer", yaşam hakkında ciddi ciddi düşünmek istediğiniz zaman gittiğimiz bir yer olduğunu söylemişi. O meydan da, Brida'nın Dublin'deki "sihirli yeri"ydi. Burası, düşler ve beklentilerle dolu olarak Dublin'e ilk geldiği zaman tuttuğu apartmana yakındı. O zamanlar niyeti Dublin Üniversitesine girmek ve sonunda edebiyat profesörü olmaktı. Şimdi oturduğu bankta saatlerce oturup şiir yazar, yazın dünyasındaki idolleri gibi davranmaya çalışırdı.

Ne var ki, babasının gönderdiği para yetmediğinden şu anda çalışmakta olduğu ithalat-ihracat şirketinde işe girmek zorunda kalmıştı. Bunu sorun haline de getirmiyordu, yaptığı işten hoşnuttu; üstelik her şeye bir gerçeklik havası verdiği ve böylelikle delirmesini önlediği için işi yaşamındaki en önemli şeylerden biriydi. Bu iş, Brida'nın görünen dünyayla görünmeyen dünya arasındaki hassas dengeyi korumasını da sağlıyordu.

Çocukların oyunu sürüyordu. Bir zamanlar Brida'ya anlatıldığı gibi, bu çocuklara da perili cadılı masallar, siyahlara bürünüp ormanda yolunu yitiren kızcağızlara zehirli elmalar veren cadılarla ilgili hikâyeler anlatılmış olmalıydı. O çocuklardan hiçbiri, şu anda sahici, canlı bir cadının oyunlarını seyrettiğini aklının köşesinden geçiremezdi.

O gün Wicca, Brida'dan Ay Töresi'yle hiç ilgisi olmayan bir uygulama, görünenle görünmeyen arasındaki köprüyü açık tutmak isteyecek herkese yararlı bir egzersiz yapmasını istemişti.

Yapılacak şey basitti. Brida yere uzanacak, gevşeyecek ve şehrin belli başlı çarşı caddelerinden birini gözlerinin önüne getirecekti. Sonra belirli bir mağazanın vitrinine odaklanacak, vitrindeki bütün ayrıntılara dikkat edecek, hangi malın nerede durduğunu, fiyatının ne olduğunu belleğine kaydedecekti. Bu egzersizi tamamlayınca da o caddeye gidecek ve hayalinde canlandırdıklarının doğru olup olmadığını kontrol edecekti.

İşte şimdi meydanda çocukları seyrediyordu. Az önce o dükkândan gelmişti, vitrindeki her şey hayalindekinin tıpatıp aynısıydı. Brida bunun gerçekten sıradan insanlar için tasarlanan bir egzersiz mi olduğunu, yoksa aylardır aldığı cadılık eğitiminin mi işe yaradığını merak etti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Hayalinde canlandırdığı o mağazaların olduğu cadde kendi "sihirli yeri"ne çok yakındı. Brida, "Hiçbir şey rastlantısal değildir," diye düşündü. Çözümleyemediği için yüreğini sıkıştıran bir sorun vardı: Aşk. Lorens'i seviyordu, bundan kuşkusu yoktu. Ay Töresi'nde ustalık mertebesine eriştiği zaman, Lorens'in sol omzunun üzerinde ışık noktasını göreceğini biliyordu. Sıcak çikolata içmek için, James Joyce'un *Ulysses*'ine esin kaynağı olan kulenin yakınındaki kafeye gittikleri gün, delikanlının gözlerinde o özel parıltıyı görmüştü.

Büyücü haklıydı. Güneş Töresi herkese açık bir yoldu; dua etmeyi, sabretmeyi bilen ve o törenin öğreteceklerini öğrenmek isteyen herkesin çözümlemesine açıktı. Brida, Ay Töresi'nin derinliklerine ne kadar dalarsa, Güneş Töresi'ni o kadar daha iyi anlıyor ve hayranlık duyuyordu.

Büyücü. Brida yine onu düşünüyordu. Onu "sihirli yer"ine getiren de bu sorundu. Ayıların kulübesine gittiklerinden beri Büyücü'yü sık sık düşünmüştü. O günkü son egzersizini ona anlatabilmek için şimdi o kulübede olmak isterdi; ama egzersizin sadece bahane olduğunu, asıl isteğinin Büyücü'nün kendisini ormanda yürüyüşe davet etmesi olduğunu da biliyordu. Büyücünün onu gör-

mekten memnun olacağına emindi ve -aklından geçirmeye bile cesaret edemediği- gizemli bir nedenle adamın da onunla beraber olmaktan hoşlandığına inanmaya başlıyordu.

Brida, Büyücü'nün hayalini kafasından uzaklaştırmaya çalışarak, ama aynı zamanda o hayalin çok geçmeden geri geleceğini de bilerek, "Hayal gücüm hep fazlasıyla çalışır zaten," diye düşündü.

Sürekli olarak Büyücü'yü düşünmek istemiyordu. Ne de olsa bir kadındı ve âşık olmanın belirtilerini çok iyi bilirdi; üstelik ne pahasına olursa olsun âşık olmaktan kaçınması gerekiyordu. Lorens'i seviyor ve her şeyin eskisi gibi devam etmesini istiyordu. Dünyası zaten yeterince değişmişti.

Bir cumartesi sabahı Lorens telefon etti.

"Kayalıklarda yürüyüşe çıkalım," dedi.

Brida yiyecek bir şeyler hazırladı, yeterince ısınmayan bir otobüsle uzunca bir yolculuk yapmaya katlandılar. Köye öğle saatlerinde vardılar.

Brida heyecanlıydı. Üniversitenin birinci sınıfında bir edebiyat öğrencisiyken, bu köyde yaşamış olan şairle ilgili çok şey okumuştu. Şair, Ay Töresi hakkında geniş bilgi sahibiydi; gizli cemaatlerin üyesi olmuş ve manevi yolunu arayanlara kitaplarında gizli bir mesaj bırakmıştı. Adı W.B. Yeats'di. Brida, şairin, ufak limana demirlemiş teknelerin üstünde martıların uçuştuğu o soğuk sabaha çok uygun düşen iki dizesini anımsadı:

Hayallerimi serdim ayaklarının altına;
Yavaş yürü, hayallerimin üstüne basıyorsun.

Köydeki tek bara gittiler, üşümemek için birer viski içip yola koyuldular. Dar asfalt yol dik bir yamacın eteğinde bitti, yarım saat tırmandıktan sonra orahların "kayalıklar" dediği yere vardılar. Burası dimdik denize inen kayaların oluşturduğu bir burundu. Bir yürüyüş patikası vardı ve hiç acele etmeden yürüseler bile yürüyüşü dört saatten kısa bir sürede tamamlayarak Dublin otobüsüne yetişebilirlerdi.

Brida manzaraya bayıldı. Yaşam, yıl boyunca onun için hangi duyguları hazırlamış olursa olsun, Brida kışı her zaman çekilmez bulurdu. Kışın yapabildiği tek şey gündüz işe, akşam üniversiteye, hafta sonları da sinemaya

gitmekti. Wicca'nın öğrettiği ritüelleri ve dansları aksatmıyor, ama biraz da dışarı çıkmayı, doğayı görmeyi özlüyordu.

Hava kasvetliydi, bulutlar iyice alçalmıştı, ama yürüyüş ve viski üşümelerini önlemişti. Patika yan yana yürünemeyecek kadar dardı; Lorens önden gidiyor, Brida biraz arkadan onu izliyordu. Bu koşullarda konuşmak zordu. Yine de birbirlerine yakın olduklarını hissetmelerine ve çevrelerindeki doğanın tadını çıkarmalarına yetecek birkaç kelime söylemeyi başardılar.

Brida çocuksu bir hayranlık ve coşkuyla seyrediyordu manzarayı. Burası, binlerce yıl önce, kentlerin, limanların, şairlerin, Ay Töresi'nin peşine düşen kadınların olmadığı bir çağda da aynen böyle olmalıydı; o zaman sadece kayalar, kayalara çarpan dalgalar, alçak bulutların altında süzülen martılar vardı herhalde. Brida, arada bir dik yardan aşağıya bakıyor ve hafifçe başı dönüyordu. Deniz, onun anlayamadığı bir şeyler söylüyor, martılar onun izleyemediği şekiller çiziyorlardı. Brida yine de, sanki Evren'in gerçek bilgeliği okuduğu kitaplarda ya da uyguladığı ritüellerde değil de, tam orada gizliymiş gibi o ilkel dünyaya bakıyordu. Limandan uzaklaştıkça, her şey -hayalleri, gündelik yaşamı, arayışı- giderek önemini yitirdi. Geride sadece Wicca'nın "Tanrı'nın alameti" dediği şey kaldı.

Geriye kalan, sadece doğanın saf güçleri ortasındaki o ilkel an, hayatta ve sevdiği birinin yanında olduğu duygusuydu.

Yaklaşık iki saatlik bir yürüyüşten sonra, patika birden genişledi, biraz oturup dinlenmeye karar verdiler. Uzun süre duramazlardı. Çok geçmeden soğuk dayanılmaz bir hal alır ve onlar da yürümeye devam etmek zorunda kalırlardı; ama Brida hiç değilse birkaç dakikayı Lorens'in yanında, bulutlara bakarak ve denizin sesini dinleyerek geçirmek istiyordu.

Deniz havasını koklayabiliyor ve ağzında tuzun tadını duyuyordu. Yüzünü Lorens'in kabanına yaslayarak ısıttı. Çok yoğun bir andı. Beş duyusunun hepsi de uyarılmıştı.

Evet, beş duyusu da çalışıyordu.

Saniyenin binde biri kadar kısacık bir süre Büyücü aklından geçti, sonra kayboldu. O anda sadece beş duyuyu düşünüyordu. O duyular canlılıklarını sürdürmeliydi. Beklenen an gelmişti.

"Seninle konuşmam gerek Lorens."

Lorens bir şeyler mırıldandı, ama yüreği korkuyla çarpıyordu. Yukarıdaki bulutlara ya da aşağıdaki uçuruma bakarken, bu kadının hayatındaki en önemli şey olduğunu; onun bu kayaların, bu gökyüzünün, bu kışın varlığının tek anlamı olduğunu anladı. O yanında olmasa, cennetteki bütün melekler gönlünü almak için aşağı süzülse bile umursamazdı -o yanında olmasa Cennet'in hiçbir anlamı olmazdı.

Brida usulca, "Seni sevdiğimi söylemek istiyorum," dedi "Çünkü sen bana aşkın coşkusunu öğrettin."

Brida, sanki çevredeki manzaranın tamamı ruhuna sızıyormuş gibi, kendini dolu dolu, bütünlenmiş hissediyordu. Lorens onun saçlarını okşamaya başladı. Brida, riski göze alırsa, aşkı şimdiye kadar tatmadığı bir biçimde yaşayacağından emindi.

Lorens'i öptü. Onun ağzının tadını, dilinin dokunuşunu algıladı. Her anın bilincindeydi ve delikanlının da aynı şeyleri hissettiğim seziyordu; çünkü Güneş Töresi, dünyaya onu ilk kez görüyormuş gibi bakanlara kendini gösterirdi.

"Lorens, seninle burada sevişmek istiyorum."

Lorens'in aklından çeşitli düşünceler geçti; herkese açık bir yolun üzerindeydiler, her an birisi, kendileri gibi kış ortasında buraya gelecek kadar çılgın bir başkası gelebilirdi. Ama bunu yapacak kadar çılgın biri de, belirli güçlerin, bir kez harekete geçtikten sonra durdurulmayacağını anlardı.

Lorens ellerini Brida'nın süveterinin içine sokarak göğüslerini okşadı. Brida kendini iyice bıraktı. Dünyanın güçleri beş duyusunun içine sızıyor ve yoğun, ezici bir enerjiye dönüşüyordu. Kayanın, uçurumun ve denizin

arasında, yukarıda uçan martıların hayatıyla aşağıdaki taşların ölümü arasında yere uzandılar. Ve korkusuzca sevişmeye başladılar; çünkü Tanrı masumları korur.

Artık soğuğu hissetmiyorlardı. Kanları damarlarında öylesine hızla akıyordu ki, Brida da, Lorens de giysilerinin bir kısmını yırtarak çıkardılar. Artık sızı duyulmuyordu; dizler ve sırt taşlı zemine yapıştı, ama bu da nazlarının bir parçası, hazzı bütünleyen bir şey oldu. Brida orgazma yaklaştığını biliyordu, ama dünyayla tamamen bütünleştiği için, kendi bedeni ve Lorens'in bedeni denizle ve taşlarla bütünleştiği için orgazm henüz uzak bir duyguydu. Brida elinden geldiği kadar uzun süre o durumda kaldı, şimdiye kadar hiç yapmamış olduğu şeyleri yaptığını bir yanıyla hayal meyal algılıyordu. O anda kendi benliğiyle yaşamın anlamını bir kez daha buluşturduğunu; bunun Cennet bahçesine dönüş olduğunu, Havva'nın yeniden Adem'in bedeninin içine çekildiğini ve iki yarının bütünleşerek Yaratılış'ı oluşturduğunu hissediyordu.

Sonunda Brida çevresindeki dünyayı daha fazla kontrol edemedi, beş duyusu kendilerini ondan koparıp gidiyor gibiydi ve Brida onlara tutunacak kadar güçlü değildi. Genç kadın kutsal bir yıldırımla çarpılmışçasına duyularının dizginini salıverdi ve dünya, martılar, tuzun tadı, sert toprak, denizin kokusu, bulutlar, hepsi yok oldu; galaksideki en uzak yıldıza ulaşıncaya kadar giderek büyüyen, yayılan, kocaman, altın rengi bir ışık onların yerini aldı.

Brida yavaş yavaş o noktadan aşağı indi ve denizle bulutlar yeniden ortaya çıktı; her şey mutlak bir huzur duygusuyla, dünyayla iletişim halinde olduğu için birkaç saniyeliğine de olsa kendini gösteren bir evrenin huzuruyla doluydu. Brida görünenle görünmeyeni bağlayan yeni bir köprü keşfetmişti ve oraya ulaşan yolu bir daha hiç unutmayacaktı.

Brida ertesi gün Wicca'ya telefon edip olanları anlattı. Wicca bir süre konuşmadı.

Sonunda, "Kutlarım," dedi. "Başardın."

Sonra seks gücünün o andan itibaren, Brida'nın dünyaya bakışını ve dünyayı yaşamasını köklü biçimde değiştireceğini anlattı.

"Artık İlkbahar Noktası kutlamalarına hazırsın. Sadece bir şey daha var."

"Bir şey daha mı? Ama hepsi bu demiştin."

"Bu çok kolay. Bir giysi hayal edeceksin, tören günü giyeceğin giysiyi."

"Ya yapamazsam?

"Yaparsın. En zor kısmını başardın."

Wicca her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirdi. Yeni bir araba aldığını, alışverişe çıkması gerektiğini anlattı. Acaba Brida da onunla gelir miydi?

Brida davet edildiği için onur duydu ve işten erken çıkmak için patronundan izin istedi. Alışveriş yaparken kendisine eşlik etmek için bile olsa, Wicca ona ilk kez yakınlık gösteriyordu. Brida, Wicca'nın öteki öğrencilerinden çoğunun kendi yerinde olmaya can atacaklarını biliyordu.

Belki o gün, Wicca'nın kendisi için ne kadar önemli olduğunu, arkadaş olmalarını ne kadar çok istediğini ona göstermek fırsatını bulabilirdi. Dostlukla manevi arayışı birbirinden ayırmak Brida için zordu: öğretmeni o ana kadar özel yaşamıyla hiç ilgilenmediği için ona kırgındı. Konuşmaları hiçbir zaman, Brida'nın Ay Töresi çerçevesindeki çalışmaları için bilmesi gereken konuların dışına çıkmıyordu.

Kararlaştırdıkları saatte, Wicca üstü açık, kırmızı bir MG'ye oturmuş, kapının önünde bekliyordu. Bir İngiliz klasiği olan arabaya iyi bakılmış, yeniymiş gibi korunmuştu; gövdesi pırıl pırıl parlıyordu, ön panosu cilalı ahşaptı. Brida bunun kaça malolduğu hakkında tahmin yürütmeye bile cesaret edemedi. Bir cadının bu kadar pahalı bir otomobile sahip olabilmesi onu ürküttü. Çocukluğunda, Ay Töresi hakkında bilgisi yokken, cadıların para ve güç elde etmek için şeytanla korkunç anlaşmalar yaptığını anlatan masallar dinlemişti.

Arabaya binerken, "Bu soğukta otomobilin üstü açık gezmek doğru mu?" dedi.

Wicca, "Yazın gelmesini bekleyemedim," dedi. "Sabredemiyorum. Yıllardır böyle bir arabaya binmek için can attım."

Bu iyiydi işte. Wicca hiç değilse bu bakımdan normal insanlar gibiydi.

Sokaklarda dolaşırlarken yaşını başını almış yayalar hayranlıkla arabaya bakıyorlar; erkekler ıslık çalıp, laf atıyorlardı.

Wicca, "Elbiseyi hayal edemediğin için kaygılanman iyi bir işaret," dedi. Oysa Brida telefondaki konuşmalarını çoktan unutmuştu.

"Kuşkulanmaktan hiç vazgeçme. Kuşku duymayı bırakırsan artık ilerlemiyorsun demektir. İşte o noktada Tanrı duruma el koyar ve ayağının altındaki halıyı çekiverir; çünkü seçilmiş kullarının kendilerine gösterilen yolu sonuna kadar izlemelerini sağlamak için Tanrı onları böyle kontrol eder. Gevşemek, tembellik ya da artık her şeyi yeterince bildiğimizi sanmak gibi yanlış bir düşünce yüzünden duracak olursak, Tanrı bizi yolumuza devam etmeye zorlar.

"Öte yandan, kuşkunun elini kolunu bağlamasına da fırsat vermeyeceksin. Doğruyu yaptığından emin olmasan da karar vermen gerektiği zaman karar vereceksin. Bir

karar vereceğin zaman, Ay Töresi'nin benimsediği eski bir Alman atasözünü aklından çıkarmazsan hiç yanlış yapmazsın; o atasözü şöyle der: 'Şeytan ayrıntıda gizlidir.' Bu atasözünü hatırlarsan, yanlış bir kararı doğruya dönüştürebilirsin."

Wicca birden bir garajın önünde durdu.

"O atasözüyle ilgili bir de batıl inanç vardır," dedi. "Şeytan sadece ihtiyacımız olduğunda yardıma gelir derler. Bu arabayı daha yeni aldım ve şeytan ayrıntıda gizli."

Teknisyen yaklaşırken Wicca da arabadan indi.

"Arabanın üstünü kapatma kolu mu kırıldı hanımefendi?"

Wicca cevap vermedi. Adama arabayı elden geçirmesini söyledi; usta çalışırken iki kadın sıcak çikolata içmek için karşıdaki kafeye girdiler.

Wicca garaja bakarak, "Ustanın ne yaptığına bak," dedi. Adam motor kapağını açmış, hiç kıpırdamadan motora bakıyordu.

"Hiçbir şeye elini sürmüyor. Öylece bakıyor. Bu işi yıllardır yapıyor ve arabanın özel bir dille kendisiyle konuştuğunu biliyor. Şu anda mantığı değil, sezgileri iş başında."

Usta birden motorun belirli bir yerine uzandı ve orayı kurcalamaya başladı.

Wicca, "Arızayı buldu," dedi. "Boşuna zaman harcamadı, çünkü onunla motor arasında kusursuz bir iletişim var. Tanıdığım bütün iyi teknisyenler hep böyledir."

Brida, "Benim tanıdığım ustalar da öyledir," diye düşündü. Ama şimdiye kadar adamların nereden işe başlayacaklarını kestiremedikleri için hiçbir şey yapmadan öyle bakıp durduklarını sanmış ve her seferinde doğru yerden işe koyulduklarına da dikkat etmemişti.

"Madem yaşamlarında Güneş'in bilgeliği var, öyleyse neden Evren'in temel sorularını kavramaya çalışmıyorlar? Neden araba tamir etmeyi ya da bir barda kahve servisi yapmayı yeğliyorlar?"

"Peki, izlediğimiz bir yol olduğu ve kendimizi bu yola

adadığımız için. Evren'i başkalarından daha iyi kavrayabildiğimizi nereden çıkarıyorsun?

"Benim pek çok öğrencim var. Hepsi de acıklı filmlerde ağlayan, ölümün bir son olmadığını bildikleri halde çocukları eve gecikirse kaygılanan sıradan insanlar. Cadılık, Yüce Akla yakınlaşmanın sadece bir yoludur, ama işini aşkla şevkle yaparsan yaptığın iş ne olursa olsun, seni o yola götür. Biz cadılar Dünyanın Ruhu ile konuşabiliriz, Ruh-eşimizin sol omzu üzerindeki ışık noktasını görebiliriz, mumun alevinde ve sessizliğinde sonsuzluğu düşünebiliriz, ama araba motorundan anlamayız. Teknisyenlerin bize ne kadar ihtiyacı varsa, biz de onlara o kadar muhtacız. Onlar görünmeyene ulaşan köprüyü bir araba motorunda bulurlar, biz Ay Töresi'nde bulduruz, ama köprü aynı görünmeyen âleme bağlanır.

"Sen kendine düşeni yap, başkalarının ne yaptığını kafana takma. Tanrı'nın onlarla da konuştuğuna ve onların da yaşamın anlamını keşfetmek için senin kadar çaba gösterdiğine inan, yeter."

Garaja gittiklerinde, teknisyen "Neredeyse kopmak üzere olan motor kayışı dışında arabada arıza yok," dedi, "ama kayış kopsaydı başınıza büyük iş açardı."

Wicca onarım ücreti için biraz pazarlık etti, ama atasözünü hatırladığına memnundu.

Dublin'de başlıca mağazaların yer aldığı caddelerden birine gittiler, burası Brida'nın egzersiz için hayal etmekle görevlendirildiği yerdi. Konuşma ne zaman kişisel konulara yönelse Wicca belirsiz ya da üstünkörü cevaplar veriyordu, ama -fiyatlar, giysiler, kaba davranan mağaza tezgâhtarları gibi- önemsiz şeyleri konuşurken coşuyordu. Wicca'nın o gün aldığı her şey ince bir zevki ve zarafeti gösteriyordu.

Brida, herhangi bir kişiye harcadığı parayı nereden bulduğunu sormanın yakışık almayacağını biliyordu, ama o kadar meraklanmıştı ki, bu en temel nezaket kuralını çiğneyecekti neredeyse.

Sonunda bir Japon lokantasına gittiler, bir tabak suşi söylediler.

Wicca, "Tanrı yiyeceklerimizi kutsasın," dedi. "Hepimiz bilinmeyen bir denizdeki denizcileriz, Tanrı bu gizemi kabullenecek cesareti bahşetsin bizlere."

Brida, "Ama sen Ay Töresi'nin Hocası'sın, dedi. "Cevapları bilirsin."

Wicca bir an gözlerini yemeğe dikerek daldı. Sonra konuştu:

"Ben bugünle geçmiş arasında gidip gelmeyi biliyorum, ruhlar âlemini biliyorum, hiçbir dildeki hiçbir sözcüğün tanımlayamayacağı kadar şaşırtıcı güçlerle iletişim kurdum. Hatta belki de insan ırkını şu anda bulunduğu noktaya getiren yolculuğun sessiz bilgisine de sahip olduğumu söyleyebilirim.

"Ama bütün bunları bildiğim ve bir Hoca olduğum için, varoluşumuzun temel nedenini hiç bilemeyeceğimizi

de biliyorum. Bu noktaya nasıl, nereden ve ne zaman geldiğimizi bilebiliriz, ama neden ve niçin geldiğimiz sorusu her zaman cevapsız kalacaktır. Evren'in Yüce Mimarı'nın amacını, sadece Kendisi bilir, başka hiç kimse bilemez."

Bir sessizlik oldu.

"Şu anda biz burada yemek yerken, bu gezegendeki insanların yüzde doksan dokuzu o soruya kendilerince bir yanıt bulmaya çalışıyor. Neden buradayız? Çoğu kişi sorunun cevabını dinde ya da materyalizmde bulduklarını sanır. Diğerleri umutsuzluğa kapılarak ömürlerini ve paralarını bütün bunların anlamını kavrayabilmek için harcar. İçlerinden birkaçı da soruya cevap aramaya boş vererek, sonuçlarını düşünmeden günübirlik yaşarlar.

"Yalnızca cesur olanlar, Güneş ve Ay Törelerini anlayanlar, tek cevabın BİLMİYORUM demek olduğunu bilirler.

"Bu ilk başta ürkütücü görünebilir; dünyayı, dünyevi şeyleri ve varoluşumuz konusundaki kendi yorumumuzu irdelerken bizi son derece kırılgan bir duruma getirir. Ama o ilk korkuyu bir kez yendikten sonra, mümkün olan tek çözüme, hayallerimizi izlemeye alışırız. Hep atmak istediğimiz adımları atabilecek cesarete sahip olmak, Tanrı'ya inandığımızı göstermenin bir yoludur.

"Bunu kabullendiğimiz anda yaşam kutsal bir anlam kazanır; o zamana kadar çok sıradan bir yaşam sürmüş olan Bakire Meryem'e günün birinde bir yabancı gelerek müjdeyi verdiğinde Meryem'in duyduğu duygunun aynısını biz de yaşarız. Bakire Meryem, 'Bana dediğin gibi olsun,'[1] dedi. Çünkü bir insanoğlunun yapabileceği en yüce şeyin Gizem'i kabullenmek olduğunu anlamıştı."

Yine uzun bir sessizlikten sonra Wicca çatalını bıçağını alıp yemeğini yemeye devam etti. Brida ona baktı, onun yanında olmaktan gurur duyuyordu. Wicca'nın parasını nasıl kazandığı, birine âşık olup olmadığı ya da birini kıskanıp kıskanmadığı gibi hiçbir zaman sormayacağı sorular artık kafasını kurcalamıyordu. Gerçek bilgelerin,

[1] "Ben Rab'bin kuluyum. Bana dediğin gibi olsun." Luka İncili 1:38. (Ç.N.)

ömürlerini olmayan bir cevabı aramakla geçiren, böyle bir cevap olmadığını anlayınca kendileri bir cevap uydurmaya kalkmayan gerçek bilgelerin ruhlarının yüceliğini düşündü. O bilgeler bir yanıt uydurmak yerine, asla anlayamayacakları bir Evren'de alçakgönüllülükle yaşamaya devam etmişlerdi. O evrene gerçekten katılabilmelerinin tek yolu, kendi arzularının, kendi hayallerinin peşinden gitmekti, çünkü insan ancak bu yolla Tanrı'nın bir aracı olabilirdi.

"Öyleyse bir cevap aramaya uğraşmanın amacı nedir?"

"Cevap aramıyoruz, olduğu gibi kabulleniyoruz: o zaman yaşam çok daha yoğun, çok daha parlak oluyor çünkü yaşadığımız her anın, attığımız her adımın birey olarak bizleri aşan bir anlamı olduğunu biliyoruz. Zaman ve uzam içinde bir yerlerde bu sorunun bir cevabı *olduğunu* anlıyoruz. Burada bulunuşumuzun bir nedeni olduğunu ve bu kadarını bilmenin bize yettiğini fark ediyoruz.

"Karanlık Gece'ye inançla dalıyoruz, eski simyacıların Kişisel Efsanemiz dediği şeyi yerine getiriyoruz, daima bize yol gösterecek bir el bulunduğunu ve bunu kabul edip etmemenin sadece bize bağlı olduğunu bilerek, yaşadığımız her ana kendimizi bütün benliğimizle bırakıyoruz."

O gece Brida, yaşıyor olmanın mucizesine kendini kaptırarak saatlerce müzik dinledi. Sevdiği yazarları düşündü. Onlardan biri -İngiliz şair William Blake- bir tek cümleyle ona bilgeliği arayacak inancı aşılamıştı.

Şimdi gerçek olan bir zamanlar yalnızca hayalimizdi.

Yerine getirmesi gereken ritüellerden birinin zamanı gelmişti. Birkaç dakikayı mumu seyredip düşünerek geçirmesi gerektiğinden, Brida küçük mihrabın önüne oturdu. Bu düşünme süreci, onu Lorens'le kayaların arasında seviştiği güne götürdü. Bulutlara kadar yükselerek ve dalgalara kadar alçalarak uçan martılar vardı.

Balıklar, kendi dünyalarına dalan ve daldıkları hızla da çıkan bu gizemli yaratıkların uçmayı nasıl becerdiklerini kendi kendilerine sormuş olmalıydılar.

Kuşlar da avlayıp yedikleri ve dalgaların altında yaşayan o yaratıkların su altında soluk almayı nasıl becerebildiklerini kendi kendilerine sormuş olmalıydılar.

Kuşlar yaşıyorlardı, balıklar da yaşıyorlardı. Evrenleri ise arada bir çarpışıyordu, ama birbirlerinin sorularını yanıtlayamıyorlardı. Yine de her ikisinin de soruları ve o soruların da cevapları vardı.

Brida karşısındaki mum alevine baktı ve sihirli bir atmosfer çevresini kuşatmaya başladı. Bu her zaman olan bir şeydi, ama o gece duyguları daha yoğundu.

Brida bir soru sorabiliyorsa, bir başka Evren'de bir yanıt olduğu için yapabiliyordu bunu. O cevabı kendi bil-

mese bile, bilen biri vardı. Brida'nın yaşamın anlamını anlamasına gerek yoktu; o anlamı kavrayan birini bulmak yeterliydi; sonra onun kolları arasında uyur, kendisinden daha güçlü birinin onu bütün kötülüklerden, bütün tehlikelerden koruduğunu bilerek bir çocuk gibi derin uykuya dalabilirdi.

Ritüel sona erince, Brida o ana kadar attığı adımlar için kısa bir şükran duası okudu. Büyü hakkında soru sorduğu ilk insan ona Evren'i açıklamaya kalkmadığı, tam tersine onu bütün geceyi karanlık bir ormanda geçirmeye zorladığı için şükran duyuyordu.

Oraya gitmek ve kendisine öğrettiği her şey için ona teşekkür etmek istiyordu.

Ne zaman o adamı aramaya gitse, bir şeyler bulmaya çalışıyordu; o bir şeyleri bulunca da adama veda bile etmeden çekip gidiyordu. Oysa Büyücü, gelecek İlkbahar Noktası'nda geçmeyi beklediği kapıyı göstermişti ona. Brida'nın da hiç değilse bir "Teşekkür ederim," demesi gerekirdi.

Hayır, ona âşık olmaktan korkmuyordu. Lorens'in gözlerinde kendi ruhunun gizli yanıyla ilgili bir şeyler okumuştu ve bir elbiseyi hayal etme konusunda kuşkuları olsa da, iş aşka gelince kafasında her şey açık seçikti.

Oturdıkları zaman, Brida Büyücü'ye "Davetimi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi. Brida'nın adamın gözlerindeki o tuhaf ışığı ilk gördüğü yerde, köyün tek barında oturuyorlardı.

Büyücü bir şey söylemedi. Kızın enerjisinin çok değiştiğini, o Gücü uyandırmayı kesinlikle başarmış olduğunu fark etti.

"Beni ormanda yalnız bıraktığın gece, ya sana teşekkür etmek ya da seni lanetlemek için geri geleceğime söz verdim. Kendi yolumu bulduğum zaman geri geleceğime söz verdim. Ama iki sözümü de tutmadım. Hep senden yardım istemeye geldim, sen de beni hiç geri çevirmedin. Belki bunu söylemem küstahlık olacak, ama benim için Tanrı'nın aracı rolünü oynadığını bilmeni ve bu gece benim konuğum olmanı istiyorum."

Brida tam iki kadeh viski söyleyecekken, Büyücü ayağa kalktı, bara gitti, elinde iki şişeyle, bir şişe şarap, bir şişe maden suyu ve iki kadehle geri geldi.

"Eski Perslerde," diye başladı, "İki kişi birlikte içecekleri zaman biri, genellikle de parayı ödeyecek olan, Gecenin Kralı seçilirdi."

Büyücü, sesinin titremediğinden pek emin değildi. O bir âşıktı ve Brida'nın enerjisi de değişmişti.

Şarapla maden suyunu kızın önüne koydu.

"Konuşmanın niteliğini belirlemek Gecenin Kralı'na düşerdi. Eğer içilecek ilk kadehe şaraptan çok su koyarsa, ciddi şeyler konuşmak istediği anlaşılırdı. Şarapla suyu yarı yarıya koyarsa hem ciddi hem de keyifli konulardan söz edecekleri anlamı çıkardı. Son olarak da kadehi şarap-

la doldurup üzerine sadece birkaç damla su eklerse, gece rahat ve eğlenceli olurdu."

Brida kadehleri tepesine kadar şarapla doldurup her birine sadece bir damla su kattı.

Tekrar, "Sana teşekkür etmeye geldim," dedi. "Bana yaşamın bir inanç işi olduğunu ve arayışa başlamaya değer olduğumu öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu öğrettiklerin, seçtiğim yolda bana çok yardımcı oldu."

Birinci kadehleri çabucak bitirdiler. Büyücü gergin olduğu için hızla içmişti. Brida da gevşemiş olduğu için.

Brida, "Sadece ciddi olmayan, hafif konulardan konuşacağız, tamam mı?" dedi.

Büyücü, Brida'ya Gecenin Kralı o olduğuna göre, ne konuşulacağına da onun karar vermesi gerektiğini söyledi.

"Senin özel yaşamınla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum. Wicca'yla bir ilişkin olup olmadığını bilmek istiyorum."

Büyücü başını sallayarak olumladı. Brida müthiş bir kıskançlıkla ürperdi. Ama Büyücü'yü mü, yoksa Wicca'yı mı kıskandığını kestiremiyordu.

Büyücü, "Ama birlikte yaşamayı hiç düşünmedik," dedi. İkisi de iki Töre'yi biliyor ve ikisi de birbirlerinin Ruh-eşi olmadıklarını anlıyordu.

Brida, "Işık noktasını nasıl göreceğimi öğrenmek istemedim," diye düşündü, ama şimdi bunun kaçınılmaz olduğunu görüyordu. Cadılar arasındaki aşk, demek böyle oluyordu.

Biraz daha içki içti. Hedefine yaklaşıyordu; İlkbahar Noktası'na bir şey kalmamıştı, kendisi de artık gevşeyebilirdi. Kendisine içkiyi fazla kaçırma hakkını tanımayalı uzun bir süre olmuştu, ama şimdi tek yapması gereken bir giysi hayal etmekti.

Konuşmayı, içmeyi sürdürdüler. Brida yeniden Wicca konusunu açmak istiyor, ama önce Büyücü'nün biraz

daha gevşemesini bekliyordu. Kadehleri hiç boş bırakmıyordu; bu kadar ufak bir köyde yaşamanın zorluklarından söz ederlerken birinci şişeyi bitirdiler. Oralılar Büyücü'nün şeytanla ilintisi olduğuna inanıyorlardı.

Brida, Büyücü'nün gözünde önemli biri olduğuna seviniyordu, adam çok yalnız olmalıydı. Belki köyde hiç kimse onunla nezaketen hatır sormak dışında bir şey konuşmuyordu. Bir şişe daha açtılar. Brida, bütün gününü Tanrı'yla konuşabilmek için ormanda geçiren Büyücü'nün, gerektiğinde içip sarhoş olabileceğini de görünce şaşırdı.

İkinci şişenin sonuna geldiklerinde Brida karşısında oturan adama teşekkür etmek için oraya geldiğini çoktan unutmuştu. Onunla ilişkisinin her zaman örtülü bir meydan okuma olduğunu ancak şimdi fark ediyordu. Büyücü'yü sıradan biri olarak görmek istemiyor, ama öyle yorumlamaya da ürkütücü bir biçimde yaklaşıyordu. Oysa kendisini bir ağacın tepesindeki kulübeye çıkaran ve saatlerce günbatımını seyreden akıllı erkek görüntüsünü tercih ederdi.

Büyücü'nün nasıl bir tepki vereceğini merak ederek Wicca'dan söz etmeye başladı. Wicca'nın ne kadar mükemmel bir Hoca olduğundan, şu ana kadar bilmesi gerekenleri nasıl öğrettiğinden dem vuruyor; ama öğrendiklerini öteden beri bilirmiş havasında, kurnazca söylüyordu bunları.

Büyücü, "Ama sen zaten biliyorsun," dedi. "Bu Güneş Töresi."

Brida, "Wicca'nın iyi bir Hoca olduğunu kabul etmeye yanaşmayacak," diye düşündü. Bir kadeh şarap daha içti, Hocasından bahsetmeyi sürdürdü, ama Büyücü başka bir yorum yapmadı.

Brida onu kışkırtmak umuduyla, "Bana ikinizden söz et," dedi. Oysa bilmek istemiyordu, gerçekten istemiyordu, ama adamın tepkisini anlamanın en iyi yolu buydu.

"Bir gençlik aşkıydı. Biz sınır tanımayan bir kuşağın, Beatles ve Rolling Stones kuşağının gençleriydik."

Brida bunu duyunca şaşırdı. Şarap onu gevşeteceği-

ne, gerginleştiriyordu. Kafasındaki soruları sormayı hâlâ istiyordu, ama aldığı yanıtların hoşuna gitmediğini seziyordu.

Büyücü, onun duygularını fark etmeden, "O sırada tanıştık," diye devam etti. "İkimiz de kendi yolumuzu arıyorduk ve aynı Hoca'ya gidince yollarımız kesişti. Güneş Töresi'ni de, Ay Töresi'ni de birlikte öğrendik ve ikimiz de kendi yolumuzda Hoca olduk."

Brida konuyu sürdürmeye karar verdi. İki şişe şarap iki yabancıyı çocukluktan beri arkadaşmışlar gibi yakınlaştırabilir, şarap insana cesaret verir.

"Neden ayrıldınız?"

Bu sefer Büyücü bir şişe şarap söyledi. Brida bunu görünce daha da gerildi. Büyücü'nün Wicca'ya hâlâ âşık olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordu.

"Ruh-eşleri konusunu öğrendiğimiz zaman ayrıldık."

"Ruh-eşinizin gözlerindeki o özel ışık konusunu öğrenmemiş olsaydınız hâlâ birlikte olur muydunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece birlikteliğimizi sürdürseydik, sonucun ikimiz için de iyi olmayacağını biliyorum. Yaşamı ve Evren'i ancak Ruh-eşimizi bulduğumuz zaman anlayabiliriz."

Brida bir an ne diyeceğini bilemeden durakladı. Konuşmayı Büyücü sürdürdü.

Üçüncü şişeden bir yudum aldıktan sonra, "Hadi gidelim," dedi. "Yüzüme rüzgârın ve soğuğun vurmasına ihtiyacım var."

Brida, "Sarhoş oluyor," diye düşündü. "Hem de korkuyor. Kendisiyle övünç duydu, içkiye Büyücü'den daha dayanıklıydı, hiç değilse kendine hâkim olamamaktan korkmuyordu. O gece eğlenmek niyetiyle gelmişti.

"Biraz daha oturalım. Hem bu Gecenin Kralı benim."

Büyücü bir kadeh daha içti, ama daha fazlasını kaldıramayacağını, sınıra dayandığını biliyordu.

Brida meydan okurcasına, "Sen bana benimle ilgili

bir şey sormadın," dedi. "Hiç mi merak etmiyorsun? Yoksa içimi okumak için güçlerini mi kullanıyorsun?"

Brida bir an fazla ileri gittiğini hissetti, ama bu düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı. Sadece Büyücü'nün gözlerinde bir değişiklik olduğunu fark etti, gözlerinde şimdi bambaşka bir parıltı vardı. Brida'nın içinde bir şeyler açılır gibi oldu; daha doğrusu bir duvarın yıkıldığı duygusuna kapıldı, bu o andan sonra her şeyin olabileceği duygusuydu. Geçen seferki buluşmalarını, Büyücü'nün yanında kalmak isteyişini, adamın soğuk tavrını anımsadı. Aslında o gece oraya teşekkür etmeye değil, intikam almaya gittiğini; o Gücü bir başka erkekle, sevdiği bir erkekle keşfettiğini söylemeye gittiğini fark etti.

"Neden intikam almak istiyorum? Neden ona öfkeleniyorum?" diye merak etti, ama şarap o sorulara tutarlı cevap vermesini engelliyordu.

Büyücü, karşısında oturan genç kadına bakıyordu ve Gücünü gösterme arzusu kafasında bir beliriyor, bir kayboluyordu. Uzun yıllar önce, buna çok benzeyen bir gecede bütün yaşamı değişmişti. O dönem Beatles'ın ve Rolling Stones'un devri olabilirdi, ama çevrede bilinmeyen güçleri, onların inanmayı akıllarından geçirmedikleri güçleri arayan insanlar da vardı. Bu insanlar sihirli güçlerden yararlanırlar, ama kendilerinin o güçlerden daha güçlü olduğuna inanırlar ve canları sıkılınca Töre'den ayrılabileceklerini sanırlardı. Büyücü de onlardan biriydi. Ay Töresi kanalıyla kutsal âleme girmiş, ritüelleri öğrenmiş, görünenle görünmeyeni birleştiren köprüden geçmişti.

Önce kimseden yardım almadan, kitaplardan bilgi edinen bir amatör olarak bu güçlerle ilgileniyordu. Sonra Hocasıyla tanıştı. Hocası ilk buluşmalarında Güneş Töresi aracılığıyla öğrenmesini öğütlediyse de Büyücü bunu istemedi. Ay Töresi daha ilginçti; eski ritüellerin uygulanmasını ve zamanın bilgeliğini kapsıyordu. Bunun üzerine Hocası, belki de onu sonunda Güneş Töresi'ne götürecek yolun bu olduğunu söyleyerek ona Ay Töresi'ni öğretti.

O zamanlar Büyücü kendisinden, yaşamdan, zaferlerinden çok emindi. Önünde parlak bir kariyer fırsatı vardı ve Büyücü hedeflerine ulaşmak için Ay Töresi'nden yararlanmaya niyetliydi. Bunu yapabilmesi için, büyücülüğün kurallarına göre önce Hoca olması ve Ay Töresi'nin bütün Hocalarına konulmuş olan sınırı aşmaması, yani bir başkasının özgür iradesine asla karışmama sınırını çiğnememesi gerekliydi. Sihirli bilgisini kullanarak dünyada kendine bir yol açabilirdi; ama yolunun üzerinde oldukla-

rı için hiç kimseyi ortadan kaldıramaz ya da onları kendi yolunu izlemeye zorlayamazdı. Bu, Töre'nin şart koştuğu tek kısıtlama, meyvesini yiyemeyeceği tek ağaçtı.

Büyücü, Hocasının öğrencilerinden bir kadına, kadın da ona âşık oluncaya kadar her şey yolunda gitti. İkisi de Töreleri biliyorlardı; Büyücü kendisinin o kadının erkeği olmadığını, kadın da onun kadını olmadığını biliyordu. Yine de aşka teslim oldular ve zamanı gelince ayrılmayı hayatın akışına bıraktılar. Bu durum, onların tutkusunu azaltacağına, her anı beraberliklerinin son anıymış gibi coşkuyla yaşamalarına neden oldu ve aşkları, sırf öleceksiz için ölümsüzleşen şeylerin yoğunluğuna ulaştı.

Sonra bir gün, kadın başka bir adamla tanıştı. Bu adamın ne Törelerden haberi vardı, ne sol omzunun üzerinde bir ışık noktası, ne de gözlerinde Ruh-eşi olduğunu gösteren özel bir parıltı. Ne var ki, aşk mantık dinlemez ve kadın âşık oldu; onun açısından Büyücü ile beraberliğinin sonu gelmişti.

Kapıştılar, kavga ettiler; Büyücü yalvardı yakardı. Bütün âşıklar gibi o da kendini küçülten, hiçe sayan her şeyi yaptı. Umut, korku, kabullenme gibi hiç öğrenmeyeceğini sandığı şeyleri öğrendi. "Adamın sol omzunda ışık noktası yok, sen kendin söyledin," diye diretti. Ama kadın oralı olmadı. Sonunda gerçek Ruh-eşini bulmadan önce başka erkekleri tanımak, hayatını yaşamak istediğini söyledi.

Büyücü duyduğu acıya bir sınır koydu. O sınıra varınca kadını tamamen unutacaktı. Artık anımsayamadığı bir nedenle o sınıra vardı; ama kadını unutmak yerine, Hocasının haklı olduğunu -duyguların yaban atlarına benzediğini ve onları kontrol edebilmek için bilgelik gerektiğini keşfetti. Tutkusu, onca yıldır Ay Töresi'nden öğrendiklerinden daha güçlüydü; öğrendiği bütün irade kontrolü yöntemlerinden daha güçlüydü; bulunduğu yere gelmek için boyun eğdiği katı disiplinden daha güçlüydü. Tutku kör bir güçtü ve kulağına o kadını kaybetmemesini fısıldayıp duruyordu.

Büyücü kadına hiçbir şey yapamazdı; o da kendisi

gibi bir Hoca'ydı ve mesleğini, bazılarını şanla şöhretle, bazılarını alevlerle, acılarla yaşadığı pek çok reenkarnasyonda öğrenmişti. Kendini savunmasını bilirdi.

Dahası, bu korkunç mücadelede bir de üçüncü kişi vardı. Kaderin gizemli ağına, Büyücülerin de Cadıların da anlayamayacağı o gizemli ağa yakalanmış bir adam vardı. Belki de o kadına kendisi kadar âşık olan sıradan bir adam, kadını mutlu etmek isteyen ve bunun için elinden geleni yapmaya hazır olan bir adam. Tanrı'nın gizemli planlarıyla, Ay Töresi'ni bilen bir erkekle kadının arasındaki savaşın ortasına atılmış sıradan bir adam.

Büyücü, duyduğu acıya daha fazla dayanamayacağını anladığı bir gece, yasak meyveyi yedi. Zaman'ın bilgeliğinden öğrendiği bilgiyi ve gücü kullanarak o adamı sevdiği kadının hayatından çıkardı.

Büyücü, kadının bunu anlayıp anlamadığını şimdiye kadar öğrenemedi; büyük bir olasılıkla kadın bu yeni zaferinden bıkmış ve adamın gitmesine aldırmamış olabilirdi. Ancak, Büyücü'nün Hocası olanları biliyordu. Hoca her zaman her şeyi bilirdi ve Ay Töresi, Kara Büyü yapan, özellikle de insan duygularının en önemlisi ve en kırılganı olan Aşk'ı etkilemek için bu büyüyü yapan Yeni Üyeleri kesinlikle bağışlamazdı.

Büyücü, Hocasına karşı çıkınca, ettiği kutsal yemini bozmanın olanaksız olduğunu anladı. Kontrol edebileceğini ve kullanabileceğini sandığı güçlerin kendisinden çok daha güçlü olduğunu anladı. Seçtiği yolda olduğunu, ama bu yolun başka hiçbir yola benzemediğini anladı. Ve o reenkarnasyonda o yolu hiç terk edemeyeceğini de anladı.

Yaptığı yanlışın bedelini ödemek zorundaydı; o bedel de, Aşk onun yeniden bir Hoca'ya dönüştüğüne inanıncaya kadar, zehirlerin en acımasızını -yalnızlığı- içmekti. Ancak o zaman kendi eliyle yaraladığı Aşk onu yeniden özgürlüğüne kavuşturacak ve sonunda Ruh-eşini ona gösterecekti.

"Sen bana benimle ilgili bir şey sormadın. Hiç mi merak etmiyorsun? Yoksa içimi okumak için güçlerini mi kullanıyorsun?"

Büyücü'nün, olacakları Güneş Töresi'ndeki gibi kendi haline bırakmak ya da Brida'ya ışık noktasından söz edip kaderin işine karışmak kararını vermesine yetecek kadar kısa bir anda, sadece bir saniyede, geçmişi aklından geçti.

Brida cadı olmak istiyordu, ama henüz o karşı konulmaz arzuyu duymuyordu. Büyücü ona gerçeği açıklama noktasına çok yaklaştığı, ağacın tepesindeki o kulübeyi anımsadı; şimdi de bunu yapmaya can atıyordu, çünkü kendini kaptırıp koyuverdiği için Şeytan'ın ayrıntıda gizli olduğunu unutmuştu. Hepimiz kendi kaderimizin efendisiyiz. Aynı yanlışları kolayca tekrarlayabiliriz. Hayatın büyük bir cömertlikle bize sunduğu ve çok arzuladığımız her şeyden kolayca kaçabiliriz.

Ya da kendimizi Yüce Tanrı'ya teslim eder, O'nun elini tutar ve hayallerimizin tam doğru anda gerçekleşeceğine inanarak onlara ulaşmak için savaş verebiliriz.

Büyücü, "Hadi gidelim," dedi. Brida bu kez onun ciddi olduğunu görebiliyordu.

Genç kadın hesabı ödemekte ısrarcı oldu, nasıl olsa Gecenin Kralı oydu. Paltolarını giyip dışarıya çıktılar, soğuk azalmıştı -birkaç hafta içinde ilkbahar gelecekti.

Otobüs durağına gittiler. Birkaç dakika içinde kalkacak bir otobüs vardı. Soğuk havaya çıkınca Brida'nın gerginliği, bir türlü açıklayamadığı bir şaşkınlığa, bir kafa karışıklığına bıraktı yerini. O otobüse binmek istemiyor-

du; her şey yanlıştı; o gecenin temel hedefine ulaşmayı kesinlikle becerememişti ve gitmeden önce her şeyi düzeltmeliydi. Oraya Büyücü'ye teşekkür etmeye gelmişti, oysa hâlâ bundan önceki iki seferde davrandığı gibi davranmaya devam ediyordu.

Midesinin bulandığını söyleyerek otobüse binmedi.

On beş dakika sonra bir otobüs daha geldi.

Brida, "Gitmek istemiyorum," dedi. "Çok fazla içtiğim ve kendimi iyi hissetmediğim için değil, her şeyi berbat ettiğim için gitmek istemiyorum. Sana gerektiği gibi teşekkür bile edemedim."

Büyücü, "Bu son otobüs," dedi.

"Pahalıya da patlasa, daha sonra taksiye biner giderim."

Otobüs kalkınca, Brida gitmediğine pişman oldu. Kafası iyice karışmıştı. Ne istediğini bilmiyordu. "Sarhoşum," diye düşündü; sonra "Biraz yürüyelim," dedi. "Ayılmam gerek."

Sokak lambalarının yandığı ve bütün pencerelerin karanlık olduğu köyün boş sokaklarında dolaştılar. Brida, "Böyle bir şey olamaz. Lorens'in gözlerinde o parıltıyı gördüm, yine de burada bu adamın yanında kalmak istiyorum," diye düşünüyordu. Büyücülükte öğrendiklerini ve yaşadığı deneyimleri hak etmeyen, sıradan, kararsız, dönek bir kadındı. Kendinden utanıyordu: Birkaç kadeh şarap içince, Lorens -yani Ruh-eşi- ve Ay Töresi'nde bütün öğrendikleri bir anda önemlerini yitirmişti. Brida hata edip etmediğini, Lorens'in gözlerindeki parıltının Güneş Töresi'nde sözü edilen parıltı olup olmadığını merak etti. Hayır, kendini kandırmaktan başka bir şey yapmıyordu; hiç kimse Ruh-eşinin gözündeki parıltıda yanılmazdı.

Daha önce hiç tanımasa bile, Lorens'le kalabalık bir tiyatroda karşılaşacak olsa, göz göze geldikleri anda onun hayatının erkeği olduğunu kesinlikle anlardı. Ona yaklaşmanın bir yolunu bulur, Lorens de bu yakınlaşmayı sevinçle karşılardı; çünkü Töreler hiç yanlış yapmazdı: Sonunda Ruh-eşleri birbirlerini mutlaka bulurlardı. Brida

Ruh-eşleriyle ilgili hiçbir şey bilmediği zamanlar, insanların açıklayamadıkları bir olgudan söz ettiklerini sık sık duymuştu: İlk Görüşte Aşk.

Brida durdu.

Yine, "Sarhoşum," diye düşündü. Bütün bunları unutmalı, taksiye yetecek kadar parası olup olmadığına bakmalıydı. Bu önemliydi.

Ama Büyücü'nün gözlerindeki parıltıyı, onun Ruh-eşi olduğunu gösteren ışığı görmüştü.

Büyücü. "Benzin soldu," dedi. "İçkiyi fazla kaçırdın galiba."

"Birazdan geçer. Atlatıncaya kadar şurada oturalım. Sonra eve dönerim."

Bir banka oturdular, Brida çantasını karıştırıp para arıyordu. Ayağa kalkabilir, bir taksi bulup bir daha dönmemecesine buradan gidebilirdi; bir Hocası vardı ve kendi yolunda nasıl yürüyeceğini biliyordu. Ruh-eşini de biliyordu; şimdi kalkıp gitmeye karar verirse, Tanrı'nın ona verdiği görevi yine de yerine getirmeye devam edecekti.

Daha yirmi birinde olabilirdi, ama aynı reenkarnasyonda iki Ruh-eşiyle karşılaşmanın olası olduğunu ve bunun sonucunun da acı ve çile demek olduğunu biliyordu.

Bunu nasıl önleyebilirdi?

"Eve gitmiyorum," dedi. "Burada kalıyorum."

Büyücü'nün gözleri parladı, bir zamanlar sadece umut olan, şimdi gerçek oluyordu.

Yürümeye devam ettiler. Büyücü, Brida'nın aurasının defalarca renk değiştirmesini seyrediyor ve doğru yolda yürümesi için dua ediyordu. Ruh-eşinin ruhunu derinden sarsan fırtınaları ve depremleri anlıyordu, ama bunun dönüşümlerin doğasında olduğunu da biliyordu. Yeryüzü ve yıldızlar ve insanoğlu işte böyle değişip dönüşürdü.

Köyden çıktılar; kırda, her zaman buluştukları dağlara doğru yürürken Brida durmalarını söyledi.

Nedenini bilmeden, bir buğday tarlasına giden patikaya saparak, "Bu yoldan gidelim," dedi.

Bir anda, doğanın güçlerini duyumsamak ve dünyanın yaratılışından bu yana gezegendeki bütün güzel yerlerde yaşamış olan dost ruhları algılamak geldi içinden. Gökyüzünde kocaman bir ay parlıyor, patikayı ve çevredeki kırları aydınlatıyordu.

Büyücü tek söz söylemeden onu izledi. Yüreğinin derinlerinde, inancını sürdürdüğü ve dualarının kabul edilmesinden hemen önce neredeyse tekrarlamak üzere olduğu aynı yanlışa düşmekten kendisini koruduğu için Tanrı'ya şükretti.

Ay ışığının gümüşi bir denize çevirdiği buğday tarlasının içinde yürüdüler. Brida bir sonraki adımının ne olacağını kestiremeden, amaçsızca yürüyordu. İçindeki bir ses, yola devam etmesini, ataları kadar güçlü olduğunu, kaygılanmamasını, çünkü atalarının onun adımlarına yol gösterdiğini ve onu Zamanın Bilgeliği'yle koruduğunu söylüyordu.

Tarlanın ortasında durdular. Çevreleri dağlarla ku-

şatılmıştı, o dağlardan birinde günbatımının çok güzel göründüğü bir kaya vardı; ayrıca bütün ağaçlardan daha yüksekte bir avcı kulübesi vardı ve genç bir kadının bir gece karanlıkla ve korkuyla yüzleştiği yer de o dağlardaydı.

Brida, "Hazırım," diye düşündü. "Hazırım ve koruma altında olduğumu biliyorum." Evinde her zaman yanan ve onun Ay Töresi'yle bağını mühürleyen mumu gözlerinin önüne getirdi.

Sonra durarak, "Burası iyi," dedi.

Bir dal parçası aldı, Hocasının öğrettiği kutsal adları sayarak o dalla yere büyük bir daire çizdi. Tören hançeri yanında değildi, kutsal nesnelerden hiçbiri yanında değildi, ama ataları oradaydılar ve kazığa bağlanarak ateşte yanmamak için mutfak gereçlerini kutsadıklarını söylüyorlardı ona.

Brida, "Bu dünyadaki her şey kutsaldır," dedi. O dal parçası da kutsaldı.

Büyücü, "Evet, öyledir," diye cevap verdi. "Bu dünyadaki her şey kutsaldır ve bir tek kum tanesi görünmeyene uzanan köprü olabilir."

Brida, "Ama şu anda görünmeyene açılan köprü benim Ruh-eşim," dedi.

Büyücü'nün gözleri doldu. Tanrı adildi, hakkaniyetliydi.

İkisi de dairenin içine girdiler ve Brida çemberi törenle kapattı. Bu, büyücülerle cadıların ezelden beri uyguladıkları koruyucu bir hareketti.

Brida, "Bana kendi dünyanı açmak yüce gönüllülüğünü gösterdin," dedi. "Ben de o dünyaya ait olduğumu göstermek için bu ritüeli yapıyorum."

Kollarını aya doğru kaldırdı ve doğanın sihirli güçlerini davet etti. Ormana gittiklerinde Hocasının hep böyle yaptığını görmüştü; şimdi kendisi de hiçbir terslik olmayacağına inanarak aynı şeyi yapıyordu. Güçler, ona herhangi bir şey öğrenmeye ihtiyacı olmadığını, bir büyücü, bir cadı olarak yaşadığı onca yaşamında onca kez yaptıkla-

rını anımsamasının yeterli olduğunu söylüyorlardı. Brida hasadın iyi olması, tarlanın hep verimli olması için dua etti. Şu anda o, başka çağlarda toprağın bilgisiyle tohumun dönüşümünü bir araya getiren ve erkeği toprağı işlerken kendisi duaları, dinsel törenleri yöneten kadın papazdı.

Büyücü, ilk adımları Brida'nın atmasına izin verdi. Belirli bir noktada kendisinin kontrolü ele alması gerekeceğini biliyordu, ama süreci Brida'nın başlattığı gerçeğinin uzama ve zamana kaydedilmesine ihtiyacı vardı. O sırada bir sonraki yaşamını bekleyerek yıldız düzleminde gezinen Hocası da, tıpkı Büyücü az önce arzu duyarken barda hazır olduğu gibi, şimdi de burada, buğday tarlasındaydı ve öğrencisinin çektiği acıdan, çileden ders almış olmasına seviniyordu. Büyücü, Brida'nın dualarını sessizce dinledi. Brida duasını bitirince, "Bütün bunları neden yaptığımı bilmiyorum, ama kendime düşeni yaptığımı biliyorum," dedi.

Büyücü, "Gerisini ben getiririm," dedi.

Sonra kuzeye döndü, artık sadece efsanelerde ve mitlerde yaşayan kuşların çığlıklarını taklit etti. Eksik kalmış tek ayrıntı buydu. Wicca iyi bir Hoca'ydı ve ritüelin sonu dışında her şeyi Brida'ya öğretmişti.

Kutsal pelikanla anka kuşunun sesleri canlandırılınca, dairenin her yanı ışıkla doldu; bu, dairenin dışında hiçbir yeri aydınlatmayan, ama yine de ışık olan gizemli bir ışıktı. Büyücü, Ruh-eşine baktı; genç kadın ölümsüz bedeniyle her zamanki gibi harikuladeydi, göbeğinden ve başından yükselen altın rengi bir aura ve ışık demetleriyle karşısında duruyordu. Büyücü, şarabı fazla kaçırdıkları için biraz bulanık olsa bile, onun da aynı şeyleri ve sol omzunun üzerindeki ışık noktasını gördüğünü biliyordu.

Brida ışık noktasını görünce usulca, "Ruh-eşim," dedi.

Büyücü, "Seninle birlikte Ay Töresi'nin içinden geçeceğim," dedi. Çevrelerindeki buğday tarlası bir anda kurşuni bir çöle döndü; çölde bir tapınak ve tapınağın geniş kapısı önünde dans eden, beyazlar içinde kadınlar vardı.

Brida ve Büyücü, onları yüksek bir kumulun tepesinden seyrediyorlardı ve Brida aşağıdakilerin kendilerini görüp göremediğini kestiremiyordu.

Büyücü'nün varlığını yanı başında hissetti; ona bu gördüklerinin ne olduğunu sormak istedi, ama konuşamadı. Büyücü onun gözlerindeki korkuyu gördü ve yeniden buğday tarlasındaki aydınlık dairenin içine döndüler.

Brida, "Neydi o?" diye sordu.

"Benden sana bir armağan. O, Ay Töresi'nin on bir gizli mabedinden biridir. Sen var olduğun ve seni bulmak için o kadar uzun zaman beklediğim için bir şükran ve aşk armağanı."

Brida, "Beni de yanında götür" dedi. "Senin dünyanda nasıl yol alacağımı göster bana."

Birlikte uzam ve zamanın içinden, her iki Töre'nin içinden geçerek ilerlediler. Brida sadece kitaplardan tanıdığı çiçekler ve hayvanlarla dolu çayırlar, ışık bulutları üzerinde yüzüyormuş gibi görünen gizemli kaleler ve kentler gördü. Büyücü, buğday tarlasının üzerine Töre'nin kutsal simgelerini çizerken gökyüzü aydınlandı. Bir an geldi, Yeryüzü'nün iki kutbundan birinin buzlu ortamındaymışlar gibi oldu, ama orası bizim gezegenimiz değildi; uzun parmaklı, tuhaf gözlü, küçük yaratıklar kocaman bir uzay gemisinin üzerinde çalışıyorlardı. Brida ne zaman Büyücü'ye bir şey söyleyecek olsa, görüntüler değişiyor, yerlerine başkaları geliyordu. Brida, yanındaki erkeğin yıllar boyunca bütün öğrendiklerini kendisine göstermeye çalıştığını ve sırf ona bu armağanı verebilmek için bunca zaman beklediğini, kadın ruhunun güçlü sezgisiyle anlıyordu. Büyücü artık kendisini korkmadan ona verebilirdi, çünkü Brida onun Ruh-eşiydi. Brida onunla birlikte, aydınlanmış ruhların yaşadığı ve hâlâ aydınlanmayı arayan başka ruhların umutlarını beslemek için zaman zaman ziyaret ettikleri Cennet Bahçelerinde gezinecekti.

Brida, kendini yeniden çizdiği o dairenin içinde, o ışık saçan varlığın yanında bulmasından önce ne kadar

süre geçtiğini kestiremiyordu. Aşkı daha önce de tatmıştı, ama o geceye kadar aşk aynı zamanda korku demekti. Belli belirsiz de olsa o korku bir peçe gibiydi, arkasından her şey görülebilir, ama renkler seçilemezdi. Oysa şimdi Ruh-eşi karşısındayken, aşkın birbiri üstüne binmiş binlerce gökkuşağı gibi tamamen renklerden örüldüğünü anlıyordu.

O gökkuşaklarına bakarak, "Ya kaçırırsam diye korktuğum için meğer ne çok şey kaçırmışım," diye düşündü.

Brida yerde uzanıyor, sol omzunun üzerinde ışık noktası olan, başından ve göbeğinden ışınlar fışkıran o parıltılı varlık da üzerinde yatıyordu.

Brida, "Seninle konuşmak istedim, ama yapamadım," dedi.

Büyücü, "Şarap yüzünden öyle oldu," diye karşılık verdi.

Bar, şarap ve gerginlik Brida için artık çok uzakta kalmış anılardı.

"Gösterdiğin hayaller için çok teşekkür ederim."

Işıltılı varlık, "Onlar hayal değildi," dedi. "Gördüklerin Yeryüzünün ve uzak bir gezegenin bilgeliğiydi."

Brida bunları konuşmak istemiyordu. Daha başka ders istemiyordu. Az önce yaşadığı deneyimden başka bir şey istemiyordu.

"Ben de ışık saçıyor muyum?"

"Evet, tıpkı benim gibi. Aynı renk, aynı ışık ve aynı enerji ışınları."

Işık şimdi altın rengine dönüşmüştü, göbekten ve kafadan yayılan enerji dalgaları da parlak bir gök mavisiydi.

Brida, "Daha önce kaybolduğumuzu ve şimdi kurtulduğumuzu hissediyorum," dedi.

"Ben yorgunum. Artık geri dönmeliyiz. Ben de çok içmişim."

Brida oralarda bir yerlerde barlar, buğday tarlaları ve otobüs duraklarının bulunduğu bir dünya olduğunu biliyor, ama oraya dönmek istemiyordu; tek istediği sonsuza

kadar o tarlada kalmaktı. Uzaktan dua eden sesler duyuyordu, bu arada çevresindeki aydınlık giderek azaldı, sonunda tamamen kayboldu. Kocaman bir ay gökyüzünü ışığa boğuyor, kırları aydınlatıyordu. Çıplak ve sarmaş dolaştılar. Ne üşüyorlardı, ne de utanıyorlardı.

Büyücü, Brida'ya ritüeli o başlattığı için onun bitirmesi gerektiğini söyledi. Brida bildiği sözcükleri okudu, gereken yerlerde Büyücü de yardım etti. Son formüller de söylenince Büyücü sihirli çemberi açtı. Giyinip yere oturdular.

Bir süre sonra Brida, "Buradan gidelim," dedi. Büyücü ayağa kalktı, Brida onu izledi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, kendini bir tuhaf hissediyordu, Büyücü de öyle. Birbirlerine aşklarını itiraf emişlerdi ve şimdi aynı durumdaki bütün çiftler gibi göz göze gelmekten utanıyorlardı.

Sonra Büyücü sessizliği bozdu.

"Dublin'e dönmelisin. Bir taksi şirketinin telefonu var bende."

Brida hayal kırıklığına mı uğrayacağını, yoksa rahat bir soluk mu alacağını kestiremiyordu. Sevinç ve mutluluk duygusu, yerini midesinin bulanmasına ve başının zonklamasına bırakmıştı. Orada kalacak olursa çekilmez olacağını biliyordu.

"Peki," dedi.

Dönüp köye yürüdüler. Büyücü bir telefon kulübesinden arayarak taksi çağırdı. Kaldırımın kenarına oturarak arabayı beklediler.

Brida, "Bu gece için sana teşekkür etmek istiyorum," dedi.

Büyücü cevap vermedi.

"Bahar noktasının sadece cadılara özgü bir bayram olup olmadığını bilmiyorum, ama benim için çok önemli bir gün olacak."

"Parti, her zaman partidir."

"O zaman seni de davet etmek isterim."

Büyücü konuyu değiştirmek istercesine bir hareket yaptı. O da Brida'yla aynı şeyi, bir kez bulduktan sonra Ruh-eşinden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu düşünüyor olmalıydı. Brida onun tek başına eve gideceğini aklından geçiriyor, bir daha ne zaman oraya gelebileceğini merak ediyordu. Geri gelecekti, çünkü yüreği gelmesini söylüyordu; ama ormanların yalnızlığına dayanmak, kentlerin yalnızlığına katlanmaktan çok daha zordu.

Brida, "Aşkın öyle birdenbire mi ortaya çıktığını bilmiyorum," diye sözünü sürdürdü, "ama aşka açık olduğumu, hazır olduğumu biliyorum."

Taksi geldi. Brida tekrar Büyücü'ye baktı ve onun çok gençleştiğini algıladı.

Büyücü de, "Ben de aşka hazırım," dedi.

Güneş ışığı, pırıl pırıl temiz camlardan geniş mutfağa doluyordu.

"İyi uyudun mu canım?"

Brida'nın annesi sofraya bir fincan kahveyle kızarmış ekmek koydu. Sonra jambonlu yumurta pişirdiği ocağın başına gitti.

"Sağol, çok iyi uyudum. Bu arada, elbisem hazır mı acaba? Öbür gün partide giyeceğim."

Annesi jambonlu yumurtayı getirdi, masanın başına oturdu. Kızında bir tuhaflık olduğunu anlıyor, ama elinden bir şey gelmiyordu. Bugün daha önce hiç yapmadığı gibi konuşmak istiyordu kızıyla, ancak bunu yapınca da fazla bir şey öğrenemeyecek, bir sonuç alamayacaktı. Dışarıda yepyeni, kendisinin hiç tanımadığı bir dünya vardı.

Kızı için korku duyuyordu, çünkü onu çok seviyordu ve Brida o yeni dünyada tek başınaydı.

"Elbisem hazır olacak, değil mi anne?"

Annesi, "Evet, öğleye kadar biter," diye cevap verdi. Bu da onu mutlu etmeye yetti. Hiç değilse dünyada bazı şeyler henüz değişmemişti. Annelerin kızları için çözümleyecekleri bazı sorunlar vardı hâlâ.

Biraz duraksadıktan sonra sordu:

"Lorens nasıl?"

"İyi. Yarın akşam beni almaya gelecek."

Brida'nın annesi hem sevindi, hem üzüldü. Gönül sorunları her zaman ruhu incitirdi, o yüzden kızının böyle sorunları olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Ama aşk yüzyıllardır değişmemişti ve kızına akıl verebileceği tek

konu belki de bu olduğu ve buna gerek kalmadığı için de üzüldü.

Brida'nın çocukluğunu geçirdiği küçük köyde yürüyüşe çıktılar. Evler hiç değişmemişti, insanlar da her zaman yaptıkları şeyleri yapmaya devam ediyorlardı. Kızı, şimdi bankada ya da kırtasiyecide çalışan eski okul arkadaşlarından birkaçına rastladı. Kızlar merhaba deyip ayaküstü çene çalmak için duruyorlardı. Kimi Brida'nın büyüdüğünü, kimi çok güzelleştiğini söyledi. Saat on sularında, annesinin kocasıyla tanışmadan önce, biriyle karşılaşıp birbirinin aynısı olan günlerine son verecek büyük bir aşk yaşamayı umduğu dönemde, cumartesi günleri gittiği kafede oturdular.

Anne, köy halkıyla ilgili yeni haberleri verirken, bir yandan da kızını süzüyordu. Brida, köyde olan bitenlerle hâlâ ilgiliydi, bu da annesinin hoşuna gitti.

Brida, "O elbisenin bugün mutlaka hazır olması gerek," dedi. Kaygılı görünüyordu, ama giysinin yetişmeyeceğini düşünerek endişeleniyor olamazdı. Annesinin kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağını bilirdi.

Annesi riski göze alıp, çocukların kendilerini bağımsız, özgür ve sorunlarını çözebilecek konumda olduklarını sandıkları için hiç hoşlanmadıkları bir soruyu sordu.

"Seni üzen bir şey mi var?"

"Anne, sen hiç aynı anda iki erkeğe birden âşık oldun mu?"

Brida'nın sesinde, sanki yaşam sadece ona tuzak kuruyormuş gibi, cüretkâr bir ton vardı.

Annesi, pastasından bir lokma aldı. Neredeyse yitip gitmiş bir zamana geri dönerken bakışları dalgınlaştı.

"Evet, oldum."

Brida hayretle baktı annesine.

Annesi gülümseyerek yürüyüşe devam etmelerini önerdi.

Kafeden çıktıktan sonra, annesi, "Baban benim ilk ve en büyük aşkımdı," dedi. "Hâlâ da onunla çok mutluyum. Senden daha gençken, hayal ettiğim her şeye sahiptim. O zamanlar arkadaşlarım da, ben de aşkın yaşamak için tek neden olduğuna inanırdık. Eğer birini bulamazsan, hayallerini gerçekleştirme fırsatını kaçırmışsın sayılırdı."

"Sadede gel anne." Brida sabırsızlanıyordu.

"Ama benim başka hayallerim de vardı. Örneğin senin yaptığını yapmayı, büyük şehre gidip köyümün dışındaki dünyayı tanımayı da hayal ederdim. Bu kararımı anneme, babama kabul ettirmenin tek yolu, köyde olmayan bir okula gitmek istediğimi söylemekti.

"Konuyu aileme nasıl açacağımı düşünerek gecelerce gözümü kırpmadım. Tam tamına ne söyleyeceğimi, buna karşılık onların ne diyeceklerini ve benim ne cevap vereceğimi inceden inceye hesapladım."

Annesi Brida'yla şimdiye kadar hiç böyle konuşmamıştı. Brida şefkatle pişmanlığın karışımı bir duygu hissediyordu. Buna benzer anları daha önce de paylaşabilirlerdi, ama ikisi de kendi dünyalarına ve kendi değerlerine fazlasıyla kapıldıkları için bunu yapamamışlardı.

"Ailemle konuşmayı tasarladığım günden iki gün önce babanla tanıştım. Onun gözlerinin içine baktım ve dünyada tanımayı en çok istediğim insanla karşılaşmışım duygusunu uyandıran özel bir parıltı gördüm onun bakışlarında."

"Evet, ben de aynı şeyi yaşadım."

"Babana rastladıktan sonra, arayışımın da sona erdiğini fark ettim. Dünyayla ilgili başka şeyler öğrenmek istemiyordum artık. Burada yaşamaktan, hep aynı insanları görmekten, hep aynı şeyleri yapmaktan da usanmadım, hayal kırıklığı yaşamadım. Büyük aşkımızın sayesinde her gün farklıydı.

"Flört etmeye başladık, sonra da evlendik. Büyük şehirde yaşamak, başka yerleri, başka insanları tanımak hayalimden hiç söz etmedim ona. Çünkü bir anda bütün dünya köyümün içine dolmuş gibiydi. Aşk, yaşamımın tek anlamı oldu."

"Başka birinden söz etmiştin anne."
Annesi, "Sana bir şey göstereceğim," diye karşılık verdi.

Köyde yüzyıllar içinde yıkılıp yeniden yapılmış Katolik kilisesine çıkan merdivenlerin dibine yürüdüler. Brida eskiden her pazar o kilisedeki ayine giderdi; çocukluğunda o merdivenleri çıkarken bayağı zorlandığını anımsadı. Tırabzanların iki başında, zamanın ve turistlerin yıprattığı aziz oymaları vardı -solda Aziz Paulus, sağda Aziz James. Sanki yaklaşan ilkbahar değil de sonbaharmış gibi, yerler kuru yapraklarla kaplıydı.

Kilise tepenin üstündeydi ve bulundukları noktadan kiliseyi görmek ağaçların yüzünden olanaksızdı. Annesi birinci basamağa oturdu, Brida'yı da yanına çağırdı.

"Her şey işte burada başladı," dedi. "Bir gün, hatırlayamadığım bir nedenle dua etmek için buraya geldim. Yalnız kalmak, hayatımı gözden geçirmek istiyordum, kilisenin de bunu yapmak için en uygun yer olduğunu düşündüm.

"Buraya geldiğim zaman bir adamla karşılaştım. Şimdi senin oturduğun yerde oturuyordu, yanında iki bavul vardı, yolunu izini kaybetmiş gibi görünüyor, elindeki kitabın sayfalarını umutsuzca karıştırıyordu. Otel arayan bir turist olduğunu düşünerek yanına yaklaştım. Hatta konuşmaya başladım. Adam önce biraz irkildi, ama sonra rahatladı.

"Kaybolmadığını söyledi. Bir arkeologmuş, -kuzeyde, birtakım kalıntıların olduğu bir yere gidiyormuş, ama arabası bozulmuş. Biraz sonra arızaya bakmak için bir usta gelecekmiş. O da ustayı beklerken kiliseyi ziyaret etmek istemiş. Bana bizim köy, civar köyler ve tarihi kalıntılar hakkında sorular sordu.

"Kafamı kurcalayan sorular bir anda yok oluverdi. Kendimi gerçekten yararlı biri gibi hissettim ve buralarda geçirdiğim yılların, sonunda bir işe yaradığını düşünerek

bildiklerimi adama anlatmaya başladım. Karşımda, insanları ve toplumları inceleyen, çocukluğumda duyduğum ya da keşfettiğim her şeyi gelecek kuşaklara aktarmak için belleğine kazıyacak biri vardı. Basamaklarda oturan adam, dünya için ve ülkemin tarihi için önemli biri olduğumu hissettiriyordu bana. Kendimi insanlara gerekli, yararlı biri olarak görüyordum; bu da insanoğlunun tadacağı en güzel duygudur.

"Kiliseyi anlatmam bitince başka şeylerden konuştuk. Köyümle ne kadar gururlandığımı söyledim, o da şimdi adını çıkaramayacağım bir yazarın sözleriyle karşılık verdi, insanın kendi köyünü anlamasının dünyayı anlamasına yardımcı olacağını söyledi."

Brida, "Bu, Tolstoy'un sözü," dedi.

Annesi, tıpkı kendisinin bir gün yaptığı gibi, zaman yolculuğunu sürdürüyordu; ancak annesinin yolculuğunda boşlukta yüzen katedrallere, yer altı kütüphanelerine, tozlu kitaplara gerek yoktu; bir bahar gününün ve basamaklarda bavullarıyla oturan bir adamın anısı onu geçmişe götürmeye yetiyordu.

"Bir süre konuştuk. İşim yoktu, bütün öğleden sonrasını onunla geçirebilirdim, ama tamirci her an gelebileceği için her anı değerlendirmeye karar verdim. Onun dünyasıyla, yaptığı kazılarla, bugünde geçmişi aramanın karşısına çıkardığı zorluklarla ilgili sorular sordum. Bana bir zamanlar ülkemizde yaşamış olan savaşçıları, bilge kişileri, korsanları anlattı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar güneş ufukta alçaldı, ömrüm boyunca zaman hiç o kadar çabuk geçmemişti. Onun da aynı şeyleri hissettiğini sezdim. Konuşmayı sürdürebilmek için bana boyuna sorular soruyor, artık gitmem gerektiğini söylememe fırsat vermiyordu. Hiç ara vermeden konuşuyor, kendi deneyimlerini anlatıyor, benimle ilgili her şeyi de öğrenmek istiyordu. O sırada senin şimdiki yaşının iki katı yaşlı olduğum halde, beni arzuladığını gözlerinden okuyabiliyordum.

"Mevsim bahardı, havada yeni şeylerin güzel kokusu vardı, kendimi yeniden genç hissettim. Sadece sonbahar-

da açan bir çiçek vardır. o gün kendimi o çiçek gibi hissettim. Hayatımın sonbaharında, yaşayacağım her şeyi yaşadığımı düşündüğüm bir anda, o adam duyguların -örneğin aşkın- bedenle birlikte yaşlanmadığını sırf bana göstermek için merdivenlerde otaya çıkıvermişti sanki. Dünyanın bilmediğim bir yerinden, zamanın, mekânın ve sınırların olmadığı bir yerden gelen duygulardı bunlar."

Brida'nın annesi bir süre sustu. Gözleri hâlâ boşlukta, o uzak ilkbahardaydı.

"38 yaşında olduğum halde, birinin beni genccecikmişim gibi arzuladığını hissediyordum. Gitmemi istemiyordu. Sonra birden sustu. Gözlerimin içine baktı, gülümsedi. Sanki aklımdan geçenleri gönül gözüyle algılamıştı ve bunun doğru olduğunu, onun için *gerçekten* önemli olduğumu söylemek istiyordu. Bir süre hiç konuşmadık, sonra vedalaştık. Tamirci hâlâ gelmemişti.

"Günlerce o adam gerçek biri miydi, yoksa bana yaşamın gizli derslerini öğretmesi için Tanrı'nın gönderdiği bir melek miydi diye düşünüp durdum. Sonunda onun gerçek bir insan olduğuna, tek bir öğle sonrasında olsa bile beni seven bir erkek olduğuna, yaşamı boyunca kendine sakladığı her şeyi, mücadelelerini, sevinçlerini, karşılaştığı zorlukları ve hayallerini o bir tek günde bana sunan bir erkek olduğuna karar verdim. O öğle sonrasında ben de kendimi tamamen ona verdim -onun yoldaşı karısı, dinleyicisi, sevgilisi oldum. Yalnızca birkaç saat içinde bir ömre bedel aşkı yaşadım."

* * *

Anne, kızına baktı. Kızının kendisini anlayacağını umuyordu, ama içten içe de Brida'nın o tür aşka yer olmayan bir dünyada yaşadığını algılıyordu.

"Babanı sevmekten hiç vazgeçmedim, bir gün bile vazgeçmedim," diye sürdürdü sözünü. "Baban her zaman

yanımdaydı, benim için elinden geleni yapıyordu, ben de sonuna kadar onunla olmak istiyordum. Ama gönül gizemli bir şeydir ve o gün öğleden sonra olanları gerçekten kavrayabilmiş değilim. Bildiğim tek şey o adamla karşılaşmanın kendime güvenimi artırmış, hâlâ sevip sevilebileceğimi bana göstermiş olmasıdır. Ayrıca hiç unutamayacağım bir şeyi de öğretti bana: Yaşamında önemli bir şeyle karşılaşınca bütün öteki önemli şeylerden vazgeçmen gerekmez.

"O adamı hâlâ zaman zaman düşünürüm. Nerede olduğunu, o gün aradığı şeyi bulup bulmadığını, hâlâ yaşıyor mu, yoksa ruhunu Tanrı'ya teslim etti mi diye merak ederim. Bir daha geri gelmeyeceğini bilirim; zaten ona o yüzden bu kadar güçlü ve bu kadar mutlak bir aşk besliyorum, çünkü onu hiç kaybetmeyeceğim; çünkü o gün kendini tamamen bana verdi."

Anne ayağa kalktı.

"En iyisi ben eve gidip senin elbiseni bitireyim," dedi.

Brida, "Ben biraz daha burada kalacağım," diye karşılık verdi.

Anne, kızının yanına gitti, onu sevgiyle öptü.

"Beni dinlediğin için teşekkür ederim," dedi. "Bu hikâyeyi ilk kez birine anlatıyorum. Bunu anlatamadan öleceğim, o da Yeryüzü'nden sonsuza kadar silinip gidecek diye korkardım hep. Artık bu hikâyeyi benim adıma sen saklayacaksın."

Brida merdivenlerden çıkıp kilisenin önünde durdu. Bu ufak, silindirik yapı bölgenin övünç kaynağıydı. İrlanda'daki ilk Hıristiyan tapınaklarından biriydi, her yıl bilim adamları ve turistler kiliseyi ziyaret ederlerdi. Yer döşemesinin birkaç parçası dışında, beşinci yüzyılda yapılan özgün binadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama her yıkılışında bir bölümü sağlam kalmıştı, böylelikle ziyaretçiler kiliseyi oluşturan çeşitli mimari tarzların tarihini izleyebiliyorlardı.

İçerde org çalınıyordu, Brida müziği dinleyerek bir süre dışarıda durdu. Kilisede her şey çok açık seçik bir şekilde yerleştirilmişti; evren olması gereken yerdeydi ve kapıdan girenlerin hiçbir şey için kaygılanmasına gerek kalmamıştı. Yukarda hiçbir gizemli güç, insana anlamadan inanmasını öğütleyen Karanlık Geceler yoktu. Artık insanları kazığa bağlayıp yakmak yoktu; dünyadaki dinler, müttefikler gibi bir arada yaşıyor ve insanı yeniden Tanrı'ya bağlıyorlardı. Brida'nın adası ise, o barış içinde birlikte yaşamanın bir istisnasıydı -Kuzeyde insanlar hâlâ din adına birbirlerini öldürüyorlardı, ama bunun da sonu gelecekti. Tanrı'nın tanımı artık sorun olmaktan çıkmıştı: Tanrı bizim yüce gönüllü Babamızdı ve hepimiz kurtulmuştuk.

Brida kiliseye girmek için giderek artan isteğine direnerek, kendi kendine, "Ben bir büyücüyüm, bir cadıyım," dedi. Artık onun farklı bir Töresi, farklı bir tarikatı vardı ve sonuçta aynı Tanrı'ya inanılsa da, Brida o kapıdan gir-

mekle kilisenin kutsallığını kirletmiş, karşılığında kendisi de kirlenmiş olurdu.

Bir sigara yaktı, bu tür şeyler düşünmemeye çalışarak ufka baktı. Annesini düşündü. Koşa koşa eve gitmek, kollarını annesinin boynuna dolayarak iki gün sonra cadılık zanaatının Yüce Gizemlerine kabul edileceğini, zaman içinde yolculuklar yaptığını, seksin gücünü tattığını, sadece Ay Töresi'nin yöntemlerini uygulayarak bir dükkânın vitrininde neler olduğunu tahmin edebildiğini ona anlatmak geldi içinden. Sevgiye ve anlayışa ihtiyacı vardı, çünkü o da kimseye anlatamayacağı öyküler biliyordu.

Org sustu; Brida yeniden köyün seslerini, kuşların cıvıltılarını, rüzgârın dallar arasında dolaşarak baharın gelişini müjdelediğini duydu. Kilisenin arkasında bir kapı açılıp kapandı. Biri kiliseden çıkıp gitmişti. Brida bir an çocukluğundaki bir pazar günü şimdi durduğu yerde durduğunu, sadece pazar günleri kırlarda dolaşabildiği için ayinin uzun sürmesine sinirlendiğini anımsadı.

"İçeriye girmeliyim." Neler hissettiğini belki annesi anlardı, ama o anda annesi çok uzaktaydı. Karşısında boş bir kilise vardı. Olup bitenlerde Hıristiyanlığın rolünün tam olarak ne olduğunu Wicca'ya hiç sormamıştı. O kapıdan içeriye girerse, kazığa bağlanarak yakılmış olan bütün kardeşlerine ihanet etmiş olacağını seziyordu.

Kendi kendine. "Ama ben de kazığa bağlanıp yakıldım," dedi. Şehit olan cadıları anma gününde Wicca'nın ettiği duayı hatırladı. O duada İsa'nın ve Bakire Meryem'in adları da geçmişti. Aşk her şeyin üzerindeydi, sevgide nefrete yer yoktu, sadece nadiren yapılan hatalar vardı. Bir an gelmiş, insanlar kendilerini Tanrı'nın temsilcisi olarak görmüşler ve bunun sonucunda yanlışlar yapmışlardı; ama Tanrı'nın bu işle ilgisi yoktu

Brida sonunda kiliseye girdiği zaman, içerde kimse yoktu. Yanan birkaç mum, o sabah birilerinin sadece sezebildikleri bir Güç'le olan ittifaklarını yenilemek zahmetine girdiklerini ve bu yolla görünenle görünmeyen arasındaki köprüyü geçtiklerini gösteriyordu. Brida kiliseye

girmeden önce aklından geçirdiklerine pişman oldu: Burada da hiçbir şeyin tanımı yapılmamıştı ve burada da insanlar şanslarını deneyip İnancın Karanlık Gecesine dalmak zorundaydılar. Brida'nın karşısında, kolları iki yana açılmış, sade görünüşlü o Tanrı duruyordu.

O Tanrı'nın Brida'ya yardımı dokunamazdı. Genç kadın kendi kararlarıyla baş başaydı ve ona kimse yardım edemezdi. Risk almayı öğrenmek zorundaydı. Karşısındaki çarmıha gerilmiş şu adam gibi avantajlı durumda değildi; o Tanrı'nın oğlu olduğu için misyonunun ne olduğunu da biliyordu. O hiç yanlış yapmamıştı. Babasına beslediği sevginin dışında, sıradan insan aşkının ne olduğunu hiç bilmemişti. Yapması gereken tek şey, kendi bilgeliğini ortaya koymak ve cennete giden doğru yolu insanlığa göstermekti.

Ama hepsi bu kadar mıydı? Brida, papazın her zamankinden daha coşkulu olduğu bir pazar günü kilisedeki din dersini anımsadı. Ter yerine kan döken İsa'nın Tanrı'ya dua ettiği ve içindekini içmeye zorlandığı fincanı alması için yakardığı bölümü çalışıyorlardı.

Papaz, "Peki, Tanrı'nın oğlu olduğunu zaten biliyorsa neden böyle yaptı?" diye sormuştu. "Çünkü bunu yalnızca yüreğiyle seziyordu. Kesinlikle emin olsa misyonunun anlamı kalmazdı, çünkü o zaman tamamen insan sayılamazdı. İnsan olmak demek kuşku duymak, ama yine de yoluna devam etmek demektir."

Brida tekrar İsa heykeline baktı ve hayatında ilk kez kendini ona yakın hissetti. Belki de ölümle karşı karşıya olan yapayalnız ve korkmuş bir adam, "Baba, beni neden yüzüstü bıraktın Baba?" diye sormuştu. Eğer bunu söylemişse, nereye gittiğinden emin olmadığı için böyle yapmış demekti. Bütün insanlar gibi şansını denemiş, cevabı ancak yolculuğun sonunda bulacağını bilerek Karanlık Gece'ye dalmıştı. O da kararlar vermenin, insanların gizlerini ve kutsal Yasa'nın gizemlerini aramak için babasını, annesini, küçük köyünü terk etmenin gerginliğini, ürküntüsünü yaşamıştı. Eğer bütün bunları yaşamışsa,

İncil'de hiç bahsedilmese de, aşkı tatmış olmalıydı; insanlar arasındaki aşkı anlamak, Ulu Varlığa duyulan sevgiyi anlamaktan çok daha zordu. Ama Brida, İsa'nın dirildikten sonra ilk göründüğü kişinin bir kadın, kendisini sonuna kadar yalnız bırakmayan kadın olduğunu anımsadı.

Sessiz heykel de onun görüşünü paylaşıyor gibi görünüyordu. İnsanları, şarabı, ekmeği, şölenleri ve dünyanın bütün güzelliklerini tanımıştı o. Bir kadının aşkını da bilmemiş olması olanaksızdı; o yüzden Zeytin Dağı'nda ter yerine kan fışkırmıştı; çünkü bir insanın aşkını tattıktan sonra Yeryüzü'nü terk etmek ve kendini insanlığın sevgisine adamak çok zordu.

İsa dünyanın sunabileceği her şeyi yaşamış; yine de Karanlık Gece'nin çarmıhta ya da ateşe verilecek odun yığınında sona ereceğini bilerek yoluna devam etmişti.

"Tanrım, hepimiz o Karanlık Gece'nin tehlikelerine göğüs germek için bu dünyaya geliyoruz. Ölümden korkuyorum, ama hayatımı boşa harcamaktan daha çok korkuyorum. Aşktan korkuyorum; çünkü aşk bizim kavrama gücümüzün dışındaki şeyleri içeriyor; müthiş bir parıltı saçıyor, ama aynı zamanda yaydığı gölge beni korkutuyor."

Brida birden dua ettiğini fark etti. O suskun, sade Tanrı ona bakıyor ve belli ki onun sözlerini anlıyor, ciddiye alıyordu.

Brida bir süre ondan bir tepki bekleyerek oturdu, ama ne bir ses duydu, ne bir alamet gördü. Cevap karşısında, çarmıha mıhlanmış o adamdaydı. O kendi rolünü oynamış ve herkes kendi rolünü oynarsa kimsenin acı çekmeyeceğini dünyaya göstermişti; çünkü o, hayalleri uğruna savaşma cesaretini gösterenler için ıstırap çekmişti.

Brida nedenini bilmeden, sessizce ağladığını fark etti.

Hava bulutluydu, ama yağmur yağmayacaktı. Lorens uzun yıllar o kentte yaşamıştı ve bulutları iyi tanırdı. Ayağa kalktı, kahve yapmak için mutfağa gitti. Su kaynarken Brida da yanına geldi.

Lorens, "Dün gece yatağa çok geç geldin," dedi.

Brida cevap vermedi.

Lorens, "Bugün büyük gün," diye devam etti. "Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Orada senin yanında olmak isterdim."

Brida, "O bir parti," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O bir parti ve birbirimizi tanıdığımızdan beri bütün partilere beraber gittik. O yüzden sen de davetlisin."

Büyücü, bir gün önce yağan yağmurun bahçesindeki egzotik bromelya çiçeklerine zarar verip vermediğine bakmak için dışarı çıktı. Çiçeklere bir şey olmamıştı, Büyücü gülümsedi, doğanın güçleri bazen insanla işbirliği yapıyorlardı demek.

Wicca'yı düşündü. Wicca ışık noktalarını göremeyecekti, çünkü onlar sadece Ruh-eşlerine görünürdü: ama Wicca, Büyücü'yle kendi öğrencisi arasında gidip gelen ışıkların enerjisini kesinlikle algılayacaktı.

Ay Töresi, buna "Aşkın Görüntüsü" adını verirdi. Bu ışık hareketi, Ruh-eşi olmayıp da sadece âşık olan insanlar arasında da görülebildiği halde, Büyücü, Wicca'nın yine de öfkeleneceğini, bir başka kadının kendisinden güzel olmasına dayanamayan Pamuk Prenses'in üvey annesi gibi kadınsı bir öfkeye kapılacağını düşündü.

Ancak, Wicca bir Hoca'ydı ve öfkenin ne kadar saçma bir duygu olduğunu hemen anlardı, ama o zamana kadar da beti benzi atmış olurdu.

O zaman Büyücü onun yanına gidip yanağından öpecek ve kıskançlığını belli ettiğini söyleyecekti. Tabii Wicca inkâr edecek, Büyücü de ona neden öfkelendiğini soracaktı.

Wicca bir kadın olduğunu ve duygularının nedenini açıklamak zorunda olmadığını söyleyecekti. Doğruyu söylediği için de Büyücü onu yine yanağından öpecekti. Ayrı kaldıkları sürede onu ne kadar özlediğini, onu Brida dışında dünyadaki bütün kadınlardan daha çok beğenip hayran olduğunu söyleyecek, Brida'yı bunun dışında tuttuğunu, çünkü onun Ruh-eşi olduğunu anlatacaktı.

O zaman, Wicca akıllı bir kadın olarak, buna memnun olacaktı.

Büyücü, "Galiba yaşlanıyorum," diye düşündü. "Kafamda konuşmalar kurmaya başlıyorum." Sonra bunun yaşlılıkla ilgisi olmadığı, âşık olan bütün erkeklerin böyle yaptığı aklına geldi.

Wicca, yağmur durduğu ve bulutlar akşam olmadan dağılacağı için seviniyordu. Doğa, insanların işlerine ayak uydurmalıydı.

Wicca gereken her şeyi yapmış, herkes kendine düşen rolü oynamıştı, her şey yerli yerindeydi.

Mihrabın önüne giderek Hocasına seslendi. O gece orada bulunmasını rica etti. Üç yeni cadı Yüce Gizem'e kabul edilecekti ve onların kabul töreninden kendisi sorumluydu.

Sonra kahve yapmak için mutfağa geçti. Portakal suyu sıktı, biraz kızarmış ekmekle birkaç galeta yedi. Ne kadar güzel olduğunu bildiği için, hâlâ çok iyi bakardı kendine. Aynı zamanda zeki ve güçlü olduğunu kanıtlamak için güzelliğini ihmal etmesine gerek yoktu.

Dalgın dalgın kahvesini karıştırırken, yıllarca önce Hocasının onun Yüce Gizemlere katılmasını mühürlediği buna benzeyen bir gece aklına geldi. Bir an o zamanki halini, hayallerini, hayattan beklediklerini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Yüksek sesle, "Burada oturup geçmişi düşündüğüme göre, yaşlanıyor olmalıyım," dedi. Kahvesini içti, hazırlık yapmaya koyuldu. Daha yapılacak işler vardı. Ama yaşlanmadığını biliyordu. Onun dünyasında Zaman yoktu.

Brida yol kenarına park etmiş arabaların o kadar çok oluşuna şaşırdı. Sabahki bulutlar gitmiş, yerine günbatımında solan ışıkların süzüldüğü berrak bir gökyüzü gelmişti. Havanın hissedilir derecede serin olmasına karşın, o gün yine de baharın ilk günüydü.

Brida orman ruhlarına kendisini korumaları için dua etti, sonra Lorens'e baktı. Lorens de olanca acemiliğiyle aynı sözcükleri tekrarladı, yine de orada olmaktan hoşnut görünüyordu. Eğer beraberlikleri sürecekse, zaman zaman birbirlerinin gerçeğine katılmak zorunda olacaklardı. Onların arasında da görünenle görünmeyeni bağlayan bir köprü vardı. Her hareketleri sihiri, büyüyü içeriyordu.

Hızlı hızlı yürüyerek ağaçlığı geçip açık alana geldiler. Brida, gördüklerine zaten hazırlıklıydı: Kuşkusuz çok çeşitli mesleklerden ve her yaştan erkeklerle kadınlar gruplar halinde toplanmış konuşuyorlar ve bu olayı dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göstermeye çalışıyorlardı. Oysa aslında hepsi de Brida ve Lorens kadar şaşkındı.

Lorens bu kadar büyük bir kalabalık beklemediği için, "Bu insanların hepsi de törene katılacak mı?" diye sordu.

Brida, bazılarının Lorens gibi konuk olduklarını söyledi. Törene kimlerin katılacağını tam olarak bilmiyordu, ama önceden belirlenmiş an geldiğinde her şey anlaşılacaktı.

Lorens'in taşıdığı valizi ve diğer eşyalarını koyacak bir yer buldular. Valizde Brida'nın giysisi ve üç şişe şarap vardı. Wicca, törene katılacak olanların da konukların da birer büyük şişe şarap getirmelerini söylemişti. Evden

çıkmadan önce Lorens öteki konuğun kim olduğunu sordu. Brida onun dağlarda ziyaretine gittiği Büyücü olduğunu söyledi; Lorens de daha fazla üzerinde durmadı.

Lorens yanında duran bir kadının, "Bir düşünün hele," dediğini duydu. "Arkadaşlarımın, gerçek bir cadılar bayramına katıldığımı bilseler ne diyeceklerini bir düşünün."

Cadılar Bayramı. İnsanların yakıldığı, amansızca kan dökülen dönemleri, Akıl Çağı'nı ve unutulmayı görüp geçirmiş bir bayram. Lorens kendini çekinecek bir şey olmadığına inandırmaya çalışıyordu; hem burada onun gibi pek çok kişi vardı. Yine de alanın ortasındaki odun yığınını görünce tepeden tırnağa ürperdi.

Wicca başka birileriyle konuşuyordu; ama Brida'yı görür görmez yanına geldi, kendini nasıl hissettiğini sordu. Brida onun nezaketine teşekkür ettikten sonra Lorens'i tanıştırdı.

"Bir başkasını daha davet ettim," dedi.

Wicca hayretle ona baktı, sonra gülümsedi. Brida, kimi kastettiğini kadının anladığını biliyordu.

Wicca, "Çok sevindim," dedi. "Ne de olsa bu onun da bayramı. Ve o koca büyücüyü görmeyeli asırlar oldu. Belki bu arada bir iki şey öğrenmiştir."

Yeni gelenler oldu. Brida kimin konuk olduğunu, kimin törene katılacağını kestiremedi. Yarım saat sonra, alanda yaklaşık yüz kişi toplandığında, Wicca alçak sesle konuşarak herkesi susmaya davet etti.

"Bu bir tören," dedi. "Ama aynı zamanda bir bayram. Ve herkes kadehini doldurmadan bayram başlamaz."

Wicca kendi şişesini açtı, yanındaki kişinin kadehine şarap koydu. Çok geçmeden şarap su gibi akmaya ve sesler yükselmeye başladı. Brida içmek istemiyordu. Bir erkeğin ona Ay Töresi'nin gizli tapınaklarını göstermiş olduğu buğday tarlasının anısı belleğinde hâlâ tazeliğini koruyordu. Üstelik beklediği konuk da henüz gelmemişti.

Lorens ise giderek rahatlamaya ve çevresindekilerle sohbete başladı.

Brida'ya gülümseyerek, "Bu gerçek bir parti," dedi. Buraya olağanüstü bir şeyler bekleyerek gelmişti, oysa akademisyen arkadaşlarının düzenlediklerinden hiç farkı olmayan bir partiydi.

Biraz ilerde, Lorens'in üniversitede profesör olduğunu bildiği beyaz sakallı bir adam duruyordu. Lorens önce ne yapacağını bilemedi, ama az sonra adam da onu tanıdı ve kadehini kaldırarak selam verdi.

Lorens'in içi rahatlamıştı. Cadılar da, onların yandaşları da avlanmıyordu artık.

Brida birinin, "Tıpkı piknik gibi," dediğini duydu. Evet, gerçekten piknik gibiydi ve bu da Brida'nın biraz sinirine dokunuyordu. O daha törensel bir şey, Goya'ya, Saint-Saëns'a ve Picasso'ya esin veren kutsal törenler gibi bir şey bekliyordu. Yanında duran şişeyi alıp içmeye başladı.

Bir parti. Görünenle görünmeyen arasındaki köprüyü bir parti aracılığıyla geçmek. Brida kutsal olan bir şeyin böylesine dünyevi bir atmosferde nasıl gerçekleşeceğini çok merak ediyordu.

Karanlık hızla bastırıyor ve insanlar içmeye devam ediyorlardı. Karanlık her yanı sarmaya başlayınca oradaki erkeklerden bir kısmı -herhangi bir belirli rituel uygulamadan- ateşi yaktılar. Geçmişte böyle olurdu. Ateş, büyücülük törenlerinin güçlü bir öğesi haline gelmeden önce sadece bir ışık kaynağıydı. Kadınlar o ışığın çevresinde toplanır, erkeklerinden, sihirli deneyimlerinden, geceleri rüyalarına girip onlarla sevişen erkek ve dişi şeytanlardan, yani Ortaçağ'ın en çok korkulan seks cinlerinden söz ederlerdi. Geçmişte böyle olurdu -bir parti düzenlenir; sadece güçsüzleri baştan çıkarmak üzere kurulmuş yerleşik düzen kimsenin sevincine göz yummayışı yüzünden mutluluğun Yasa'ya meydan okumak sayıldığı bir çağda, ilkbaharı ve umudu coşkuyla kutlamak için büyük bir halk şenliği yapılırdı. Karanlık şatolarına kapanmış derebeyleri, ormanlarda yakılan ateşlere bakar ve her şeyleri ellerinden alınmış gibi bir duyguya kapılırlardı -orman-

daki köylüler mutlu olmaya can atıyorlardı ve mutluluğu bir kez tatmış olanlar bir daha sıkıntıya, acıya katlanamazlardı. O zaman köylüler bütün yıl boyunca mutlu olmak isterler, bu da bütün siyasal ve dinsel düzeni tehdit ederdi.

Şimdiden hafifçe kafayı bulmuş dört beş kişi, belki de cadılar bayramına öykünerek ateşin çevresinde dans etmeye başladılar. Brida dans edenlerin arasında, Wicca'nın şehit olmuş cadı kardeşler anısına düzenlediği törende karşılaştığı yeni bir üyeyi gördü. Çok şaşırdı. Ay Töresi üyelerinin, o kutsal yere uygun biçimde hareket etmelerini beklerdi. Büyücü'yle geçirdiği geceyi ve yıldızlara yaptıkları yolculuk sırasında aralarındaki iletişimi içkinin nasıl engellediğini anımsadı.

Brida birinin, "Arkadaşlarım kıskançlıktan çatlayacak," dediğini duydu. "Burada olduğuma hiç inanmayacaklar."

Bu kadarı da fazlaydı. Brida'nın biraz uzaklaşmaya, neler olduğunu doğru dürüst anlamaya ihtiyacı vardı; yaklaşık bir yıldır inandığı her şeyin boş bir hayal olduğuna karar vermesine fırsat kalmadan buradan gidip kendini eve atmak istiyor ve bu isteğe direnmeye çalışıyordu. Wicca'yı aradı, onun bazı konuklarla konuşup gülüştüğünü gördü. Ateşin çevresinde dans edenlerin sayısı boyuna artıyordu, kimileri el çırparak şarkı söylüyor, kimileri de dallarla ya da anahtarlarıyla boş şişelere vurarak tempo tutuyorlardı.

Brida Lorens'e, "Ben biraz yürümek istiyorum," dedi.

Eski yıldızları ve modern fiziğin mucizelerini anlatan Lorens'in çevresini onu büyülenmiş gibi dinleyen bir grup sarmıştı. Ama Lorens, Brida'nın dediğini duyunca hemen konuşmayı kesti.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, yalnız olmayı tercih ederim."

Brida gruptan ayrılıp ormana yürüdü. Sesler giderek yükseliyor ve gürültülü bir hal alıyordu; her şey -sarhoşluk, yapılan yorumlar, insanların ateşin çevresinde büyücülük ve cadılık oyunu oynamaları- Brida'nın kafasında birbirine karışıyordu. Bu geceyi çok beklemişti, ama sıradan bir parti olduğu anlaşılıyordu; tıpkı hayır işleri için düzenlenen ve insanların yiyip içtikleri, sarhoş oldukları, fıkralar anlattıkları, sonra da Güney Yarıküre'deki yerlilere ya da Kuzey Kutbu'ndaki foklara yardım gerektiği konusunda nutuk attıkları partilerden farkı yoktu.

Brida ateşi gözden kaybetmemeye dikkat ederek ormanda yürümeye başladı. Ortadaki büyük taşa tepeden bakan patikada yürüyordu. Yukardan bakıldığında, manzara daha da hayal kırıcıydı: Wicca çeşitli gruplar arasında gidip gelerek her şeyin yolunda olup olmadığını, iyi vakit geçirip geçirmediklerini soruyordu, insanlar ateşin çevresinde dans ediyorlardı, birkaç çift iyice sarhoş olup öpüşmeye başlamışlardı. Lorens, iki adama heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu; anlattıkları da herhalde daha çok bir bar ortamına yakışan, ama böyle bir törende yeri olmayan şeylerdi. Gecikmiş biri, herhalde sesleri duyup biraz eğlence aramaya gelen biri girdi ağaçlığa.

Brida onun yürüyüşünü tanıdı.

Büyücü.

Brida şaşırdı, patikadan aşağı koşmaya başladı. Büyücü partinin yapıldığı yere varmadan ona yetişmek istiyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi Büyücü'nün yardımına ihtiyacı vardı. Orada neler olup bittiğini anlamaya ihtiyacı vardı.

Büyücü alana doğru ilerlerken, "Wicca tören düzenlemeyi gerçekten iyi biliyor," diye düşündü. Oradaki insanların arasında enerji akımının serbestçe dolaştığını görebiliyor ve hissedebiliyordu. Ritüelin bu aşamasında, tören sıradan bir partiye benzerdi; önemli olan bütün konukların aynı dalga uzunluğuna, aynı frekansa gelmelerini sağlamaktı. Büyücü, ilk töreninde bunları görünce beyninden vurulmuş gibi şaşkına dönmüştü. Hocasına seslenip neler olup bittiğini ona sorduğu aklına geldi.

İlginç bir konuşmayı böldüğü için Büyücü'ye öfkelenen Hocası "Daha önce hiç partiye gitmedin mi?" diye sormuştu.

Büyücü gittiğini söyledi.

"İyi bir parti olması için ne gerekir?"

"Herkesin eğlenmesi."

Hocası, "İnsanlar mağaralarda yaşadıkları günlerden beri partiler, şenlikler düzenlerler," dedi. "Bu partiler, grup halinde yapılan ilk ritüellerdir. Ay Töresi de bu ritüeli yaşatmayı üstlendi. İyi bir parti bütün katılanların kafasını arıtır, ama bunu başarmak çok zordur; birkaç kişinin tavrı genel havayı bozmaya yeter. O tür insanlar kendilerinin başkalarından önemli olduğunu sanırlar; onları hoşnut etmek zordur; kimseyle ilişki kuramadıkları için zamanlarını boşa harcadıklarını düşünürler. Genellikle de sonunda şiirsel adaletin gizemli bir formunun kurbanı olurlar: Başkalarıyla ilişki kurmayı *başaranların* salıverdikleri yıldız zerrelerinin ağırlığı altında ezilip orayı terk ederler. Unutma, Tanrı'ya giden birinci yol dua, ikinci yol da hazdır."

Hocasıyla yaptığı bu konuşmanın üzerinden yıllar geçmişti. Büyücü o günden sonra pek çok törene katılmıştı ve bu törenin de ustalıkla hazırlanmış bir örnek olduğunu, kolektif enerji düzeyinin sürekli yükseldiğini anladı.

Büyücü, Brida'yı bulmak için çevresine bakındı. Orası çok kalabalıktı, o da kalabalıklara alışık değildi. O kolektif enerjiye katılması gerektiğini biliyordu, bunu yapmaya da hazırdı, ama önce kendini ortama alıştırması gerekliydi. Brida ona yardım edebilirdi. Onu bulunca daha rahat edecekti.

O bir Büyücü'ydü. Işık noktasını iyi bilirdi. Yapması gereken tek şey, bilinç konumunu değiştirmekti, o zaman bunca insanın arasından o ışık noktası görünüverirdi. Yıllarca o ışığı aramıştı ve şimdi o ışık kendisinden ancak birkaç metre uzaktaydı.

Büyücü bilinç konumunu değiştirdi. Bu kez farklı bir algılamayla çevresindeki insanlara baktı; farklı renklerde çeşit çeşit aura görebiliyordu, bu renkler giderek geceye egemen olacak renge dönüşüyordu.

Büyücü yine, "Wicca gerçekten mükemmel bir Hoca," diye düşündü. "Çok hızlı çalışıyor." Az sonra bütün auralar, her fiziksel bedeni çevreleyen o enerji titreşimleri tek bir titreşime dönüşecek ve ritüelin ikinci bölümü o zaman başlayacaktı.

Büyücü sağına soluna baktı, sonunda ışık noktasını gördü. Brida'ya sürpriz yapmak için hiç ses çıkarmadan yaklaştı.

"Brida," dedi.

Ruh-eşi ona döndü.

Genç bir adam kibarca, "Yürüyüşe çıktı o," dedi.

Büyücü, sonsuz kadar uzun gelen bir an boyunca karşısında duran erkeğe baktı.

Lorens, "Sen Brida'nın bana anlatıp durduğu Büyücü olmalısın," dedi. "Gel, katıl bize. Brida da birazdan gelir."

Oysa Brida zaten gelmişti. Soluk soluğa, gözleri şaşkınlıkla açılmış olarak iki erkeğin karşısında dikiliyordu.

Büyücü, ateşin öteki tarafından birinin kendilerine baktığını sezdi. O bakışı tanırdı; o gözler ışık noktalarını göremeyecekti, çünkü ancak Ruh-eşleri birbirlerini tanıyabilirlerdi; ama o Ay Töresi'ni bilen, erkeklerin ve kadınların yüreklerini okuyabilen eski ve derin bir bakıştı.

Büyücü o tarafa döndü ve Wicca'yla yüz yüze geldi. Wicca ateşin öteki/yanından ona gülümsedi -saniyenin onda biri kadar bir sürede her şeyi anlamıştı.

Brida da gözlerini Büyücü'ye dikmişti. Gözleri sevinçle parlıyordu. Sonunda Büyücü gelmişti.

"Seni Lorens'le tanıştırmak istiyorum," dedi. Parti birden eğlenceli görünmeye başlamış, olup bitenlerle ilgili açıklamalara gerek kalmamıştı.

Büyücü hâlâ değiştirdiği bilinç konumundaydı. Brida'nın aurasının hızla değiştiğini ve Wicca'nın seçtiği renge dönmeye başladığını gördü. Brida, onun gelişine sevinmiş, mutlu olmuştu ve Büyücü'nün söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir şey o gece onun üyeliğe kabul törenini berbat edebilirdi. O yüzden Büyücü ne pahasına olursa olsun duygularını kontrol etmek zorundaydı.

Lorens'e, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Bana bir kadeh şarap verebilir misin?"

Lorens gülümseyerek şişeyi uzattı.

"Grubumuza hoş geldin," dedi. "Partiyi beğeneceğinden eminim."

Wicca başını çevirip rahat bir soluk aldı. Brida hiçbir şey anlamamıştı. Brida iyi bir öğrenciydi; ortak neşeye katılmayarak en basit adımı atmayı başaramadığı için onu üyeliğe kabul töreninden dışlamak Wicca'nın hiç istemediği bir şeydi.

"Büyücü de kendini toplamayı bilir," diye düşündü. Büyücü'nün arkasında uzun yılların çalışması ve disiplini vardı. En azından başka duyguları şimdiki duygularının

yerine koyuncaya kadar onları kontrol etmeyi becerebilirdi. Wicca, onun çalışkanlığına ve azmine saygı duyar, muazzam gücünden de biraz ürkerdi.

Wicca birkaç konukla daha konuştu, ama az önce gördükleri karşısındaki şaşkınlığını atlatamadı. Demek Büyücü, çeşitli reenkarnasyonlarda Ay Töresi'ni öğrenerek yaşamış sıradan bir cadı olan Brida'yla bu yüzden o kadar ilgilenmişti.

Brida, onun Ruh-eşiydi.

Wicca içinden, "Galiba kadınsı sezgilerim pek iyi çalışmıyor," dedi. Büyücü'nün neden öyle yaptığını inceden inceye düşünmüş, sadece o en açık seçik neden aklına gelmemişti. Wicca, merakının hiç değilse olumlu bir sonuç verdiğini düşünerek kendini avuttu: O sonuç, öğrencisini yeniden keşfetmesi için Tanrı'nın ona seçtiği yoldu.

Büyücü kalabalığın içinde bir tanıdığını gördü, izin isteyerek onunla konuşmaya gitti. Brida'nın keyfi yerindeydi, Büyücü'nün yanında oluşuna seviniyordu, yine de onun yanlarından uzaklaşmasının iyi olacağını sezdi. Kadınsı sezgileri Büyücü'yle Lorens'in uzun süre birlikte olmamasının daha doğru olacağını söylüyordu; arkadaş olabilirlerdi, oysa iki erkek aynı kadına âşık olursa, dost olmak yerine düşman olmaları daha iyiydi. Çünkü onlar arkadaş olursa, sonunda Brida ikisini birden kaybedebilirdi.

Brida ateşin çevresindekilere baktı ve birden dans etmek istedi. Lorens'e kendisiyle dans etmek isteyip istemediğini sordu; Lorens bir an duraksadıysa da sonra cesaretlenerek, "Evet," dedi. Oradakiler hâlâ el çırparak dönüyor, şarap içiyor, dallarla ya da anahtarlarıyla boş şişelere vurarak tempo tutuyorlardı. Brida dans ederken ne zaman Büyücü'nün yanından geçse, adam gülümseyerek kadehini ona kaldırıyordu. Bu, Brida'nın hayatındaki en güzel gecelerden biriydi.

Wicca da eğlenerek, coşarak dans edenlerin çemberine katıldı. Başlangıçta neler olabileceğinden kaygılanan, neler göreceklerinden çekinen konuklar da gecenin ruhuna kendilerini kaptırmışlardı artık. Bahar gelmişti ve herkes bunu kutlamak, ruhlarını gelecekteki güneşli günlerin inancıyla doldurmak, evde geçirilen kasvetli akşamları ve yalnız geceleri bir an önce unutmak istiyordu.

El çırpmaların sesi iyice yükseldi, şimdi Wicca tempo tutuyordu. Aralıksız, düzenli bir ritimdi bu. Herkes gözlerini ateşe dikmişti. Yaz gelmiş gibi kimse üşümüyordu. Ateşin çevresindekiler süveterlerini çıkarmaya başladılar.

Wicca, "Hadi şarkı söyleyelim" dedi. İki dizelik basit bir şarkıyı birkaç kez yinelendi, sonra herkes birden şarkıya katıldı. Kalabalıktakilerden ancak birkaçı, bunun sözcüklerin anlamının değil sesinin önem taşıdığı büyücü mantrası olduğunu fark etti.[1] Bu ses, Yeteneklilerle bütünleşmenin sesiydi; ve sadece -Büyücü ile oradaki öteki Hocalar gibi- sihirli önseziye sahip olanlar, birtakım kişileri birleştiren ışık tellerini görebilirlerdi.

Lorens bir süre sonra dans etmekten sıkıldı ve "müzisyenlere" katılmaya karar verdi. Dans edenlerden bazıları yorulduklarından, bazıları da Wicca onlardan ritmi sürdürmelerini rica ettiği için ateşin çevresinden ayrıldılar. Olanları, partinin kutsal alana girmeye başladığını sadece yeni üyeler fark etti. Çok geçmeden, Ay Töresi'ne bağlı kadınlarla o gece üyeliğe kabul edilecek cadılar dışında ateşin çevresinde dans eden kimse kalmayacaktı.

Wicca'nın erkek öğrencileri bile dansı bıraktılar; erkeklerin kabul töreni farklı olur ve başka bir tarihte yapılırdı. Ateşin hemen üzerindeki yıldız düzleminde sürekli dönüp duran şey, dişil enerjiydi, dönüşümün enerjisiydi. Ezelden beri bu böyle olmuştu.

Brida'ya ateş bastı. Şaraptan olamazdı bu, çünkü çok az içmişti. Herhalde alevlerin sıcaklığı vuruyordu. Brida bluzunu çıkarmak istiyor, ama utanıyordu; ancak, ateşin çevresinde el çırparak dans edip şarkı söylemeye devam ettikçe utangaçlığı giderek kayboldu. Brida'nın gözleri alevlere dikilmişti, dünya giderek önemini yitiriyordu; tarot kartları kendilerini ilk kez gösterdikleri zaman hissettiğine benzeyen bir duyguydu bu.

[1] Mantra meditasyona başlarken sürekli tekrarlanan söz öbekleridir. Bir mantra, bir kelime ya da bir dizi kelime oluşturan manevi güçle donanmış bir sözü ya da heceyi adlandıran sözcüklerdir. Mantralar bir felsefeyi, içimizdeki kutsalı, inandıklarımızı simgeleyen kelimelerdir. Hinduizm ve Budizm'de gelişmiş olan mantra uygulamaları şifada da kullanılır; kutsal kabul edilen kelimeler, belli sayıda kelime ya da kelime içindeki belli sayıda harf olarak tekrarlanır. Kelimenin gücü, tekrarlandığı ölçüde güçlenir. (Ç.N.)

Brida, "Transa giriyorum," diye düşündü. "Giriyorsam giriyorum, ne olmuş yani? Bu parti çok eğlenceli!"

Lorens şişeye vurarak tempo tutarken, "Ne tuhaf bir müzik," diye düşünüyordu. Kendi bedenini dinlemeye alışık olan kulağı, el çırpma ritminin ve kelimelerin sesinin, klasik müzik konserinde bas davulu duyduğu zaman olduğu gibi, tam göğsünün üstünde titreştiğini fark etti. İşin tuhafı, bu ritim, kalp atışlarını da kendine uyduruyor gibiydi.

Wicca tempoyu hızlandırdıkça Lorens'in kalbi de daha hızlı çarpıyordu. Herhalde herkese de aynı şey oluyordu.

Lorens bilim adamı yanıyla, "Beynime daha çok kan gidiyor," diye düşündü. Ama bir cadılar ritüeline katılmıştı ve şimdi bu bilimsel düşüncelerin sırası değildi, bunu daha sonra Brida'ya anlatabilirdi.

Yüksek sesle, "Bir partideyim ve eğlenmek istiyorum," dedi. Yanındaki biri, "Duy! İşit!" diye haykırdı ve Wicca'nın el çırpışı daha da hızlandı.

"Özgürüm. Bedenimle övünç duyuyorum, çünkü bedenim Tanrı'nın görünür dünyadaki yansıması." Ateşten gelen sıcaklık dayanılmaz bir hal almaya başlıyordu. Dünya çok uzaklarda gibiydi ve Brida artık görünürdeki şeylerle ilgilenmiyordu. Yaşıyordu, kan damarlarında dolaşıyordu ve bütün bedeni ve ruhuyla kendini arayışına vermişti. O ateşin çevresinde dans etmek, Brida için yeni bir şey değildi; çünkü el çırpmaların ritmi, Zamanın Bilgeliği'ni öğreten bir Hoca olduğu çok eski dönemlerin anısını canlandırıyordu. Yalnız değildi, çünkü bu parti hem kendisiyle, hem de çeşitli yaşamlarında sürdürdüğü Töre'yle yeniden karşılaşmasıydı. Brida kendisine büyük saygı duydu.

Bir kez daha yeni bir bedendeydi; düşman bir dünya-

da varlığını koruyabilmek için milyonlarca yıl savaş vermiş güzel bir bedendi bu. Denizde yaşamış, karada emeklemiş, ağaçlara tırmanmış, dört ayak üzerinde yürümüştü; şimdi de iki ayağı yere basarak gururla ayakta duruyordu. Beden, bu uzun savaşımı için saygıyı hak ediyordu. Güzel ya da çirkin vücut diye bir şey olamazdı; çünkü bütün gövdeler aynı yolu izlemişlerdi, hepsi içlerindeki ruhun görünürdeki bölümüydü.

Brida gurur duyuyordu, bedeniyle övünüyordu.

Bluzunu çıkardı.

Sutyen giymemişti, ama bunun önemi yoktu. Evet, vücuduyla övünç duyuyordu ve bu yüzden kimse onu kınayamazdı; yetmiş yaşına bile gelse, yine bedeniyle gurur duyacaktı; çünkü ruh ancak onun bedeni aracılığıyla işlevini sürdürebilirdi.

Ateşin çevresindeki öteki kadınlar da aynı şeyi yaptılar, bunun da hiç önemi yoktu.

Brida pantolon kemerinin tokasını açtı ve sonunda çırılçıplak olarak orada öylece durdu. Kendini ömrü boyunca hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu. Yaptıklarında herhangi bir art niyet yoktu, o anda ruhunun ne kadar özgür olduğunu göstermenin tek yolu çıplaklık olduğu için soyunmuştu. Orada giyinik olan ve kendisini seyreden insanların olması hiç önemli değildi; Brida'nın tek isteği, onların da bedenlerini kendisinin kendi bedenini gördüğü gibi görebilmeleriydi. Serbestçe dans edebiliyordu, hareketlerini kısıtlayan, engelleyen hiçbir şey yoktu. Gövdesindeki her bir atom havayla temas ediyordu; hava da çok cömertti, onu tepeden tırnağa giydirmek için çok uzaklardan gizler ve kokular taşıyordu.

Erkekler ve şarap şişeleriyle tempo tutan öteki konuklar, ateşin çevresindeki kadınların çıplak olduğunu fark ettiler. El çırpıyorlar ya da el ele tutuşarak şarkı söylüyorlardı -bazen yumuşak bir tınıyla, bazen de yabanıl bir coşkuyla. Ritmin hızını şişelerle tempo tutanların mı, el çırpanların mı yoksa müziğin mi belirlediğini kimse bilmiyordu. Hepsi de neler olduğunun bilincinde gibi görünüyordu,

Ama o anda içlerinden biri tempoyu aksatacak kadar yürekli olsa, yine de ritmi bozmayı başaramazlardı. Ritüelin bu noktasında Hoca'nın en büyük sorunlarından biri, hiçbirinin trans halinde olduklarını fark etmemelerini sağlamaktı. Kendilerine hâkim olmadıkları halde, öyleymiş sanmaları gerekliydi. Wicca, karşı çıkıldığı takdirde Töre'nin en sert biçimde cezalandıracağı Yasa'nın kuralını -başkalarının özgür iradesi yönlendirmemek kuralını- çiğnemiyordu, çünkü oradakilerin hepsi cadılar bayramında olduklarını ve cadılar için yaşamın Evrenle iletişim kurmak anlamını taşıdığını biliyordu.

Sonradan, bu gece sadece bir anı olduğunda, buradakilerin hiçbiri gördüklerini kimseye anlatmayacaktı. Bunu yapmalarını engelleyen bir yasak konulmamıştı; ama hepsi de güçlü, gizemli, kutsal bir gücün, yoğun ve anlaşılmaz bir gücün, hiçbir insanoğlunun kaşı gelmeye cüret edemeyeceği bir gücün huzurunda olduklarını biliyorlardı.

Giysisi bileklerine kadar inen siyahlı kadın, "Dönün!" dedi. Giyinik olan tek kadın oydu. Ötekilerin hepsi çırılçıplak dans ediyor, el çırpıyor ve dönüyordu.

Bir adam, giyinik olan kadının yanına bir yığın giysi istifledi. Bunlardan üçü bu gece ilk kez giyilecekti, ikisinin biçimi birbirine çok benziyordu. Bunları giyecek olanlar, hayal ettikleri giyside somutlaşan aynı Yeteneğe sahip olan kişilerdi.

Artık Wicca'nın el çırpmasına gerek yoktu, diğerleri sanki ritmin hızını hâlâ Wicca belirliyormuş gibi tempo tutmaya devam ediyorlardı.

Wicca diz çöktü, başparmaklarını şakaklarına bastırarak Gücü uyarmaya başladı.

Ay Töresi'nin Gücü, Zamanın Bilgeliği oradaydı. Bu, cadıların ancak Hoca olduktan sona çağırabildikleri çok tehlikeli bir Güç'tü. Wicca, o Gücü nasıl kullanacağını biliyordu, yine de önce Hocasından kendisini korumasını rica etti.

O gücün içinde Zamanın Bilgeliği vardı. Sadece Kutsal Bakire, yılanın başını topuğuyla ezerek o gücü zaptedebilirdi. O nedenle Wicca, Bakire Meryem'e de dua ederek, karşısındaki kadınları aldatmadan ve ezmeden o Gücü onların üzerine indirebilmek için kendisine ruh saflığı vermesini, elinin titremesini önlemesini ve pelerininin koruyuculuğunu bahşetmesini niyaz etti.

Başını göğe doğru kaldırarak, güçlü ve güvenli bir sesle Aziz Paulus'un sözlerini yineledi:

"Kim Tanrı'nın tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak. Çünkü Tanrı'nın tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz.

"Kimse kendini aldatmasın. Aranızdan biri bu dünyada kendini bilge sanıyorsa, bilge olmak için akılsız olsun!

"Çünkü bu dünyanın bilgeliği Tanrı'nın gözünde akılsızlıktır. Yazılmış olduğu gibi, 'O, bilgeleri kurnazlıklarında yakalar.'

"Yine, 'Rab bilgelerin düşüncelerinin boş olduğunu bilir' diye yazılmıştır.

"Bu nedenle hiç kimse insanlarla övünmesin. Çünkü her şey sizindir."[1]

[1] Kral James İncili, Korintliler 3:17. (Ç.N.)

Wicca ustaca birkaç el hareketiyle el çırpmalarının ritmini yavaşlattı. Şarap şişelerine vurarak tempo tutanlar ağır ağır vurmaya, kadınlar da daha ağır dönmeye başladılar. Wicca, Gücü kontrolü altında tutuyordu; orkestra da en tiz borudan en pes kemana kadar bir bütünlük içinde olmalıydı. Wicca bunu başarmak için, tamamen teslim olmamak koşuluyla, Gücün yardımına muhtaçtı.

Wicca ellerini çırptı, gerekli sesleri çıkardı. Herkes yavaş yavaş dans etmeyi bıraktı. Cadılar Wicca'nın yanına gelerek elbiselerini aldılar -sadece üç kadın çıplak kaldı. O ana kadar müzik ve sesler aralıksız olarak bir saat yirmi sekiz dakika sürmüştü ve üç çıplak kadının dışında, oradakilerin hepsi farklı bir bilinç konumuna geçmiş olsalar da, nerede olduklarını ve ne yaptıklarını bir an bile unutmamışlardı.

Oysa üç çıplak kadın hâlâ trans halindeydi. Wicca tören hançerini çıkardı ve hançerde yoğunlaşmış enerjiyi kadınlara yöneltti.

Kadınların Yetenekleri az sonra ortaya çıkacaktı. Bu, onların uzun ve zahmetli yolları aştıktan sonra vardıkları nokta, dünyaya hizmet etme biçimleri olacaktı. Dünya onları olabilecek her türlü sınavdan geçirmişti, onlar da başarıyı hak etmişlerdi. Gündelik yaşamlarında ise her zamanki zaafları, öfkeleri sürecek, her zamanki gibi ufak iyilikler, önemsiz kötülükler yapacaklardı. Sürekli değişen bir dünyada yaşayan herkes gibi, onlar da acıları ve sevinçleri yaşayacaklardı. Ama, belirlenmiş bir anda, her insanın içinde kendi benliğinden çok daha önemli bir şeyi, kendisine özgü Tanrı vergisi Yeteneği taşıdığını öğ-

reneceklerdi. Çünkü Tanrı dünyaya Kendi varlığını göstermek ve insanlığa yardım etmek için araç olarak kullandığı Yeteneği herkesin avucuna koyardı. Tanrı, insanoğullarını Kendisinin Yeryüzü'ndeki yardımcıları olarak seçmişti.

Kimileri kendi Yeteneklerini Güneş Töresi, kimileri de Ay Töresi aracılığıyla bulurlardı; ama birkaç reenkarnasyon geçirmeleri gerekse bile sonunda hepsi de kendi Yeteneğinin ne olduğunu öğrenirdi.

Wicca, Kelt rahiplerinin oraya yerleştirmiş olduğu büyük taşın yanında durdu. Siyah giysili cadılar onun çevresinde bir yarım daire oluşturdular.

Wicca üç çıplak kadına baktı. Üçünün de gözleri parlıyordu.

"Buraya gelin."

Kadınlar yarım dairenin ortasına yürüdüler. Wicca onlara toprağın üzerine yüzükoyun uzanıp kollarını çarmıha benzeyen bir biçimde iki yana açmalarını söyledi.

Büyücü, Brida'nın yere uzanışına bakıyordu. Sadece onun aurasına yoğunlaşmak istiyordu, ama o bir erkekti ve erkek daima kadının vücuduna bakardı.

Büyücü anımsamak istemiyordu. Kendisinin acı çekip çekmediğini irdelemek istemiyordu. Bir tek şeyin farkındaydı -yanındaki Ruh-eşiyle ilgili görevi sona ermişti.

"Onunla birlikte bu kadar az zaman geçirmiş olmam ne yazık," diye düşündü. Ama öyle düşünmemesi gerekirdi. Zaman'ın bir yerlerinde aynı bedeni paylaşmışlar, aynı acıları çekmişler, aynı hazlarla mutluluğu tatmışlardı. Belki buna benzeyen bir ormanda birlikte yürümüşler, geceleri aynı parlak yıldızların ışıldadığı gökyüzünü seyretmişlerdi. Büyücü, sırf Ruh-eşiyle karşılaştığını anlayabilsin diye onu bunca zaman ormanda vakit geçirmek zorunda bırakan Hocasını anımsayarak gülümsedi.

Güneş Töresi'nde işler böyle yürürdü; herkes yalnız-

ca öğrenmek istediğini değil, öğrenmesi gerekeni öğrenmek zorundaydı. Erkek yüreğiyle çok uzun zaman ağlayıp acı çekecekti, ama Büyücü yüreği başarısıyla övünüyor, ormana şükran duyuyordu.

Wicca ayaklarının dibinde yatan üç kadına baktı ve bütün yaşamlarında aynı görevi sürdürebildiği için Tanrı'ya şükretti; böylece Ay Töresi yok olmayacaktı. Ormandaki bu açıklık alan, çok eskiden Kelt rahipleri tarafından kutsanmıştı; onların ritüellerinden geriye çok az şey, hatta belki de sadece önünde durduğu şu taş kalmıştı. Bu, insan eliyle buraya taşınamayacak kadar kocaman bir taştı, ama Eskiler böyle taşları sihirli yollarla hareket ettirmesini bilirlerdi. Onlar sadece Ay Töresi'nin bildiği güçleri kullanarak Güney Amerika'nın dağlarında piramitler, gözlemevleri ve koca kentler inşa etmişlerdi. Bu tür bilgiler artık insanlara lazım değildi ve yıkıcı amaçlar için kullanılmalarını engellemek adına Zaman'ın belleğinden silinmişlerdi. Yine de Wicca, bunları nasıl başarmış olduklarını sırf merakından bilmek isterdi.

Orada birkaç Kelt ruhu vardı, Wicca onlara selam verdi. Onlar yeniden dirilmeleri sona ermiş olan Hocalardı, şimdi Yeryüzü'nün gizli yönetiminde yer alıyorlardı; onların bilgilerinin gücü olmasa, gezegen çoktan yolunu yitirmiş olurdu. Bu Kelt hocaları, yoğun bir beyaz ışıkla çevrelenmiş semavi cisimler halinde açık alanın solundaki ağaçların üzerinde boşlukta dolanıyorlardı. Törenin sürdürüldüğünden emin olmak için, yüzyıllardır her Bahar Noktası'nda buraya gelmişlerdi. Wicca, belirli bir övünçle konuşarak, Kelt kültürünün Dünyanın Resmî Tarihi'nden silinip gitmesine karşın Bahar Noktalarının kutlanmaya devam ettiğini söyledi onlara. Çünkü Ay Töresi'ni, Tanrı'nın Elinden başka hiç kimse yok edemezdi.

Wicca rahipleri bir süre daha seyretti. Acaba bugünkü insanlar hakkında onlar ne düşünürdü? Buraya geldikleri

ve Tanrı'yla iletişim kurmanın çok daha basit ve doğrudan olduğu o günleri özlüyorlar mıydı? Wicca özlemediklerini düşündü ve bu içgüdüsü doğrulandı. Tanrı'nın bahçesi insan duygularıyla oluşuyordu ve bunun olabilmesi için insanların çok uzun zaman, farklı çağlarda, çoğu kez de farklı âdetler benimseyerek yaşamaları gerekiyordu. Evrenin geri kalan bölümünde olduğu gibi, insanoğlu kendi evrim yolunda yürüyordu ve bir gün önce aldığı dersleri unutsa da, yaşamın adaletsizliğinden yakınsa da, her gün bir önceki günden daha çok gelişiyor, daha çok ilerliyordu.

Çünkü Tanrı'nın Ülkesi, insanın toprağa ektiği bir tohuma benzer; insan uyur kalkar, geceler gündüzler geçer ve o nasıl olduğunu anlayamadan tohum büyür. Bu dersler Dünyanın Ruhuna kazınmıştı ve bütün insanlığa yararlı olmak için varlıklarını sürdürüyorlardı. Hâlâ bu törene katılan konuklar gibi insanların, Bilge San Juan de la Cruz'un tanımıyla Ruhun Karanlık Gecesi'nden korkmayan insanların var olması çok önemliydi. İnanç yolunda atılan her adım, yapılan her hareket, insan ırkının tamamını kurtarırdı. İnsanların bilgeliğinin Tanrı'nın gözünde akılsızlık olduğunu bilenler var olduğu sürece, dünya ışık yolunda ilerlemeye devam edecekti.

Wicca, yeni bir dünya keşfetmeyi göze alarak, hoşa giden, kolay açıklamaları olan mevcut bir dünyanın rahatlığından feragat edebildiklerini kanıtlayan kadınlı erkekli bütün öğrencileriyle gurur duyuyordu.

Wicca tekrar kolları iki yana açılmış olarak yerde yatan kadınlara baktı ve onları bedenlerinden saçtıkları auranın renginde yeniden giydirmeye çalıştı. Kadınlar o anda Zaman içine yolculuk yapıyor ve kaybolmuş pek çok Ruh-eşleriyle karşılaşıyorlardı. O üç kadın, o geceden sonra doğduklarından beri kendilerini bekleyen misyonu üstleneceklerdi. İçlerinden biri altmışından fazlaydı, ama yaşın önemi yoktu. Önemli olan, en sonunda kendilerini

sabırla bekleyen kaderle yüz yüze gelmeleri ve bundan böyle Tanrı'nın bahçesindeki yaşamsal önem taşıyan belirli bitkileri korumak için Yeteneklerini kullanacak olmalarıydı. Her biri buraya -sona ermiş bir aşk ilişkisi, gündelik yaşam düzeninden bıkkınlık ya da Güç arayışı gibi- farklı nedenler yüzünden gelmişti. Büyü yolunu izleyenlerin karşılaştığı korkuları, süregiden hareketsizlikleri ve sayısız hayal kırıklıklarını yaşamışlardı. Ama Tanrı'nın Eli, yollarına inançla devam edenlere her zaman doğru yolu gösterdiği için, hepsi de varmaları gereken yere ulaşmışlardı.

Büyücü, hâlâ gözlerini Brida'dan ayırmadan ve onun yanında daha uzun zaman kalacağı için Wicca'yı da biraz kıskanarak, "Ay Töresi, Hocaları ve ritüelleriyle gerçekten büyüleyici; ama bir başka Töre daha var," diye düşündü. Öteki Töre'nin yolundan gitmek daha zordu; çünkü o yol daha basitti ve basit şeyler her zaman çok karmaşık görünürdü. O Töre'nin Hocaları bu dünyada yaşarlardı ve öğrettikleri şeyler çoğu kez aykırı bir güdü gibi göründüğü için, öğrettiklerinin önemini kendileri kavrayamazlardı. Bu Hocalar dünyanın dört yanında yaşayan marangozlar, şairler, matematikçiler, yaşamın her türlü uğraşından ve her çeşit meslekten insanlardı. Onlar, birdenbire birisiyle konuşmak, pek tanımlayamadıkları ama söylemeden edemedikleri bir duyguyu açıklamak isteyen kişilerdi; Güneş Töresi kendi bilgisini işte bu yolla devam ettirirdi. Yaratılış'ın içgüdüsüyle.

Nerede insan varsa, orada Güneş Töresi'nin izi olurdu. Bu iz, kimi zaman bir heykel olurdu, kimi zaman bir masa, kimi zaman da belirli bir grup ya da klan tarafından kuşaktan kuşağa aktarılan bir şiirin birkaç dizesi. Güneş Töresi'nin söylemini aktaran kişiler, herkes gibi sıradan insanlardı ve bir sabah ya da bir akşam dünyaya bakıp çok daha büyük bir şeyin varlığını hissederlerdi. Bu kişiler bilmeden, istemeden bilinmedik bir denize dalarlar ve

çoğunlukla da bunu bir daha tekrarlamazlardı. Herkes, en azından bir reenkarnasyon döneminde Evren'in gizine vâkıf olurdu.

O kişiler kendilerini bir an Karanlık Gece'nin içinde bulurlar, ama kendilerine yeterince inanmadıkları için o Karanlık Gece'ye bir daha dönmezlerdi. Dünyayı sevgi, barış ve özveriyle besleyen Kutsal Yürek, kendini bir kez daha dikenli çelenklerle kuşatılmış olarak bulurdu.

Wicca, Ay Töresi'nin Hocası olduğuna memnundu. Ona gelenler öğrenmeye hevesli insanlardı, oysa Güneş Töresi'ndekilerin çoğu yaşamın verdiği derslerden sürekli kaçarlardı.

Wicca, "Bunun hiç önemi yok," diye düşündü; çünkü mucizeler çağı geri geliyordu ve dünyada gerçekleşmeye başlayan değişimlere kimse kayıtsız kalamazdı. Birkaç yıl içinde Güneş Töresi'nin gücü, bütün parıltısıyla kendini gösterecekti. Kendi yollarını henüz seçmemiş olanlar kendilerinden hoşnut olmayacaklar, bir eksiklik hissedecekler ve bir seçim yapmak zorunda kalacaklardı: Ya hayal kırıklıkları ve acılarla dolu bir yaşamı kabullenecekler, ya da herkesin mutlu olmak için dünyaya geldiğini fark edeceklerdi. Seçimlerini yaptıktan sonra da değişmekten başka seçenekleri kalmayacak ve büyük savaş, Cihat başlayacaktı.

Wicca elinin kusursuz bir tek hareketiyle havada hançerle bir daire çizdi. O görünmeyen dairenin içine, cadıların pentagram dedikleri beş köşeli bir yıldız çizdi. Pentagram insanlığın içinde etkin olan öğelerin simgesiydi ve yerde yatan kadınlar şimdi bu simge aracılığıyla ışık dünyasıyla ilişki kuracaklardı.

Wicca, "Gözlerinizi kapayın," dedi.

Üç kadın onun dediğini yaptılar.

Wicca her birinin başının üzerinde hançer ritüelini tekrarladı.

"Şimdi ruhlarınızın gözlerini açın."

Brida ruhunun gözlerini açtı. Bir çöldeydi, çok tanıdık bir yerdi.

Oraya daha önce geldiğini anımsadı. Büyücü'yle birlikte.

Çevresine bakındı, ama Büyücü'yü göremedi. Yine de korkmadı; huzurlu ve mutluydu. Kim olduğunu, nerede yaşadığını biliyordu; zamanın bir başka yerinde bir parti düzenlendiğini de biliyordu. Ama bunların hiç önemi yoktu, çünkü karşısındaki manzara çok daha güzeldi: kumlar, uzakta dağlar ve kocaman bir taş.

Bir ses, "Hoş geldin," dedi.

Yanında, büyükbabasının kıyafetlerine benzeyen kılıkta bir beyefendi duruyordu.

"Ben Wicca'nın Hocasıyım. Sen de Hoca olunca, öğrencilerin Wicca'yı burada bulacaklar ve Dünyanın Ruhu kendini açıkça gösterinceye kadar bu böyle sürüp gidecek."

Brida, "Ben bir cadılar törenindeyim," dedi, "bir Cadılar Bayramı'ndayım."

Hoca güldü.

"Sen yolunu buldun. Çok az insan bunu yapacak kadar cesurdur. Onlar kendilerinin olmayan bir yolu izlemeyi yeğlerler. Herkes Yetenek sahibidir, ama bunu görmemeyi seçerler. Sen kendi Yeteneğini kabul ettin; Yeteneğinle yüzleşmen dünyayla yüzleşmen demektir."

"Peki ama niçin?"

"Tanrı'nın bahçesini ekebilmen için."

Brida, "Benim önümde bir yaşam var," dedi. "Ben de herkes gibi o hayatı yaşamak istiyorum. Yanlışlar yapabilmek, bencillik etmek, hataya düşmek istiyorum."

Hoca gülümsedi. Birden sağ elinde mavi bir pelerin belirdi.

"Ancak onlardan biri olursan insanlara yaklaşabilirsin."

Brida'nın çevresindeki görüntü değişti. Artık çölde değildi; çeşitli tuhaf yaratıkların yüzdüğü bir tür sıvının içindeydi.

Hoca, "Yaşam yanlış yapmak üzere," dedi. "Hücreler, içlerinden birinin bir yanlış yaparak o yinelemenin sonsuz döngüsünü değiştirdiği güne kadar milyonlarca yıl kendilerini aynı biçimde yeniden üretmeyi sürdürdüler."

Brida şaşkınlıkla denize bakıyordu. O yaratıkların orada nasıl soluk alabildiklerini sormadı, duyabildiği tek şey Hoca'nın sesi, düşünebildiği tek şey bir buğday tarlasında başlamış olan ve buna çok benzeyen bir yolculuktu.

Hoca, "İlk başta dünyanın hareketini başlatan şey bir yanlıştı," dedi. "O yüzden yanlış yapmaktan hiç korkma."

"Ama Adem'le Havva Cennet'ten kovuldular."

"Ve bir gün göklerin ve bütün dünyanın mucizelerini öğrenmiş olarak cennete geri dönecekler. Tanrı, onların dikkatini İyi'nin ve Kötü'nün Bilgisi'ni taşıyan ağaca yöneltirken ne yaptığım çok iyi biliyordu. Tanrı, onların o meyveyi yemelerini istememiş olsaydı, hiç sözünü etmezdi."

"Peki, neden öyle yaptı?"

"Evren'in hareketini başlatmak için."

Manzara yeniden çöle ve taşa geri döndü. Sabah oluyordu ve ufuk pembe bir ışıkla aydınlanıyordu. Hoca elinde pelerinle yaklaştı.

"Seni şimdi, şu anda kutsuyorum. Sahip olduğun Yetenek, Tanrı'nın hizmetindeki araçtır. Dilerim, yararlı bir araç olursun."

Wicca üç kadından en genç olanının elbisesini yerden aldı, iki eliyle havaya kaldırdı. Olanları ağaçların üzerinden seyreden semavi görünümdeki Kelt rahiplerine simgesel bir sunuş yaptı. Sonra genç kadına döndü.

"Ayağa kalk," dedi.

Brida ayağa kalktı. Ateşin gölgeleri çıplak bedeninin üzerinde titreşiyordu. Bir zamanlar, bu alevler başka bir bedeni yakmıştı, ama artık o devirler geçmişti.

"Kollarını kaldır."

Brida kollarını kaldırdı. Wicca elbiseyi ona giydirdi.

Hoca pelerini ona sarınca, Brida adama "Çıplaktım, ama utanmıyordum," dedi.

"Utanma duygusu olmasaydı, Tanrı Adem'le Havva'nın elmayı yediklerini hiç öğrenemezdi."

Hoca güneşin doğuşunu seyrediyordu. Dalgın gibi görünüyordu, ama değildi. Brida da bunu biliyordu.

Hoca, "Hiçbir zaman utanma," dedi. "Hayatın sana sunduğu her şeyi kabul et ve her kadehten içmeye çalış. Bütün şarapların tadına bakmak gerekir; kiminden bir yudum alırsın, ama diğerlerini şişeyi bitirinceye kadar içersin."

"Hangisinin hangisi olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Tadına bakarak. İyi bir şarabın tadını, ancak daha önce kötü bir şarap içmişsen anlarsın."

Wicca, Brida'yı yüzü ateşe gelecek biçimde döndürdü, sonra ikinci yeni üyeye doğru yürüdü. Ateş, Brida'nın içinde parlaması için Yeteneğinin enerjisini topladı. Brida, o anda bir gündoğumunu, ömrünün sonuna kadar yaşamını aydınlatacak olan güneşin doğuşunu seyrediyordu.

Güneş doğar doğmaz, Hoca, "Artık gitmelisin," dedi.

Brida, "Yeteneğimden korkmuyorum," diye karşılık

verdi. "Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı biliyorum. Buraya gelmeme birinin yardım ettiğini biliyorum.

"Buraya daha önce de geldim. Dans eden insanlar ve Ay Töresi'ni kutlamak için yapılmış gizli bir mabet vardı."

Hoca hiçbir şey söylemedi. Brida'ya dönüp sağ eliyle bir işaret yaptı.

"Kabul edildin. Yolun barış zamanlarında barış yolu, savaş zamanlarında savaş yolu olsun. Hiçbir zaman birini ötekiyle karıştırma."

* * *

Hoca'nın figürü de, çölün ve taşın görüntüsü de dağılıp kaybolmaya başladı. Geriye sadece güneş kaldı, ama güneş de yayılarak gökyüzüyle bütünleşmeye başladı. Gökyüzü kararda, güneş bir ateşin alevlerine benzedi.

Brida geri dönmüştü. Artık her şeyi, sesleri, el çırpmalarını, dansı, transi, hepsini anımsıyordu. Onca insanın içinde giysilerini çıkardığını hatırladı ve biraz çekinir gibi oldu. Ama sonra Hoca'yla karşılaşması, konuşmaları aklına geldi. Utanç, korku ve kaygı duygularına hâkim olmaya çalıştı -bu duygular hep olacaktı, onlara alışması gerekliydi.

Wicca üç yeni üyeye öteki kadınların oluşturduğu yarım dairenin ortasında durmalarını söyledi. Cadılar el ele tutuşarak halka oldular.

El ele tutuşan kadınlar, artık kimsenin katılmaya cesaret edemediği şarkılar söylediler; sesleri neredeyse kapalı gibi görünen dudaklarından taşarak tuhaf bir titreşim oluşturuyordu; bu ses giderek tizleşti, yükseldi ve sonunda çılgın bir kuşun çığlıklarına benzedi. Brida, geleceğin bir noktasında bu sesleri nasıl çıkaracağını öğrenecekti. Bir Hoca oluncaya kadar daha pek çok şey öğrenecekti. O zaman başka erkeklerin ve kadınların Ay Töresi'ne kabul törenini o düzenleyecekti.

Ama bütün bunlar, önceden belirlenmiş bir anda gerçekleşecekti. Brida yeniden yazgısını ve kendisine yardım edecek birini bulduğu için dünyalar onun olmuştu. Sonsuzluk onundu.

Herkesin çevresinde tuhaf renkler varmış gibi görünüyordu, Brida biraz huzursuz oldu. Dünyanın eskisi gibi olmasını istiyordu.

Cadılar şarkı söylemeyi bıraktılar.

Wicca, "Ay Töresi'ne Başlama Töreni tamamlanarak sona erdi," dedi. "Artık dünya bir tarla ve sizler iyi bir hasat elde etmek için çalışacaksınız."

Yeni üyelerden biri, "Kendimi bir tuhaf hissediyorum," dedi. "Her şey bulanıklaştı."

"Senin gördüğün, her bireyi kuşatan, aura dediğimiz o enerji alanı. Büyük Gizemler yolunun ilk adımı budur. O tuhaflık duygusu biraz sonra geçer, onu nasıl yeniden uyaracağınızı sonra öğreteceğim."

Wicca, hızlı, çevik bir hareketle tören hançerini toprağa fırlattı. Hançer toprağa saplandı, sapı fırlatılışın etkisiyle hâlâ titriyordu.

"Tören bitti," dedi.

Brida, Lorens'in yanına gitti. Lorens'in gözleri parlıyordu; Brida onun kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu ve kendisini ne kadar sevdiğini hissetti. Birlikte gelişebilir, yeni bir yaşam biçimi yaratabilir, önlerinde uzanan ve kendileri gibi yürekli insanları bekleyen koca bir Evren'i keşfedebilirlerdi.

Ama bir erkek daha vardı. Brida, Wicca'nın Hocasıyla konuşurken seçimini yapmıştı; çünkü öteki erkek zor anlarında onun elini tutabilir, deneyimi ve aşkıyla onu İnancın Karanlık Gecesi'nden geçirirdi. Brida onu sevmeyi öğrenecekti ve ona olan aşkı saygısı kadar büyük olacaktı. Aynı yoldan birlikte bilgiye doğru yürüyorlardı ve Brida onun sayesinde şu anda bulunduğu noktaya gelmişti. Günün birinde de onunla birlikte Güneş Töresi'ni öğrenecekti.

Brida artık bir cadı olduğunu biliyordu. Cadılık zanaatını yüzyıllar boyunca öğrenmiş ve olması gereken yere dönmüştü. O geceden itibaren, Bilgelik ve bilgi onun yaşamındaki en önemli şeyler olacaktı.

Brida, Lorens'e, "Artık gidebiliriz," dedi. Lorens, baştan aşağı siyahlar içindeki bu kadına hayranlıkla bakıyordu; oysa Brida, Büyücü'nün kendisini tepeden tırnağa maviler içinde göreceğini biliyordu.

Diğer giysilerini koyduğu valizi uzattı.

"Sen önden gidip bize bir araba ayarlamaya çalış. Benim biriyle görüşmem gerekiyor," dedi.

Lorens valizi aldı, ama ormana giden yolda fazla ilerlemedi. Tören sona ermişti, artık aşkları, kıskançlıkları ve fetih savaşlarıyla insanların dünyasına dönmüşlerdi.

Korku da geri gelmişti. Brida tuhaf davranıyordu.

Lorens çevresindeki ağaçlara, "Tanrı'nın var olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Yine de şu anda bunu düşünecek durumda değilim, çünkü ben de gizemle karşı karşıyayım."

Lorens farklı bir biçimde, hiç bilmediği tuhaf bir güvenle konuştuğunu fark etti. Ama o anda ağaçların kendisini dinlediğine inanıyordu.

"Buradaki insanlar beni anlayamayabilirler, çabalarımı küçümseyebilirler; ama ben onlar kadar cesur olduğumu biliyorum, çünkü inanmasam da Tanrı'yı arıyorum. Eğer Tanrı varsa, o Cesurların Tanrısı'dır."

Lorens ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Gece geçmişti, Lorens neler olduğunu hiç anlamamıştı. Bir tür trans konumuna girdiğini biliyordu, hepsi o kadardı. Ama ellerinin titremesinin Brida'nın deyimiyle Karanlık Gece'ye dalmakla hiç ilgisi yoktu.

Lorens hâlâ bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Tanrı, Cesurların Tanrısı'ydı. Tanrı onu anlayacaktı, çünkü cesurlar korkularına rağmen kararlar veren, yürüdükleri yolun her adımında Şeytan'ın eziyetine katlanan, her hareketleri için kaygılanan, doğru mu yanlış mı yaptıklarını irdeleyen insanlardır. Ve yine de yaptıklarını yapmaya devam ederler. Böyle davranırlar, çünkü o gece ateşin çevresinde dans eden cadılar gibi, onlar da mucizelere inanırlar.

Tanrı, şu anda başka bir erkeğe doğru yürüyen kadının aracılığıyla ona dönmeye çalışıyor olabilirdi. Eğer kadın giderse, Tanrı da Lorens'i tamamen terk edebilirdi. O kadın onun şansıydı, çünkü insanın kendisini aşk yoluyla nasıl Tanrı'ya ulaştıracağını o biliyordu. Lorens, onu tekrar kazanmak fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Ormanın soğuk, temiz havasını ciğerlerinde hissederek derin bir soluk aldı ve kendi kendine kutsal bir söz verdi.

Tanrı Cesurların Tanrısı'ydı.

Brida, Büyücü'ye doğru gitti. Ateşin yanında buluştular. Sözcükleri bulmakta zorlanıyorlardı.

Sessizliği bozan Brida oldu.

"Aynı yoldayız."

Büyücü başını sallayarak doğruladı.

"Öyleyse birlikte yürüyelim."

Büyücü, "Ama sen beni sevmiyorsun," dedi.

"Seni seviyorum. Sana olan aşkımı henüz bilmiyorum, ama seni seviyorum. Sen benim Ruh-eşimsin."

Büyücü'nün gözlerinde hâlâ mesafeli, uzak bir bakış vardı. Güneş Töresi'ni, o Töre'nin en önemli derslerinden birinin Aşk olduğunu düşünüyordu. Aşk, görünenle görünmeyenin arasında, herkesin bildiği tek köprüydü. Evren'in insanlara her gün öğrettiği dersleri tercüme etmenin en yetkin dili Aşk'tı.

Brida, "Hiçbir yere gitmiyorum,"dedi. "Senin yanında kalıyorum."

Büyücü, "Sevgilin bekliyor," diye cevap verdi. "Sizin aşkınızı kutsayacağım."

Brida hayretle ona baktı.

Büyücü, "Hiç kimse o akşam bizim gördüğümüz gibi bir günbatımına sahip olamaz," diye devam etti. "Tıpkı yağmurun camlara çarptığı bir ikindiye ya da uyuyan bir çocuğun huzuruna veya dalgaların kayalara vurduğu o sihirli ana kimsenin sahip olamayacağı gibi. Yeryüzü'ndeki güzel şeylere kimse sahip olamaz, ama onları tanıyabilir ve sevebiliriz. Tanrı kendini insanlara böyle anlarda gösterir.

"Bizler güneşin, ikindi vaktinin, dalgaların, hatta Tanrı'nın görüntüsünün sahibi olamayız, çünkü bizler kendimizin sahibi olamayız."

Büyücü elini Brida'ya uzattı, ona bir gül verdi.

"Her ne kadar o günden önceki dünyayı hiç hatırlamadığım için seni ezelden beri tanıyormuşum gibi gelse de, seninle ilk karşılamamızda sana Karanlık Gece'yi gösterdim. Kendi sınırlarınla nasıl yüzleşeceğini görmek istedim. Benim Ruh-eşim olduğunu ve öğrenmem gereken

her şeyi bana öğreteceğini biliyordum -Tanrı bu yüzden kadınla erkeği ayırdı."

Brida çiçeğe dokundu. Aylardır gördüğü ilk çiçekmiş gibi geliyordu. İlkbahar gelmişti.

"İnsanlar armağan olarak çiçek verirler, çünkü çiçekler Aşk'ın gerçek anlamını taşırlar. Bir çiçeğe sahip olmak isteyen, onun güzelliğinin soluşunu seyretmek zorunda kalır. Ama bir tarladaki çiçeğe sadece bakmakla yetinirsen, o hep seninle olacaktır; çünkü çiçek akşamın ve günbatımının ve nemli toprağın ve ufuktaki bulutların bir parçasıdır."

Brida çiçeğe bakıyordu. Büyücü çiçeği onun elinden alarak ormana geri verdi.

Brida'nın gözleri doldu. Ruh-eşiyle gurur duyuyordu.

"Orman bana bunu öğretti. Senin hiçbir zaman benim olmayacağını, o yüzden de seni hiç kaybetmeyeceğimi öğretti. Yalnızlık içinde geçen günlerimde sen benim umudumdun, kuşkuya kapıldığım anlarda sen benim kaygımdın, inanç anlarında sen benim kesin kararlılığımdın.

"Ruh-eşimin bir gün geleceğini bilerek, kendimi Güneş Töresi'ni öğrenmeye adadım. Senin var olduğunu bilmek yaşamaya devam etmemin nedeniydi."

Brida artık gözyaşlarını saklayamıyordu.

"Sonra sen geldin ve ben bütün bunları anladım. Sen beni kendi yarattığım esaretten kurtarmaya, dünyaya ve dünyadaki şeylere özgürce geri dönebileceğimi söylemeye geldin. Bilmem gereken her şeyi anladım, seni tanıdığım bütün kadınlardan daha çok seviyorum, beni belki de istemeden ormana sürgün eden kadından daha çok seviyorum. Bundan sonra Aşk'ın özgürlük olduğunu hep hatırlayacağım. Öğrenmesi çok uzun yıllar alan ders işte buydu. Beni sürgüne gönderen de, şimdi özgürlüğüme kavuşturan da bu derstir."

Alevler ateşin içinde çıtırdadılar, geç gelen birkaç kişi vedalaşmaya başlıyordu. Ama Brida etrafında olup bitenlere hiç kulak vermiyordu.

Uzaktan bir sesin, "Brida!" diye seslendiğini duydu.

Büyücü, "Sana bakmanın şerefine," dedi.[1] Bir zamanlar seyrettiği eski bir filmdendi bu söz. Büyücü, Güneş Töresi'ndeki önemli bir sayfayı daha açtığı için mutluydu. Kendisinin yeni Başlama Töreni için o geceyi seçmiş olan Hocasının varlığını yanı başında hissetti.

"Seni her zaman hatırlayacağım, sen de beni hatırlayacaksın; tıpkı akşamı, camlara çarpan yağmuru, sahip olmadığımız için hep bizimle olacak her şeyi hatırladığımız gibi hatırlayacağız birbirimizi."

Lorens tekrar, "Brida!" diye seslendi.

Büyücü, "Huzur içinde git," dedi. "Ve gözyaşlarını kurula ya da ona ateşten gelen dumanın gözüne kaçtığını söyle. Beni hiç unutma."

Büyücü bunu söylemesine hiç gerek olmadığını biliyordu, yine de söyledi.

[1] Ünlü *Kazablanka* filminden, sevgiliye sadece bakmaktan ötürü hazzı belirten bir cümle. (Ç.N.)

Wicca, bazılarının birkaç parça eşyalarını orada bırakmış olduklarını fark etti. Onlara telefon ederek gelip eşyalarını almalarını söylemek zorundaydı.

"Ateş yakında sönecek," dedi.

Büyücü susuyordu. Hâlâ birkaç alev parıltısı vardı ve Büyücü'nün gözleri hâlâ onlara dikiliydi.

Wicca, "Bir zamanlar sana âşık olduğuma pişman değilim," diye devam etti.

Büyücü, "Ben de pişman değilim," diye karşılık verdi.

Wicca, Brida'dan söz etmeye can atıyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Yanındaki adamın gözleri, bilgelik ve saygı uyandırıyordu.

Wicca, "Senin Ruh-eşin olmayışım ne kötü," diye ekledi. "İyi bir çift olurduk."

Oysa Büyücü, Wicca'nın söylediklerini dinlemiyordu. Önünde açılan geniş bir dünya ve yapacağı pek çok şey vardı. Tanrı'nın bahçesinin ekilmesine yardım etmesi gerekiyordu, insanlara kendi kendilerine öğrenmeyi öğretmesi gerekiyordu. Başka kadınlar tanıyacak, âşık olacak, bu seferki reenkarnasyonunu olabildiğince yoğun yaşayacaktı. O gece varoluşunun bir aşaması sona ermişti. Önünde yeni bir Karanlık Gece vardı; ama o yeni aşama çok daha keyifli, çok daha eğlenceli ve hayallerine çok daha yakın olacaktı. Büyücü, çiçeklerin ve ormanların sayesinde ve günün birinde Tanrı'nın eliyle yollarını bularak, kaderin yerine gelmesi için orada bulunduklarını bilmeden gelecek olan kadınların sayesinde bunun böyle olacağını biliyordu. Ay Töresi'nin ve Güneş Töresi'nin sayesinde bunun böyle olacağını biliyordu.

PAULO COELHO

BRIDA

"Ruh-eşimi nasıl tanıyacağım?"
Wicca, Brida'ya "Riske girerek" dedi. "Başarısızlık, hayal kırıklığı risklerini göze alacaksın, ama aşk arayışından hiç vazgeçmeyeceksin. Arayışına devam ettiğin sürece sonunda zafere ulaşacaksın."

Brida, güzel bir İrlandalı kızın ve onun bilgiye erişme çabasının öyküsü. Brida, ona korkularının üstesinden gelmeyi öğreten bilge bir erkekle ve dünyanın gizli müziğine ayak uydurarak dans etmeyi öğreten bir kadınla karşılaşır. O iki kişi Brida'da Tanrı vergisi bir yetenek olduğunu görür; ama yeteneğini kendisinin bulabilmesi için genç kızı kendi içine doğru bir keşif yolculuğuna yönlendirirler.

Brida kendi yazgısını ararken, kişisel ilişkileri ile kendini dönüştürme isteği arasında bir denge kurmaya çalışır.

Usta romancıdan çarpıcı bir aşk, tutku, gizem ve esriklik öyküsü.

KAPAK RESMİ: SOPHIA TSIBIKAKI

ISBN 978-975-07-1155-8

www.canyayinlari.com

KDV İÇİNDEDİR